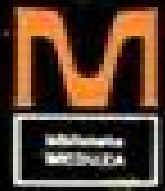
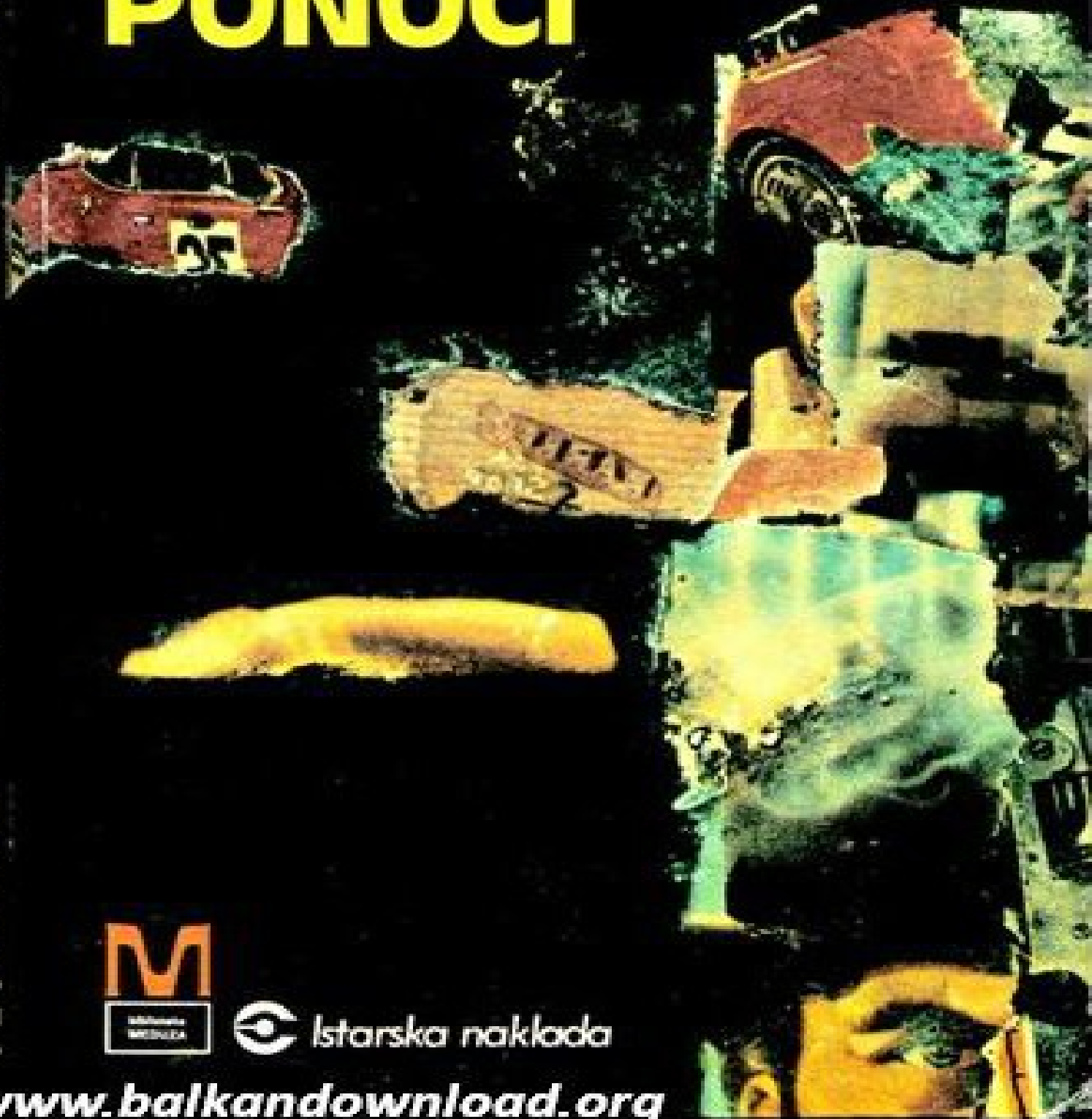

FREDERIC ASHTON

LUN KRALJ PONOĆI

M biblioteka MEDUZA F. ASHTON LUN KRALJ PONOĆI

Istarska naklada

www.balkandownload.org

FREDERIC ASHTON

LUN - KRALJ PONOĆI

 Istarska naklada

PULA 1980.

I

Pošto je razmišljao nekoliko trenutaka, držeći ruke na ivicama pisaćeg stroja, Arthur Markinch podiže kažiprst i udari točku, a onda izvuče tri kopije posljednje stranice teksta koji je tog poslijepodneva završavao. Izvadi indigo i stavi kopije na hrpe ispisanog papira pa počne da ih pakuje u velike kovertе. Zatim ispisa adrese na tri kovertе. Na jednu je stavio adresu šefa jedne poznate banke, na drugu Scotland Yarda, a na treću svoju osobnu.

Gledao je kovertе zamišljeno, a onda ustade i odnese ih sekretarici svog urednika.

— Mary, najbolja djevojko svih vremena, jedini pravi cvijete ove tužne doline, pune papira i gluposti, jedini lijeku mog jadnog srca — brzo je govorio držeći kovertе u rukama.

— Dosta, dosta Arthure, molim te! Kaži što hoćeš — prekide ga Mary, trudeći se da izgleda ljutita, i tako prikrije lako rumenilo koje se javljalo na njezinom licu kad god bi joj Markinch prišao.

— Samo tebi vjerujem, Mary. I zato te molim da ovo uputiš na adrese koje su ovdje ispisanе — dodade Arthur saginjući se da joj vidi oči.

Mary uze kovertе i pogleda adrese, a onda iznenađeno upita:

— Zašto ne uzmeš ovo, nego sam sebi šalješ pismo poštom? Čudno!

— Tako treba, vjeruj mi, Mary — odgovori Arthur.

— Imaš li još što da mi kažeš? — upita Mary i osinu ga pogledom.

— Svakako! Što misliš o tome da jednoj djevojci koja ima bezumno lijepe noge, koja je jedini lijek koji bih želio da mi liječnik odredi, koja je otela dva koraadićka neba i drži ih u svojim očima i koja, uz to, ima divno srce i vitak struk, mnogo duha i zlatnu kosu...

— Stoj! Sad znam zašto daktilografkinje nisu mogle kucati po tvom diktatu nego si morao sam naučiti pisati na stroju — prekide ga Mary.

— Ali, Mary, ja ti nisam kazao što hoću! Dopusti da nastavim, da jednoj djevojci koju cijenim i kojoj bih htio još jednom kazati da je volim — predložim da večeras prošetam sa mnom do kluba na ulici Jellicoe.

— Ne tiče me se sve to ništa!

— Ni kada bi se ta djevojka zvala Mary Shatell.

— Odlazi! Pristajem — dodade ona i pobježe, noseći omote u ruci.

— O poeta, canta lunam et stellas! — doviknu on za njom.

Kad god je Markinch izgovarao svoju omiljelu latinsku sentencu: »O pjesniče, pjevaj mjesecu i zvijezdama« — to bijaše znak da' je dobro raspoložen. Zlatim se vratio u sobu iz koje je maloprije došao, pa poče prekapati po stolu. Iz jedne ladice izvuče automatski revolver i stavi ga u džep. Nitko nije znao zašto ovaj poznati reporter kriminalističke kronike nosi oružje, jer je posao kojim se bavio tokom posljednja dva mjeseca obavljao u najvećoj tajnosti.

Dok je razmišljao kako da utuče vrijeme do sastanka s Mary» trže ga zvonjenje telefona. On malo pričekava, kao da se koleba da li da se javi, ali onda, ipak, uze slušalicu.

— Halo! Reportera Markincha, molim! — čuo je poznati glas iz slušalice.

— Ovdje Markinch! — odgovori Arthur.

— Slušajte me dobro! — čuo se glas s druge strane žice. — Ovog trenutka na Trgu Cursaval je opljačkana banka. Možda će vas to interesirati.

— A tko to govori? — upita Markinch.

Odgovor ne dolazi, jer se s druge strane slušalice spusti i prekide vezu. Arthur opsuje i uzvrpolji se. Kolebao se nekoliko trenutaka, a onda brzo ustade i otrča niz stepenice. Dođe do mjesta gdje su bila parkirana njegova pomalo otrcana ali brza kola, i pojuri ka Trgu Cursaval.

Na uglu ulice Backer umalo nije naletio na elegantnu ženu u srebrnastom kostimu. Ona se trže i posmu, držeći se za nožni članak. Markinch naglo zakoči, ne obraćajući pažnju na policajca koji mu je prijeto rukom s druge strane ulice, pa izađe iz kola i prihvati ženu.

— Jeste li povrijeđeni? — upita je, odmjeravajući je pogledom i pamteći svaki detalj na njoj.

— Uganula sam nogu, uplašili ste me — nasmiješi se ona.

Bila je to jedna od onih ljepotica koje ne poštuju trenutna pravila mode, jer znaju vrijednosti svih detalja oblačenja, frizure i šminke. Imala je veoma dugu plavu kosu koja je uokvirivala njeno lijepo, procnljivo lice. Tijesno pripijen kostim isticao je njen vitki struk, a uska i osrednje duga suknja ocrtavala je savršena bedra.

Markinch ju je pridržavao, i baš joj je htio ponuditi da je odveze, kad je iza njega odjeknuo oštar prasak. On odskoči i makinalno stavi ruku u džep da izvuče revolver. Ali pogled mu pade na njegov automobil. Krov bijaše probijen, a stakla polomljena nekakvom eksplozijom. Preko ulice je već trčao policajac, a nekoliko prolaznika okupilo se podalje od kola.

— Što se događa? — upita policajac.

— Netko je htio da mi zaprži čorbu, ali sam, srećom, slučajno izašao iz ove olupine — odgovori Markinch. — Sastavit ćemo zapisnik — reče policajac.

— Bolje da to učinite kasnije, ako ova krtija može još krenuti. Dobio sam obavijest da je obijena banka na Trgu Cursaval, pa žurim tamo — odgovori Markinch i pokaza policajcu svoju novinarsku legitimaciju.

Policajac se kolebao, ali novinar je već gledao jesu li mu kola ispravna. Uređaji su bili neoštećeni, samo je sjedište razneseno eksplozijom. Markinch izvuče rezervnu unutrašnju gumu i baci je na sjedište da može sjediti dok vozi, pa mahnu policajcu i ženi da uđu.

— Sad morate i vi s nama — obrati se policajac ženi i pomogne joj da dođe do kola.

— Već sam izgubio pet minuta — pomisli Markinch pokrećući automobil i brzo isprobavajući mjenjač i kočnice.

Pokazalo se da kola mogu ići i on pritisnu papučicu za gas, naglo povećavajući brzinu. Na slijedećem uglu umalo da nije naletio na velika crna kola i naglo zakoči. Gledao je za kolima trepćući.

Odjednom poskoči na sjedištu i izbulji pogled, gledajući onamo kud su crna kola odlazila. Zatim protrlja oči i opet pogleda, ali kola su bila već nestala.

— Što vam je? — upita ga policajac.

— Ništa. Učinilo mi se da se događa nešto nemoguće. Ona kola... ali to je smiješno, optička varka — odgovori novinar.

— Kakva varka? — interesirao se policajac.

Markinch mu ne odgovori, vjerujući da je ono stvarno bila varka. Njemu se učinilo da su crna kola odjednom pocrvenila a zatim dobila svijetlosivu boju. Znao je da je to nemoguće, pa zaključi da nešto nije u redu s njegovim očima.

Na Trgu Cursaval već se okupljala gomila svijeta, a kordon policajaca odbijao je ljude dalje od male banke.

Markinch se posluži policajcem kojeg je dovezao da se probije kroz kordon, i uđe u banku. Na ulazu ih dočeka jedan agent, ali policajac reče:

— Ovaj čovjek zna nešto o ovom slučaju. Pustite nas unutar.

— Javite se inspektoru Dicksonu — agent pokaza rukom prema čovjeku prorijeđene kose koji se sporo kretao ispred bančinih šaltera u predvorju.

— Zdravo, Markinchu! Koji te je đavo već obavijestio i doveo ovamo? — dočeka ga inspektor.

— Prije petnaest minuta netko me je obavijestio telefonski da je ova banka opljačkana — odgovori Markinch.

Inspektor pogleda na sat i odgovori:

— Nije moglo biti prije petnaest minuta, kad je upad izvršen točno prije dvanaest minuta.

Markinch pokaza svoj sat inspektoru.

— Usporedimo vrijeme.

Inspektor pruži ruku. Oba sata pokazivala su isto vrijeme na minutu.

— Točni su — zaključi Markinch. — Onda je točno i ono što sam rekao. Pred petnaest minuta sam obaviješten.

— Do vraga, Markinchu! S vama imam uvijek muke. To ste vi onda, bogamu, obaviješteni prije napada, i to od nekog koji je znao da će se on dogoditi — nervirao se inspektor Dickson, pri čemu mu je pocrvenio ožiljak na licu.

— Točno je. Možda to ima veze s eksplozijom u mojim kolima — poče da objašnjava Markinch.

Pošto ispriča sve što se dogodilo od njegovog odlaska iz redakcije lista pa do tog trenutka. Markinch upita:

— A što se to ovdje dogodilo?

— Reći ću ti ako mi obećaš da nećeš podvaljivati i da ćeš se držati svog mjesta, ne pokušavajući da se igraš detektiva amatera —

odgovori inspektor.

— S obzirom da stvari stoje ovako kako stoje, i da mi netko podmeće bombu u kola, a zna za ovu provalu, ne mogu ništa obećati — smiješio se Markinch.

— Onda neću s tobom razgovarati! — naljuti se inspektor i okrenu leđa, odlazeći u drugi kraj dvorane.

Markinch se osvrnu. Iz jednog ugla gledalo ga je dobroćudno lice glomaznog i trbušastog detektivskog pomoćnika Peepchena. Arthur je znao da u blizini mora biti i Eddy Canford, poznati privatni detektiv, i zato priđe Peepchenu.

— Zdravo Charley! Je li Canford u blizini?

— Zdravo Markinchu! Zar si već tu? Da, tu je Eddy. Mi smo radili za ovu banku. Evo, Eddy baš dolazi.

Dolazio je visok plav čovjek, lijepo građen i snažan. Njegovo lice razvuče se u osmijeh i na njemu se ukažu dvije jamice, zbog čega postade još privlačnije.

— Dakle već si tu — doviknu on reporteru. — Čim sam tamo, u poharanoj blagajni, čuo da inspektor Dickson nešto psuje i pominje tvoje ime, znao sam da si došao. Koliko znam, tvoj list zaključuje večernje izdanje za dvadeset minuta, i ti bi htio imati što potpuniji izvještaj. Je li tako?

— Tako je, najveći detektive Londona! Zacvrkući mi što znaš, a ja ti obećavam da ćeš saznati i od mene nešto što nisi znao — odgovori Markinch.

Povukoše se u ugao čekaonice i sjedoše na klupu. Canford je pričao, a Markinch brzo bilježio podatke o napadu na banku.

Bilo je petnaest minuta do osamnaest sati kad je trebalo da se banka zatvori i kad obično nema posjetilaca. Službenici su zaključavali knjige i papire, a blagajnici pakovali primljeni novac da ga predaju glavnom blagajniku koji je već stajao tu s ključevima trezora.

Direktor banke sišao je iz svojeg ureda i nadgledavao rad, dok je sekretar obilazio odjeljenja i davao naloge i uputstva što ih je direktor toga dana primio. Sve je bilo kao i mnogih drugih dana.

A onda je ušao omalen stariji čovjek, prosijede kose, bacio svoju otrcanu torbu na jedan prazan pult, i prišao šalteru za uplate.

— Molim vas, želim predati novac — rekao je.

— Onda brzo, molim — odgovorila je službenica.

— Koliko ulažete?

— Dvije tisuće funti — odgovorio je čovjek.

Službenica je pokazala znake iznenađenja, ali je požurila da nađe knjižicu i potrebne kartone. Za to vrijeme ušli su u banku još jedan muškarac i jedna žena, pa još dva muškarca. Razišli su se po odjeljenjima koja su pod istim svodom, a dijele ih samo niske pregrade i pultovi. Onda se dogodilo nešto neobjašnjivo i čudnovato.

Blagajnica je ispunjavala papire, kad odjednom osjeti potrebu da za trenutak sklopi oči. Pripisivala je to umoru, i podigla je ruku da po običaju pritisne kapke, ali nije smogla snage da to učini. Bila je još pri svijesti kad je osjetila kako joj je ruka sama pala na stol. A onda joj se učinilo da joj se nešto gasi u glavi i izgubi svijest.

Isto se dogodilo i direktoru, s tom razlikom što je on osjetio da će pasti ako se brzo ne spusti na neko sjedište. Jedva je dospio do klupe blizu vrata i sjeo na nju. Kapci su mu postali teški. Zatvorio je oči i nije ih mogao više otvoriti. Uzdahnuo je i svalio se na klupu.

Tog momenta prilazio mu je glavni blagajnik s ključevima da ga pozove da otvore trezor, jer je drugi ključ, bez kojega se trezor nije mogao otvoriti, bio kod direktora. Blagajnik je vidio kako se direktor sipušta na klupu, a i sam je osjetio da će pasti ako ne sjedne, pa se spustio na klupu, pored direktora, sklopio oči i izgubio svijest.

Sve se to dogodilo u istoj minuti. I događalo se to svima službenicima banke. Svi su iste minute izgubili svijest, klonuli ili popadali, svaki na mjestu gdje se našao.

Trajalo je to svega pet minuta, a onda su svi došli k svijesti. Otvorili su oči, i ugledali druge kako ustaju iz raznih (položaja i zure u prazno predvorje banke. Tamo više nije bilo nikog.

— Što se ovo događa?! — viknuo je direktor.

— Jao, novac! — vrisnula je starija blagajnica.

— Trezor je otvoren! — kriknuo je glavni blagajnik i bacio se prema betonskom bunkeru čija su dvojna vrata bila otvorena. Teško čelično krilo trezora također je bilo otvoreno. Nastala je galama, a zatim su svi ušutili suočeni s činjenicom da je banka opljačkana. Direktor je brzo pozvao policiju, a sekretar je s vrata obavijestio policajca koji se nalazio pred robnom kućom s druge strane trga. On je bio vidio velika kola koja su odjurila ispred banke prije nekoliko minuta. Slučajno je bio zapamtio i broj, jer je završavao s tri dvojke.

— Odmah je započela potjera, a ovdje istraga. Ukupno je odneseno osamsto tisuća funti u novčanicama. Čini se da su sve ostale stvari nedirnute — završio je Canford svoje izlaganje.

— Koje je boje bio automobil? — upita Markinch.

— Bila su to velika crna kola, sa šest sjedišta. Ali zašto pitaš? — zainteresirao se Canford.

— Sreo sam jedna takva kola koja su naglo dobila crvenu, a zatim svijetlosivu boju — odgovori Mankinch.

— Bulazniš! — izbaci detektiv. — Ispričaj to brzo inspektoru jer ja moram do telefona izdiktirati izvještaj svom listu — dodade reporter i otrča, dajući znak ženi koju je dovezao da ga sačeka, jer ona je još uvijek stajala kraj onog policajca i posmatrala što se događa oko nje.

II

Po cijelom Londonu i okolini kružila su mnogobrojna policijska kola tražeći veliki crni automobil čiji se broj završavao trima dvojkama. Policajci su zaustavljali i sva druga takva crna kola da provjere da se možda u njima ne kriju razbojnici, ako su brzo promijenili tablu s brojem, kako se to ponekad radi.

U banci je velika ekipa stručnjaka nastavljala istragu. Inspektor Dickson psovao je kemičare koji nisu mogli naći trag sredstva kojim su službenici banke uspavani. Odbacivao je pretpostavku da je to sve obična laž, jer je nemoguće da bi direktor i petnaest službenika pokušali stvoriti zavjeru i pokrasti svoju banku, sami ili u dogovoru s nekim. Ali, ono što su pričali bilo je nevjerojatno, jer u povijesti kriminalistike nije poznato da je upotrijebljeno takvo sredstvo s momentalnim potpuno efikasnim i kratkotrajnim djelovanjem.

Detektiv Canford bio je zadovoljan što mu Dickson dopušta da prati razgovore i saslušavanja. Eddyjev pomoćnik Peepchen motrio je pokrete svih ljudi, i znojio se. Balk:añ:do:wn:lo:ad.

Pošto je šapatom nešto objasnio Peepchenu, reporter Markinch je stajao naslonjen na dovratak u čekaonici i razgovarao sa ženom koju više nije boljela noga. On je već bio dao izvještaj svom listu o onome što je znao i sada je čekao da vidi hoće li se otkriti nešto novo. Mislio je na svoje kolege iz drugih listova, i žalio ih videći kako pokušavaju prodrijeti kroz kordon policije i stići do Dicksona ili službenika banke.

— Zamalo vas nisam danas pregazio. Moj život bi bio uništen — govorio je ženi.

— Želite reći moj život — ona ga pokušava ispraviti, smijući se. — Ne, nikako! Mislim baš na svoj život, jer ja to ne bih mogao preživjeti. Vi ste najljupkija i najljepša žena u Londonu, žena kakva se rijetko susreće...

— Laskate, na zanimljiv način — nasmiješi se ona.

— Hoću li vas još kada vidjeti? Pristao bih da potom eksplodira još jedna bomba.

— Ali, opet podalje od vas, zar ne? — nasmijala se žena, otkrivajući red sitnih, izvanredno lijepih bijelih zubiju.

— Niste mi odgovorili hoću li vas vidjeti — bio je uporan Markinch. — Čuo sam samo vaše prezime, ali ništa ne znam o vama.

— Ponovit ću: zovem se Florence Cranfield. Razmislit ću o prijedlogu da se sretnemo. Ako odlučim slušati komplimente i čuti vaš nestašni govor, pozvat ću vas. A sad me otpratite do izlaza — zaključiti ona.

Markinch je otprati, čvrsto joj .steže ruku i vrati se nazad, ne osvrćući se na to što su mu prijeteći mahali reporteri ostalih listova. Zatim nađe Canforda i upita ga ima li što novo.

— Ništa, dragi moj Arthure. Potjere ne daju rezultate; nema ni traga od sredstva kojim su službenici uspavani; nema otisaka prstiju; nema ničeg! A što ti misliš o svemu?

— Ne znam što da mislim — odgovori Markinch i osvrnu se.

Primijeti da od ulaza žuri jedan policajac noseći u ruci večernje izdanje novina.

— Bit će dobro da se izgubim! Namignu detektivu i požuri napolje.

Uskoro je inspektor Dickson jurio po predvorju, tražeći reportera. Gdje je onaj vrag? — viknuo je.

— Što ste tako gnjevni inspektore? — upita Canford.

— Sve vas treba izbaciti, otjerati do stotinu vragova, vas privatne detektive, amatere, kriminalističke reportere, piskarala i njuškala — šalio se Dickson, pri čemu mu je ožiljak na licu crvenjeo, a lice mu je dobivalo izraz kao da će sad početi kihati.

— Je li Markinch nešto zgriješio?

— Zgriješio? Vi to kažete »zgriješio«? Pa on je lud! Čitajte! — pruži inspektor novine.

Canford preleti očima napis i, od polovine teksta, lice mu oživi i pokažu se na njemu jamice. S mukom se suzdržavao od smijeha.

Reporter je pisao:

— Dotle je sve jasno. Ali policija je dalje nemoćna. Njene stručne i naučne sposobnosti ne sežu dalje od onog što se može utvrditi klasičnim sredstvima i metodama.

Kako su gangsteri uspavali sve službenike banke u istoj minuti? Kakvo je to sredstvo? Na ta pitanja policija i inspektori Scotland Yarda ne mogu odgovoriti.

Kako je nestao veliki, upadljivi crni automobil, s brojem koji sadrži tri dvojke? Ni to policija ne može shvatiti, iako se to, eto, dogodilo. Policija ima samo jedan odgovor. Ona misli da su razbojnici promijenili automobil ili broj automobila. Čuju se priče da je taj automobil u punoj vožnji promijenio boju, ali policija se tome smije, smatra to nemogućim.

— Zar to nije bezobrazluk?! Zar on nije hulja? One svoje gluposti o automobilu koji je pocrvenjeo, a onda dobio svijetlosivu boju, to škrabalo pruža javnosti! I onda okrivljuje policiju što u to ne vjeruje — ljutio se dalje inspektor.

— Možda je trebalo obratiti pažnju na njegove riječi — primijeti Canford.

Inspektor iskolači oči gledajući detektiva.

— Zar i ti, Eddy?! Pa to je, i sam to znaš, glupost! — izbaci brzo.

— Sjećam se da smo u nekoliko slučajeva imali muke s tim reporterom. Nismo vjerovali u ono što je on govorio, a poslije se pokazalo da je on nešto nanjušio. I imali smo zbog toga neprilika — objasni detektiv.

— Skoro žalim što ona podmetnuta bomba nije... Eto, sad trebamo tražiti nekakva kola koja su bila crna, pa pocrvenjela a zatim postala svijetlosiva, — hvatao se inspektor za glavu. — A ona su mogla pozelenjeti i požutjeti, postati ljubičasta, bijela, pa opet crna... Čitav spektar, tisuću gluposti!

— To je sve čudno, ali čudno je i to kako je banda radila. To je nešto novo — zaključi Canford, sažaljivo gledajući Dicksona.

Dickson ode nekud a detektiv se osvrtao, tražeći svog pomoćnika.

— Kud se taj vražji Peepchen izgubio — pitao se gledajući u zid iznad otvorenog trezora.

A onda mu pažnju privuče mala metalna pločica koja je tamo bila pričvršćena. On se približi i pročita »Lun, kralj ponoći«.

— Kakva je to tablica? — upita službenika koji je stajao pokraj ulaza, kao vojnik na straži, čekajući da se završi istraga i da zatvore ispražnjeni trezor.

Službenik pogleda gore i zinu od čuda.

— To nije bilo tu prije, točno znam. Moj stol je tamo i ja često gledam u ovom pravcu. Primijetio bih da ju je netko ranije stavio — reče zbunjeno.

Uskoro su se oko tog natpisa skupili službenici, inspektor, istražni stručnjaci policije i detektivi. Skidoše pločicu i ispitaše je. Bilo je očito da je izrađena rukom, i to nedavno. Utvrdiše da je pričvršćena u toku pljačke, ali nitko nije znao što znači to »Lun — kralj ponoći«. Nova misterija otežala je istragu.

Već je bilo veče, a inspektor Dickson nije se usuđivao prekinuti uviđaj, jer bi to bio znak i ostalim službenicima da odu, a on nije još otkrio nikakvu novu činjenicu niti ikakav trag. Vrtio se u krugu činjenica koje su se činile nemogućim.

Iako protiv svoje volje, počinjao je razmišljati o razgovoru s reporterom Markinchem i o onome što je ovaj pisao u svom listu. Ponovno je rekonstruirao sušitnu onog što je reporter doživio:

»Markinch sjedi u redakciji, a onda zvoni telefon. To se događa tri minute prije početka napada na banku. Netko, tko je znao da će napad biti izvršen, javio je to reporteru. Znači, računao je da će reporter odmah krenuti svojim kolima k mjestu nesreće. U kolima je tempirana bomba koja bi trebala ubiti reportera. Zašto?

Dalje: reporter se vozi, nailazi na ženu koju umalo nije pregazio i zbog toga napušta kola, da joj pomogne. To mu spašava život. Znači, lice koje je podmetnulo bombu i telefoniralo znalo je za pripremljeni napad na banku, ali nije sudjelovalo u njemu, jer nije moglo stići za tri minute od redakcije do banke. To lice zna tko je izvršio razbojništvo. Dakle tom licu smeta reporter«.

Sve te zaključke inspektor brzo zapisa i nastavi razmišljati:

»Reporter nastavlja vožnju sa ženom i policajcem. Na uglu ulice koja vodi do Trga Cursaval susreće velika crna kola s kojima se umalo nije sudario. To je, otprilike, dvanaesta minuta od reporterova odlaska iz redakcije, a deveta minuta od početka napada na banku. Moguće je da su baš to bila ta kola, kola tih gangstera.

Reporter ljutito pogleda za kolima koja mu umalo nisu priredila nepriliku. Vidi da su ona naglo postala crvena, a onda svijetlosiva. To je nemoguće, ali dan je i čudno je da reportera prevare oči. Noću bi

to mogao biti jak odsjaj neonske reklame, ili nešto slično što se prelijeva od crvenog do sivog. Ali, bio je dan...«

Tu su inspektorove misli počele kružiti oko jedne točke i on zapisa ono što je do tog trenutka zaključio.

»Zatim je reporter došao u banku, ispričao sve, saznao novosti, javio ih svom listu, napisao zapisnik o eksploziji na ulici i izjavi o telefonskom izvještaju, a onda otišao... Znači, treba ga naći, i razgovarati s njim« — zaključio Dickson i ustade.

Izdao je nekoliko naredjenja svojim pomoćnicima, odobrio da se službenici banke puste pošto im se uzmu svi podaci i adrese, a onda izađe i odveze se prema redakciji lista u kojem je radio Markinch.

Za to vrijeme Markinch je sjedio u redakciji i čekao pokraj telefona, živnuo je kad je telefon zazvonio i uzeo slušalicu.

— Ovdje Peepchen! — čulo se iz slušalice. — Učinio sam što ste me zamolili, iako se plašim da će me Eddy tražiti. Pratio sam onu ženu. Ona je neko vrijeme šetala, kupovala nešto u trgovinama, a onda se taksijem odvezla do ulice St. James. Ušla je u kuću broj 97. To je zgrada od šest katova. Pročitao sam spisak stanara u prizemlju. Ona stanuje na petom katu. Ime Florence Cranfield nalazi se i na sandučiću za pisma. Jeste li zadovoljni?

— Odlično, Peepchene. Hvala ti. Budi slobodan i traži da ti pomognem ako to nekad budem mogao. Do viđenja! Pozdravi tvoju Catherine!

Čim spusti slušalicu, Markinch se uputi do Mary Shatell. Ona je baš bila završila posao i otišla u garderobu da promijeni kostim koji je ovdje držala da uveče ne bi morala ići kući ako poželi izaći. Arthur sjedne na njenu stolicu. Kad se ona pojavi, on je vedro dočeka:

— Pepeljuga se pretvorila u princezu, ljepotica je postala još ljepša, ludo lijepa!

— Strašan si! Zar se možeš smiješiti poslije one bombe? Skoro sam umrla od straha kad sam čula što se dogodilo...

Njihov razgovor prekide kucanje na vratima. Markinch se hitro okrenu i viknu da je ulaz slobodan. Na vratima se pojavi inspektor Dickson. Bio je smrknut, što je tužno djelovalo s obzirom na njegov apatičan izgled i neupadljivu i skoro jadnu vanjštinu.

— Ti... — htio je nešto opsovati, ali kad pogleda djevojku, uzdrža se i samo upita: — Markinchu, možeš li mi posvetiti pola sata?

— Nikako, dragi inspektore, čak ni ako imaš nalog za hapšenje. U tom slučaju ću te ubiti, a to mogu, jer imam revolver u džepu. Moram to učiniti zbog ove djevojke kojoj sam obećao da ćemo prošetati do kluba u ulici Jellicoe... — smijao se reporter.

— Trebalo bi... Uostalom, sve ćeš mi jednom platiti. Ali sad me ne muči. Moram razgovarati s tobom. Imaj malo smisla za ozbiljne stvari, Arthure — uzdržano je govorio inspektor.

Na licu mu se pojavio umor. Markinchu ga bi žao.

— Dobro, stari. Da nađemo srednje rješenje. Pođi s nama u klub da večeramo zajedno. Poslije svega, i tebi će dobro doći biftek i čaša dobrog vina — predloži.

— Prihvaćam ako djevojka nema ništa protiv — odgovori inspektor i oči mu malo živnuše.

Uskoro su se svi vozili inspektorovim kolima prema klubu.

III

Dok su ispijali aperitive i čekali na večeru, inspektor Dickson mučio se razmišljajući kako bi započeo razgovor. Onda se odluči i upita: — Markinchu, vjeruješ li ti u ono što si napisao u svom listu?

— Vjerujem, inspektore. Nikada nisam napisao ništa u što nisam vjerovao. Dešavalo se da se prevarim i da pogriješim, ali nikad namjerno.

— Onda privremeno moram uzeti u obzir tvoje iskaze. Ali ostaje mi nejasno nekoliko stvari.

— Na primjer? — upade reporter.

— Zašto te hoće ubiti? Možeš li mi odgovoriti na to?

— Mislim da se to može dogoditi. Ali neću da takvim razgovorom mučimo damu, i predlažem da ti nešto učiniš. Danas sam poslao Scotland Yardu jednu poveliku hrpu papira. To se nalazi kod višeg inspektora Daviesa. Pročitaj sve to i znat ćeš zašto bi se netko želio osvetiti ubogom reporteru — reče Markinch i zauze pozu duboke skrušenosti.

— Znala sam da će to biti opasno. Molila sam ga da se ostavi takvog posla. Zašto mu i vi to ne kažete, inspektore — molećivim glasom upade Mary.

— Možeš li mi bar reći o čemu se radi? — obrati se opet inspektor Markinchu.

— Morat ću, čini se, ipak kazati bar nešto — nasmiješi se Markinch. — Ti se, dragi Dickson, sigurno sjećaš da je prije nekoliko godina naš reporter Webb pokušao raskrinkati neku bandu na čijem su čelu stajala kraća Messina. On je skupio ogroman materijal o eksploataciji prostitutki i međunarodnoj trgovini bijelim robljem. Predao je i tridesetak adresa tajnih javnih kuća koje su držala braća Messina.

— Cijeli slučaj mi je dobro poznat, ali kakve veze to ima s našim razgovorom? — upade inspektor.

— Ima čvrstu vezu. »Kraljevi pločnika« pokušali su ubiti Webba, ali on se držao hrabro. To je dovelo do izгона i raskrinkavanja bande. Ali time nije bilo sve gotovo. Postoje i druge, slične grupe nitkova. I ja sam naišao na njihov trag i samostalno vršio istragu čitava dva mjeseca. Prikupio sam mnogo podataka i sve sam to dao Scotland Yardu. Odredio sam i vrijeme do kada oni trebaju izvršiti svoj dio posla. Poslije osam dana počeo ću objavljivati reportaže o tome. Je li ti sada jasno? — završi reporter.

Inspektor je šutio nekoliko trenutaka pripremajući se da načne biftek koji konobar bijaše stavio pred njega. A onda usput upita:

— Jesi li nekad čuo za Luna, kralja ponoći?

— Ne, nisam ništa čuo. A otkud to ime i ta zvučna titula? — zainteresirao se Markinch.

Inspektor mu ispriča sve o otkrivenoj pločici i dodade:

— Možda je to samo trik da se unese što više zabune u čitavu stvar. A možda je stupila na pozornicu nekakva nova gangsterska banda čiji je vođa luđak, ili je sujetan pa želi uživati u stalnom spominjanju te njegove titule.

— Sve je to moguće. Treba vidjeti... — zamišljeno reče reporter i prihvati se jela.

Uskoro Markinch počeo, tobože neprimjetno, pogledavati na svoj sat.

— Dobro, dobro Markinchu, ja odlazim poslije pet minuta. Samo da popijem još jedan porto — nasmija se inspektor.

Čitav sat pokušavao je Markinch razveseliti Mary Shatell, ali ona se nije mogla oteti nekakvom unutrašnjem strahu. Konačno joj zaiskriše suze u očima.

— Dragi, učini nešto za mene — obrati se ona Arthuru.

— Za tebe ću poći i na kraj svijeta! Dohvatit ću komad Mjeseca i staviti ga u tvoju kosu, skinuti pregršt zvijezda i posuti ih ispred tvojih nogu — pokušavao je on to sve okrenuti na šalu.

— Molim te, preklinjem te, ne zbijaj uvijek šalu! Ostavi sad sve što si počeo i krenimo, kako si ranije predložio, na Svjetsku izložbu u Bruxelles. Prekosutra počinje dopust a i tebi je urednik dao mjesec dana odmora. Udaljimo se od ovih strašnih događaja! — govorila je Mary potresnim glasom.

— Pa ti imaš divnih ideja, djevojko! — nasmija se Markinch. — Odlazimo, svakako odlazimo!

Tek tada Mary se osmjehnula i pogledala ga očima punim ljubavi. On joj pomilova ruku, a zatim ponudi još jednu čašu dobrog vina. Dok su pili, Arthur pogleda prema čovjeku koji je stajao pokraj teške zavjese višnjove boje. Bio je to Eddy Canford.

— Što li ovaj traži ovdje? — šapnu Arthur svojoj djevojci.

Ali Eddy ih bijaše primijetio i prilazio im je nasmijan i vedar kao da se ništa loše ne događa na ovom svijetu. Prvo poljubi ruku Mary, a onda čvrsto stisne desnicu Markinchu koji je otvoreno pravio grimasu kao da je progutao nešto kiselo.

— Samo bez protesta Arthure! Ostavljam vas poslije dvije minute. Nadam se da onaj koji upotrebljava mog pomoćnika za svoje »naročite« poslove treba, za uzvrat, meni posvetiti barem dvije minute. Zar ne, Markinchu? govorio je Canford zauzimajući mjesto za stolom.

— Bolje reci što želiš — sada bez kisele grimase odgovori Markinch i mahnu konobaru da donese još jednu čašu.

— Prije pola sata sastao sam se s Dicksonom. Rekao mi je da postoji neki materijal... Mogu li se nadati da ću saznati nešto o tome? Slutim nekakvu vezu između onih koji su opljačkali banku, kod koje sam angažiran radi nekih poslova, i onih koji su imali razloga da podmetnu »žeravicu« pod sjedište tvog automobila? — izloži detektiv svoju želju.

— Dođi između ponoći i jednog sata i ja ću ti prema svojim bilješkama reći neke stvari. Bit ću u redakciji kad otpratim Mary. Ne mogu ti pokazati napisani materijal, jer je jedan primjerak u Scotland Yardu, a drugi u sefu banke, a treći putuje poštom. Ostale su mi samo sređene bilješke objasni Markinch.

— Još jedno pitanje: je li posao za koji si bio angažirao Peepchena neki trag ili samo privatno interesiranje.

— Sasvim osobna stvar — nasmiješi se Arthur lukavo.

— To bi te, onda, koštalo pet funti. Ali, s obzirom na protuuslugu i ovu čašu dobrog vina, ne košta ništa — našali se detektiv i ustade.

— Dakle, poslije ponoći.

Inspektor Dickson bijaše skinuo cipele, zavalio se u staru kožnatu fotelju svog ureda i zapalio cigaretu. Čitao je spise dobivene od reportera koje mu je predao viši inspektor Davies.

Markinch je pažljivo sredio materijal. Prvo je dao spisak imena i adresa svih lica koja se spominju u dugoj reportaži, zatim nekoliko objašnjenja i usputnih podataka, kao i prijedlog Scotland Yarda. A zatim je počinjala reportaža:

»Negdje u elegantnom kvartu Mayfair živi još jedan »kralj pločnika«, jedan gospodar bijelog robija koje, bez okova, ali ne i bez užasnog straha od gospodara i kazne, živi u bijedi, sakupljajući blago za njega.

Krenuo sam za tim robljem da sagledam njegov način života i njegove brige, njegova strahovanja i nade. I evo.

Znao sam da je Helen (ime je poznato policiji) jedna od tih robinja. Motrio sam kako ona radi. Išla bi kupovati, šetati ili jednostavno bi stajala negdje na ulici. Posmatrala je ljude; ona ih je znala ocijeniti i kad bi ugledala nekog »provincijalca«, za koga je vjerovala da ima nešto novaca i da želi doživjeti »jednu noć«, prošla bi mimo njega da on uoči njen vitki stas i njihanje njenih bokova. A onda bi ispustila maramicu — trik star koliko i maramica — ili bi posrnula opipavajući gležanj noge. Neznanac bi prišao. Bilo je dovoljno da razgovor započne...

Još desetak naivnih trikova, koje je suviše opisivati, služili su za prvi kontakt. A poslije bi prihvatila poziv na čašu pića ili večera u nekom lokalu...

Inspektor uzdahnu i nabra čelo, te nastavi s čitanjem.

»Morao sam obući odijelo kakvo se nosi u južnim provincijskim mjestima, uzeti pod ruku nekoliko paketa i glumiti čovjeka koji se divi građevinama i s čuđenjem sve posmatra. Činio sam to blizu Helen, tako da me primijeti.

Njen pogled pratio me dosta dugo. Onda je prošla pokraj mene, izvadila maramicu, tako da je izvukla i mali mjedeni ključić, koji je pao pred moje noge. Uzeo sam ga i potrčao za njom.

— Gospođice, izgubili ste ovaj ključ — rekao sam j°j-

— Oh! — uzdahnula je. — Hvala vam, mnogo vam hvala! Imala bih neprilika da sam ga izgubila. Znao, neki ljudi ne bi tako postupili — odgovorila je.

— Kod nas u Wiltonu svatko bi tako postupio — nastavio sam razgovor.

— Vi ste iz Wiltona? To je na jugu, zar ne? — interesirala se.

A onda je pričala o jednoj svojoj poznanici koja je bila u Wiltonu, pa o tome kako ona sama nije nikad išla dalje od Croydona. Rekla je da bi željela saznati nešto o malim mjestima, o tome kako se tamo živi. Hvatala se već na moj »ljepak«. Pitao sam je zašto ne dođe jednom u Wilton. Ja bih joj odmah dao adresu jednog dobrog hotela koji je inače vrlo jeftin. Pozvao bih je i kući, ali moja žena ne bi to razumjela...

Razgovor je brzo došao do one točke kad se dvoje dogovaraju da se nađu i večeraju zajedno. Nekoliko sati kasnije bio sam u njenom malom stanu. Ona mi je skrenula pažnju da ima tetku. Znao sam da je ta »tетка« u stvari gospodarev čuvar koji pazi da novac ode na pravo mjesto.

Izbjegavao sam zbližavanje, pretvarajući se da sam naivčina. I predložio sam joj da se još jednom sastanemo »jer je s njom divno razgovarati«, ali neću da ona troši, i ostavio sam joj pet funti.

— Zaradio sam na jednom dobrom poslu, i želio bih stotinjak funti ljudski potrošiti ovdje u Londonu. Zar nije pravo? — upitao sam, pokazujući prilične žuljeve na rukama koje sam inače dobio od povremenih partija golfa.

Izvodio sam je na večeru, kupovao joj male poklone, žalio joj se na dosadu u svom ranijem životu, nalazio izgovore da joj poklonim po nekoliko funti. I konačno sam zadobio njeno povjerenje. Otkrila mi je svoju strašnu sudbinu.

— Ponekad »gazdi«, koga nikada ni vidjela nisam, šaljem i po sto funti tjedno, a mogu zadržati najviše deset. Novac šaljem po »tetki« koja me drži na oku. Stan u kojem živim plaća »gazda«. Sve u stanu je njegovo — pričala mi je.

Pri tome su joj oči bile pune suza. Tada sam i ja iskreno obrisao svoje vlažne trepavice. Predložio sam joj da pobjegne, da sve to napusti jer je frizerka i mogla bi zarađivati.

— Oni bi me progonili. Ubili bi me. Već sam jednom pokušala i dugo su me tukli... — govorila je jecajući.

Umirio sam je i rastao se od nje. A onda sam pošao dalje. Na red je došla Jeanina, porijeklom Francuskinja...

Inspektor je čitao potresne priče o malim prostitutkama čije je tijelo postalo izvor prijavog bogatstva misterioznih ljudi. Ti razbojnici su na pojedinim djevojkama zarađivali i na tisuće funti godišnje.

Nalazili su nove žrtve, dovodili ih iz malih mjesta u London. Neke su dolazile s kontinenta. Bilo je među njima Francuskinja, Talijanki, španjolki...

Reportaža je već postala monotona. Onda je vješti reporter počeo pričati o tome kako su neke od tih prostitutki posumnjale u njega i napale ga iz straha od »gazde«. Jedna ga je uporno pratila da otkrije tko je i obavijesti svog gospodara.

Čitajući inspektor je bilježio, a onda ga prekinu zvonjava telefona. On diže slušalicu. Dežurni je izvještavao:

— U ulici St. James ubijena je Florence Cranfield. Kuća broj 97.

— Odmah dolazim! — uzviknu inspektor i spusti slušalicu.

Deset minuta kasnije bio je u stanu ubijene. Mali dvosoban stan bio je opsjednut policajcima. Liječnik je pregledao leš, a laboranti su tražili otiske, snimali detalje, pregledavali stan i obavljali druge poslove koji su obavezni u takvim slučajevima. Stvari u stanu bile su ispremetane.

Florence je ležala između dvije fotelje. Nigdje se nije vidjela nikakva rana.

— Kako je ubijena? — upita Dickson.

Liječnik podiže glavu mrtve djevojke, razgrnu njenu dugu kosu i pokaza ranicu na vratu.

— Ubod nekom iglom ili šilom. To se, po svojoj prilici, dogodilo dok je bila u besvijesnom stanju — objasni liječnik.

— Jesu li nađeni tragovi? — pitao je dalje inspektor.

— Samo ova pločica — pruži mu policijski narednik nekakav predmet.

Inspektor uze to i razrogači oči. Bila je to pločica na kojoj je pisalo: »Lun, kralj ponoći«. Bila je ista onakva kakva je nađena u opljačkanoj banci.

— Što ste saznali o ubijenoj? — pitao je dalje inspektor, okrećući pločicu među prstima.

— Stara je dvadeset i devet godina. Stari je poznanik policije jer je bila jedna »od onih«. Ali se prije nekoliko godina povukla, jer je uspjela steći neke bogate »prijatelje«. Zvali su je »Gioconda«. Posljednjih nekoliko mjeseci nije registrirana ni u jednom izvještaju — pričao je narednik.

Dok su razgovarali, uđe detektiv koji je ispitivao susjede i nadstojnicu kuće.

— Predveče je viđen jedan čovjek koji je, čini se, pratio Florence. Vidjela ga je nadstojnica kako čita imena stanara — počeo je da priča.

— Kako je izgledao? — upita inspektor da prekrati opširnosti u izlaganju kojima su poneki detektivi skloni da bi tako pridali što veću važnost svojim istraživanjima.

— To je bio ćelav čovjek, dežmekast, po izgledu vrlo snažan, ali tromih pokreta, i s previše sala na trбуhu — odgovori detektiv.

Tada inspektor ode do telefona koji je bio na malenom stoliću između dva prozora. Pogleda u svoj notes i nađe broj telefona reportera Markincha. Uzalud je zvonio. Onda uze imenik, nađe broj redakcije.

Uskoro se javi Markinch:

— Pobogu, inspektore, zar vam nešto nije jasno u mojim spisima?

— Do vraga tvoji spisi! Prestao sam ih čitati. Ubijena je tvoja nova poznanica Florence. Hoćeš li doći ovamo?

— Dolazim odmah! Sa mnom su Eddy Canford i Charley Peepchen. Eddy baš prisluškuje tvoje riječi, i gori od želje da i on dođe — čuo se Arthurov glas.

— Dosta sam ga trpio u banci, i to samo zato što ima ovlašćenje da radi za vlasnike. Ali ovdje ga ne želim! — naroguši se Michael Dickson.

— Dragi Michael, ali kad te obojica molimo... Eddy sluti da to ima neke veze s bankom — navaljivao je Arthur.

— Dođi sam, i da ne razgovaramo dalje! — ostajao je inspektor uporno pri svome.

— Ali, ja sam uzeo njega i Charleya za tjelohranitelje i ne mogu bez njih — smijao se Markinch.

— U redu, Arthure, dođite! Nadam se da će netko podmetnuti još jednu bombu, pa ćete sva trojica nestati i nećete mi više zagorčavati život — reče inspektor Dickson i tresnu slušalicom.

Dok su Dickson, Markinch, Canford i Peepchen sjedili u manjoj sobi i razgovarali, uđe policijski narednik i uvede nadstojnicu zgrade.

— Evo, tražili ste da je dovedemo — reče narednik.

Žena uđe i trepćući osmotri prisutne, a onda kriknu i napravi pokret kao da se želi sakriti iza narednika.

— To je on! Njega sam vidjela! — vikala je pružajući prst prema Peepchenu.

Peepchen pocrveni i zbunjeno se nasmija. Iz Dicksonovih očiju vrcale su, reklo bi se, munje.

— A to si ti, Charley, nešto njuškao ovuda! — izdera se. — Dokle ćete vi, detektivski probisvijeti, svuda zabadati nos?!

— Ja... mucao je Charley.

— Čekaj Michael. Ja sam ga poslao da prati ubijenu.

Slučaj je htio da sam se zbog nje zaustavio i to mi je spasilo život. Nije htjela da mi kaže svoju adresu, a ja sam htio da je imam. I tako sam zamolio Peepchena da pogleda kud odlazi ta lijepa žena — objasni brzo Markinch.

— Dobro, gospodo. Kad radite na svoju ruku i mimo policije, morat ćete dokazati da niste vi ubili ovu ženu — ljuti to izvali Dickson.

— Kada je ubijena? — upita Canford.

— Između jedanaest sati i ponoći. Netko je pozvao policiju i javio da je ubijena — objasni inspektor.

— Onda nas trojica imamo neoborivi alibi — rekao je Markinch. Napolju je već nebo blijedilo.

— Još jedna neprospavana noć. Što će mi reći moja Catherine? — uzdahnu Peepchen.

— Dobro bi bilo da svi odete jer, čini se, uzalud razgovaramo. Policija će nastaviti svoj posao — zaključí inspektor.

Markinch ustade, ode u sobu gdje je bila ubijena i s neskrivenom tugom još jednom osmotri ženu koju je poznao tek nekoliko sati, a koja je sad ležala tu mrtva. Lice mu tada dobi tvrd izraz, i vilice mu se stegoše.

IV

Inspektor je znao da jutarnja izdanja novina neće donijeti ništa o smrti Florence Cranfield, ali zato će naveče grmjeti pitanjima — Što misli policija? Tko je tajanstveni zločinac »Lun«? Hoće li se zločini nastaviti?

Štampa će ogorčeno tražiti rezultate istrage povodom pljačkanja banke, a on ne može ništa pružiti toj »nezasitnoj aždaji« koja se zove jano mnijenje. Zato se odluči da obavijesti novinare da se policija nalazi na važnom tragu i da je ubistvo »Gioconde« u vezi s napadom na banku. Usput dodade da očekuje da će se policiji javiti sva lica koja su poznavala Florence ili znaju nešto o njoj. On je, u stvari, pecao u mutnom, ali bez velike nade da će nešto uloviti.

Idućeg dana, međutim, iznenadio se broju onih koji su se javili. Preko dvadeset lica »prepoznalo je na novinskoj fotografiji djevojku s kojom su se poznavali«. I svi su molili da njihova imena ne budu spomenuta. Ali ono što su govorili, bilo je policiji već poznato.

Jedini zanimljiv podatak pružila je Diana Helm. Bila je to djevojka kojoj je bilo teško odrediti godine, ali koja je privlačila pažnju svojom skladnošću i ljepotom. Njen posao manekena gonio ju je da njeguje tijelo i svoj izgled, što se odražavalo na svakom detalju. Njena crna kosa bila je sjajna i meka, a padala je u bogatim pramenovima koji su se mogli počešljati na dvadesetak načina. Ispod lijepih obrva bile su krupne oči osjenčane dugim i gustim trepavicama.

Dickson je sjedio u svojoj kancelariji i sređivao mnogobrojne podatke, eliminirajući one koji nisu mogli imati važnosti, kad ga pozva telefonski narednik Malcolm.

— Ovdje je jedna djevojka koja je dobro poznavala »Giocondu«. Mislim da biste željeli porazgovarati s njom — govorio je on.

— Pošaljite mi je — reče Dickson.

Tek što je spustio slušalicu, dežurni policajac najavi mu detektiva Canforda.

— Pustite ga — odobri Dickson mršteći se.

— Zdravo stari! — smiješio se Eddy.

— Sjedi, Canforde, i nemoj me dugo mučiti jer više ne znam gdje mi je moja jadna glava — gundao je Diokson.

— Onda prelazim odmah na stvar — počne govoriti Eddy. — Ja i moj Charley lutali smo okolo. Kad se radi o ženama, mnogo se može saznati od modistica, frizerki, kozmetičarki... Obišli smo sve one kod kojih je Florence navraćala...

— Ali što se vas tiče ubijstvo te djevojke? — pobuni se inspektor. — Eddy prestani njuškati tamo gdje ti nije mjesto!

— Plaćen sam da uz policiju tragam za provalnicima banke, a ubijstvo Cranfieldove dovodi se u vezu s tim događajima. Bar je tako novinarima izjavio neki simpatični i promoćumi inspektor — nasmija se detektiv.

— Nek te vrag nosi! Nastavi s pričanjem i završi brzo, jer očekujem da dovedu jednu djevojku — popusti Dickson.

— Dakle, saznali smo da je Florence imala jednu prijateljicu s kojom je često viđana. Ta djevojka zove se Diana Helm. Htjeli smo razgovarati s njom, ali ona je došla ovamo. I ja bih želio iskoristiti priliku i čuti što ona zna. Nadam se da mi to nećeš odbiti — završi Canford.

— Ako je to djevojka koju su najavili, možeš čuti što ona govori — složi se inspektor i pozvoni.

Policajac uđe i javi da djevojka čeka.

Ušla je njišući se u bokovima. Eddy tiho zviznu iznenađen njenom ljepotom. Očekivao je da će djevojka govoriti kao jedna od onih površnih mladih dama kojima je važnije kako će držati noge i kakvu će grimasu napraviti dok nešto govore nego što će reći. Ali prvi utisak ga je zbunio.

— Vi ste inspektor — upita ona obraćajući se Dicksonu.

— Da, sjednite — odgovori on.

— Došla sam razgovarati s vama, ali sam očekivala da ćete biti sami ili da ćete mi bar predstaviti ovog gospodina, — dodade ona i pogleda mladog detektiva.

I inspektor i Eddy bili su malo zbunjeni. Bilo je nešto u toj djevojci što im nije dopuštalo da se prema njoj ponašaju kao prema djevojkama koje su bile ili su i sada »djevojke sa pločnika«.

— Oprostite. Ovo je Eddy Canford, detektiv. Ako vam to ne smeta, on bi htio sudjelovati u našem razgovoru — reče inspektor.

— Vi znate da jedna bivša »djevojka za razonodu, jedna bivša taxi-girl, koja odavno to nije, ne želi pred više ljudi govoriti o svojim intimnim stvarima. Ali ovoga puta neka gospodin ostane, jer vjerujem da bi i on trebao pomoći da se pronađe ubojica jadne Florence — odgovori Diana.

— Hoćete li da vam postavljamo pitanja ili ćete sami ispričati sve ono što smatrate važnim? — upita Dickson.

— Ispričat ću sve što je potrebno da me shvatite — odlučila je Diana i dodala — Moja priča je malo duža. Imajte malo strpljenja i slušajte.

Rođena sam u Ipswichu prije više od dvadeset i devet godina. Dakle, nisam više tako mlada i neiskusna. Bilo mi je deset godina kad je počeo rat, a jedanaest kad mi je poginuo otac braneći Imperiju. Tri godine kasnije moja majka... No, zašto da ne kažem sve? Majka je imala prijatelja koji ju je »tješio«. Trgovao je drogama — to se kasnije saznalo — i bavio se poslovima koji su ga nekoliko godina kasnije doveli iza rešetaka. Ali to je došlo suviše kasno za moju majku koja je postala narkoman. U nedostatku droge uzimala je pretjerane količine alkohola. Jedne hladne ožujске noći »društvo« ju je ostavilo pijanu na pločniku. Zbog toga se razboljela...

Umrla je jednog od onih dana kad se u cijeloj zemlji slavila pobjeda i veselilo zbog završenog drugog svjetskog rata. A ja sam ostala sama. Mala pomoć koju sam primala bila je dovoljna da nastavim školu do svog punoljetstva. A onda sam se morala zaposliti.

Vi, vjerujem, znate kakvim se sve sredstvima ljudi služe da zavedu mladu djevojku koju nitko ne štiti. Postala sam »prijateljica« svog poslodavca. Ali kad je njegova žena nešto naslutila, on me napustio. Brzo se pročulo da sam »nevaljalica koju treba otjerati«. Morala sam napustiti Ipswich.

Došla sam u London na prijedlog starijeg brata Messine. On mi je mnogo obećavao, a stvorio je od mene svoju robinju.

Tako sam se upoznala sa Florence, dijelile smo mali dvosobni stan, a ponekad smo i zajedno »primale goste«.

— Moramo se istrgnuti iz kandži ovih gadova — govorila je Florence.

Bila je djevojka s mnogo znanja i duha, ali je ponekad iz nje izbijalo nešto zlo. Ja sam ju razumjela i postale smo prijateljice. Ona je prva uspjela naći prijatelja koji joj je pomogao da iznajmi stan, dobije formalno zaposlenje u njegovoj agenciji i otrgne se od Messine.

Povela je i mene i pomogla mi da se zaposlim kao maneken u modnoj kući, i štitila me od napada bande. Messina je imao nekoliko ljudi koji su tukli i progonili djevojke koje su željele izmaći ispod njihove vlasti. Pokušali su me natjerati da se vratim natrag jer je netko preuzeo Messinin posao. Ali onog dana kad su upali u moj stan, došla su tri čovjeka i prebili ih, držeći revolvare u rukama.

— Imam moćnog zaštitnika — rekla mi je poslije toga Florence. — Nitko se više neće usuditi da nas uznemirava.

Pokušala sam saznati tko je njezin zaštitnik, ali mi to nije uspjelo; Florence se samo smješkala.

— Ne trebaš o tome ništa znati — govorila je.

Vjerovala sam joj i nisam ništa više pokušavala saznati. Bilo mi je dobro jer sam uspjela zadovoljiti vlasnicu modne kuće. Moja plaća je porasla. Polako sam zaboravljala sve ono što sam proživjela.

Slobodne dane često sam provodila s Florence. Išle smo na izlete. Ona je sama vozila svoj plavi kabriolet. Vjetar nam je mrsio kosu i mi smo bile zadovoljne... Ali to nije važno.

Govorila mi je da je zaljubljena u jednog tajanstvenog čovjeka, ali mi nikad nije rekla njegovo ime. Opisala ga je riječima: lijepo građen, vitak i brz, modrih očiju koje prodorno i sugestivno gledaju, njegovanih ali kao čelik čvrstih ruku, privlačan.

Nisam ga mogla zamisliti, ali taj opis mi je, ni sama ne znam zašto, govorio da je to neki opasan čovjek. Možda se varam, ali taj utisak je, čini se, imala i Florence iako ga je voljela i bila pod njegovim utjecajem. O tom čovjeku ne znam ništa više.

Jedne noći sjedile smo u parkiranoj automobilu prije nego što ćemo otići na večeru u jedan klub. Pločnikom je išla jedna od »noćnih djevojaka«. Obje smo uzdahnule vidjevši je kako se trudi da se nametne jednom sredovječnom čovjeku koji je ubrzao korak da joj pobjegne.

— Sirota! — ogorčeno je rekla Florence.

— Tako sam sretna što više nisam... — prozborila sam.

— Jednom će taj Brown ispaštati — dodala je Florence. — Najradije bih poubijala svu tu bandu.

— O kome govoriš? — nehotice sam upitala.

— Ništa, draga Diana, ništa. Zaboravi to što sam rekla — odgovorila mi je, i upalila motor.

Zaključila sam da je Brown jedan od »kraljeva pločnika« i da ga Florence poznaje. Sada, kada je ona ubijena, mislim da ovo policija treba saznati — završila je svoje izlaganje.

Canford ju je posmatrao cijelo vrijeme i osjećao da ga uzbuđuje ta jednostavna priča. Proricao je u sebi da je to zbog ljepote ove djevojke, ali je priznavao da ima utjecaja i njena iskrenost, i nešto otvoreno i ugodno u njenom pogledu.

— Kažete da ste voljeli Florence — reče inspektor.

— Mnogo sam je voljela. Uostalom, ona mi je bila jedina prava prijateljica, jedino ljudsko biće koje mi je pomoglo kad mi je pomoć bila potrebna — doda Diana.

— To znači da biste voljeli 'kad bi ubojicu stigla zaslužena kazna. Nećemo vam postavljati pitanja; učinit ćemo to kad bude trebalo. A vi nam javite ako se sjetite nečeg šito ste nam propustili reći ili ako saznate nešto novo — zaključio inspektor.

Diani je bilo drago što oba čovjeka ustadoše i nakloniše se dok je ona izlazila, ne izmače joj ni prijatni osmijeh Eddyja Canforda koji joj otvori vrata i otprati je do izlaza.

V

— Obećao sam Mary da ćemo oputovati na EXPO. Ona je tako vesela zbog toga, i ne bih imao srca da joj pokvarim tu radost — govorio je reporter Markinch detektivu Canfordu koji je sjedio na niskoj stolici i tamanio ostatke reporterova whiskyja.

— Nadao sam se da ćeš nam pomoći da nađemo tog Browna. Čini mi se da to ima veze s tvojim istraživanjima — ikiselo je inzistirao detektiv.

— Čuo sam tvoj u priču i mogu se interesirati za sve to kad se vratim iz Bruxellesa — bio je uporan reporter.

— Onda požuri — uzdahnu Eddy i ispi posljednju čašicu.

Namjeravao je otići, ali ga Markinch zaдрža.

— Učini mi uslugu i odvezi me do Mary — reče.

— A zatim ćeš tražiti da te odvežem do pristaništa, da odnesem vaše kovčege na brod, kupim vam sladoled i, konačno, da vam mašem s obale bijelom maramicom — bunio se Canford.

— Malo si pretjerao! Izostaje ono s kovčezima, a ostalo dolazi u obzir — smijao se Markinch.

Pola sata kasnije bili su pred stanom Mary Shatell. Ona je bila spremna. Skakutala je u svojoj širokoj suknji i tankoj sportskoj bluzi koja je isticala vanredne linije njenog tijela. Smiješila se Arthuru i Eddyju i pokazivala im svoj mali bife u kojem su stajale neotvorene boce pića.

— Poslužite se sami — rekla je.

— Ovdje još nije svraćao muškarac, vidi se po bocama — zadirki-
vao je Canford.

— Uzalud sam pokušavao stići do ovog pića; nikada me nije pustila da dođem — prizna Markinch crveneći.

Sve je bilo spremno i Canford ih svojim kolima odveze do pristaništa na Temzi. Brod na posebnoj liniji, ustanovljenoj za posjetioce Svjetske izložbe, kretao je sat kasnije prema Antwerpenu.

Eddy zaista kupi paketiće sladoleda, pruži ih mladom paru, i osta na obali. Mahao im je bijelom maramicom sve dok se brod ne odbi od mola. A onda požuri ka svojim kolima. Bilo je vruće i on odluči da ode i odmori se, ali nije znao kuda bi krenuo. Svi tragovi pljačkaša banke su nestali. Nije se ništa postiglo ni u istrazi povodom ubojstva Florence Cranfield. Samo je ostala nekakva neugodna atmosfera; nad svima je visila mora neizvjesnosti i očekivanja novog zločina.

Vozeći prema četvrti Huckney, prolazio je pokraj Victoria parka gdje uspori razmišljajući da li bi otišao u stan ili bi se odvezao do kupališnog bazena s one strane Lea, prema Lightonu. Dok je skretao pored »đona«, kako često nazivaju onu stranu Viktorija parka, koji svojim oblikom liči na veliku čizmu, Eddy primijeti jedno poznato lice. Bila je to Diana Heim. Išla je prema autobusnoj stanici. On prođe mimo nje, i zaustavi auto.

— Smijem li vas pozdraviti? — javi joj se pažljivo.

Ona se malo iznenadi, ali se osmjehnu i pruži mu ruku.

— Gle, slavni detektiv traži žrtvu — smijala se blago.

— Ovog momenta ne žrtvu već društvo. Ova srpanjska vrućina me ubija i baš razmišljam da li da odem do bazena za kupanje. Ali tamo je zaista dosadno ako je čovjek sam. Izađe iz kola i pođe za njom.

Koračao je pored nje i brzo kombinirao kako bi nastavio razgovor. Želio je razgovarati s ovom interesantnom djevojkom jer se nadao da će možda saznati nešto važno od nje. Ali, u suštini ta je želja bila samo opravdanje. On je želio biti s njom jer ga je privlačila svojom ljepotom, iskrenošću i neposrednošću.

— Nešto ste se zamislili — reče omu Diana. — Hoćete li da pogodim što mislite?

— Recite. Zanima me što zaključujete — odgovori Eddy.

— Vi sada tražite izgovor pod kojim biste me pozvali da ostanem u vašem društvu — reče ona.

Detektiv se iznenadi točnošću i jednostavnošću njenog zaključka.

— Pogodili ste — prizna. — Imam plan, ako vi imate vremena.

— Danas ga imam i na pretek jer sam, ni sama ne znam zašto, izgubila posao u modnoj kući. Jednostavno mi je otkazano — reče ona i licem joj pređe laka sjenka.

— Vi ste izgubili prijateljicu i zaštitnicu.

Želite li steći jednog prijatelja? — upita Eddy ozbiljno s prizvukom sjete u glasu.

Diana ga je gledala ravno u oči nekoliko dugih trenutaka, a onda se odlučila:

— Čini mi se da bih vam smjela vjerovati, gospođine Canforde. Što predlažete?

— Da odemo do bazena i da se kupamo do večeri. Zatim predlažem izlet do New Barnetta, večeru u hotelu blizu Twenth parka i povratak u London. Pristajete li?

— Pristajem — odgovori Diana.

— Da vas odvežem do stana? Sačekat ću vas dok uzmete kostim za kupanje.

Ona kimnu glavom i uputi se 'ka njegovim kolima.

Jedan sat kasnije bili su na ulazu bazena za kupanje. Eddy htjede uzeti dvije kabine za svlačenje, ali mu Diana reče da je dovoljna jedna. — Imam povjerenja u vas, to sam već rekla — nasmiješi se ona dok su odlazili prema kabini.

Ležali su na platnenim stolicama i živo razgovarali.

Eddy se s mukom uzdržavao da ne gleda neprekidno u njeno lice i njeno tijelo; plijenila ga je njena ljepota. U jednom momentu oteše mu se riječi:

— Kako ste divno pocrnili!

— Da. Spremala sam se za reviju ljetnih modela i kupaćih kostima. Sada od toga nemam mnogo koristi — odgovori ona.

Dok je to govorila, pogled joj skrenu ulijevo i na licu joj se odjednom pojavi strah. Eddy to primijeti.

— Što vam je? — upita.

— Ništa... Uostalom, trebate znati. Primijetila sam jedno poznato lice. To je jedan od onih ljudi koji su nas kontrolirali... dok sam bila... prije nego što sam postala manekenka — odgovori ona.

— Gdje je? Pokažite mi ga neprimjetno — doda Eddy.

— Već je izašao kroz lijevi prolaz. Primijetio je da sam ga vidjela. Imam utisak da me je posmatrao i pratio — reče ona.

Poslije toga bilo im je teško povratiti vedru atmosferu razgovora i zato je Eddy pozva da uđu u vodu. Uzeše veliku loptu, iznajmljenu zajedno s naslonjačima, i skočiše u bazen. Voda ih osvježi. Diana se opet poče smijati bacajući visoko loptu i radujući se ikad bi Eddy

morao naglo skočiti za njom tako da mu se voda prelijevala preko glave.

— Ovo je najljepši dan koji sam doživjela! — uskliknu ona kad su izlazili iz vode.

Kapljice vode presijavale su se na njihovim tijelima pod posljednjim kosim sunčevim zracima.

Uskoro su se vozili prema Dianinom stanu. Eddy je ostavi da se presvuče pa požuri i sam da promijeni odijelo u svom stanu. Kad je bio gotov, pozva telefonski svoj biro, izda nekoliko naloga za Peepchena i javi da će biti na večeri u hotelu kod New Barnetta, a zatim požuri k Diani. Nađe je spremnu, obučenu u jednostavnu i izuzetno lijepu haljinu boje višnje.

Odvezli su se do Twenth parka, prošetali alejama, odmorili se nekoliko minuta na jednoj klupi pod divnim cvjetnim drvetom, a zatim pošli prema hotelu. Diana se trudila da bude vesela, ali su je mučile nekakve misli; ne izdrži do kraja nego izreče jednu od njih:

— Kako je divan ovaj dan za mene, a kako će teški dani nastupiti!

— Zašto? — upita Eddy.

— Ostala sam bez posla. Moja ušteđevina nije velika... A i strah me je. Nešto nije u redu s otkazom u modnoj kući. Ne mogu saznati što se krije iza toga, ali osjećam da mi prijete nekakva opasnost — objasni ona.

— To ništa ne mora značiti. Ovo je, ipak, London, i nekoliko dobrih prijatelja mogu pomoći jednoj valjanoj djevojci — umirivao ju je Eddy.

— Lijepo govorite, ali vi ste detektiv i znate koliko opasnosti vreba djevojku kakva sam ja i koliko zlih ljudi ima u ovom velikom gradu — uzdahnu ona.

— Znate li modnu kuću ikad Pancras stanice? — upita Eddy.

— Znam. Zašto?

— Njen vlasnik je moj školski drug i odličan prijatelj. Mislim da ćete uskoro dobiti namještenje u toj kući — odgovori Eddy.

Jedan sat kasnije večerali su u ugodnom kutku hotelske terase, a zatim se presele u ljetni bar u kojem je svirala dobra kapela. Plesali su .prodavajući se ritmu i nehotice se privijali jedno uz drugo.

Pred ponoć odlučili su krenuti u London. Eddy htjede voziti prema predgrađu Hornsey, ali Diana reče da ne voli što taj put vodi pored Finchleighskog groblja. — Onda vozimo prema Enfieldu — zaključi

Eddy, znajući da se s te strane može stići na magistralu koja vodi kroz Poders End k Cityju u centar Londona.

Ujedno mu je bilo milo što će imati lijepu noćnu vožnju kroz šumu i pokraj dva mala jezera, a zatim mirnim padinama prema Enfieldu.

Diana je sjedila pokraj njega i on je osjećao da njen pogled često zastaje na njegovom profilu. Nekoliko puta okrenu se ik njoj i osmjehnu joj se. I svaki put sretnu njen zadivljen zahvalan pogled. Bili su stigli do jezerca i on zaželi da se tu zaustave, ali to ne predloži jer se plašio da bi time pokvario utisak koji je ostavio na Dianu.

U tom momentu primijeti da ih sustižu neka kola čiji su farovi jako blještali. Eddy nije želio povećati brzinu i ostavi prolaz pridošlici. Tek tada primijeti da dolaze još jedna kola. Ali u tome nije vidio ništa čudno, sve dok prva kola, koja su ga već mimoišla, ne uspore i konačno stanu.

— Što je to? — preplašeno upita Diana.

Eddy ne odgovori ništa, osvrnu se da vidi može li poći natrag i bi*zo okrenuti. Ali druga kola stala su uz bok njegova automobila i vrata na njima su se već otvarala. Eddy pokušava posegnuti za revolverom, ali ga jak ručni reflektor zaslijepi. On samo stiže primijetiti strojnicu uperenu u njih dvoje.

— Izlazite! Čuo se jak, malo promukao glas.

— Tko ste vi? Što želite? — upita Eddy.

— Zaveži, njuškalo! — viknu jedan od napadača.

Eddyja i Dianu izvukoše iz kola, pretresoše ih i detektivu oduzeše revolver. Gurnuše ih ka prednjim velikim kolima i uguraše u njih. Jedan bandit počeo ih je spretno vezivati. Dianu prođe jeza od dodira njegovih vlažnih i usred ljeta hladnih prstiju.

— Pripremite ih! — čulo se kratko naređenje. Neka Plivač odveze njihova kola i skloni ih kako smo se dogovorili — reče netko iza automobila.

Eddy ugrabi priliku i šapnu Diani:

— Ne plaši se.

— Plašim se zbog tebe, dragi — odgovori mu ona.

— Zavežite vas dvoje! — munu revolverom Eddyja onaj razbojnik koji ih je vezao i sjede pored njega.

Tada Eddy osjeti da mu bandit prinaša licu nekakav predmet i začu šištanje. Nekoliko sekundi kasnije pred očima mu se zamagli, i on

osjeti da mu se imiti u glavi. Posljednje što je čuo bilo je isto pred Dianinim licem. Napregnu snagu kako bi ostao pri svijesti, ali uzalud.

VI

Na brodu »Dagenan«, koji je ulazio u ušće Shelde i plovio prema Antwerpenu, bilo je živo. Putnici su u grupicama stajali uz brodsku ogradu i promatrali pitome obale koje se sve više približavaju jedna drugoj, sve do velikog morskog pristaništa smještenog gotovo u srcu Belgije.

Arthur Markinch i Mary Shatell sjedili su u ležaljka na gornjoj palubi. Reporter je djevojci pričao nekakvu prigodnu šalu. Dok je govorio, pogled mu pada na čovjeka koji je sjedio nedaleko od njih. Bio mu je odnekud poznat i počeo ga mučiti što se ne može sjeiti tko je to. Zbog toga zašuti nekoliko trenutaka. Tada se čovjek osvrnu ka reporteru i osmjehnu se, lako naklonivši. Arthur mu odgovori na isti način i tog momenta se sjeti otkud poznaje tog čovjeka.

Bio je to jedan od onih čudnih ljudi o kojima se malo zna, a mnogo govori. Novinari, a među njima i Marlkinch, pokušavali su što više saznati o njemu, ali im to nije uspijevalo. Arthur ga je jednom posjetio u vili kod Hendona, ali taj poduhvat se završio bez mnogo uspjeha. Ime Donaldā Sicketa počelo se javljati prije itri godine u raznim naučnim časopisima i revijama. To ne bi bilo čudno da se nije radilo o najrazličitijim oblastima nauke. Sickert je prve uspjehe postigao na području kemije, odmah poslije studija. Otkrio je kemijski spoj koji daje tvar čvrstu kao čelik, a osam puta lakšu od željeza. Pored toga, ta tvar je bila otpornija od skoro svih metala. Avionska industrija Velike Britanije otkupila je taj pronalazak, a njegovo svrstavanje u privredne i državne tajne izazvalo je u naučnim krugovima priličnu buru negodovanja, sve dok jedan iruski kemičar nije došao samostalno do istog otkrića.

Tek što se stišala senzacija o tom Sickertovom otkriću, njegovo ime se počelo javljati na stranicama muzejskih publikacija. Otkrio je da četiri velika evropska muzeja imaju u svojim zbirkama gotovo osminu falsifikata. Mnogi predmeti, koji su bili procijenjeni na fantastične

svote, odjednom su izgubili vrijednost. A Sickert je pružao naučne i dokumentirane dokaze.

Slijedeći njegov uspjeh bio je na polju elektronike. Otkrio je tablicu periodičnih odstupanja u točnosti proračuna kod jednog od najvećih elektronskih strojeva, i objasnio to svojstvu proticanja elektriciteta kroz razne vodiče. Time je omogućio otklanjanje te teškoće na polju elektronike.

Dok je Arthur razmišljao o tim stvarima, Mary je bila zabavljena promatranjem obale.

— Kud lutaju tvoje misli? — obrati se ona Markinchu.

— Vidio sam jednog zanimljivog čovjeka — odgovori Arthur.

— Tko je on?

— Zove se Donald Sickert. Učenjak je i govori osam evropskih jezika, uključujući grčki i latinski. Bavi se kemijom, fizikom, lingvistikom, arheologijom...

— Je li lud? — nasmija se Mary.

— Naprotiv, veoma je pametan — odgovori Arthur.

— Ali on je veoma zagonetan. Najbolji je poznavalac mađioničarskih vještina i može se služiti trikovima koje nitko ne može objasniti.

— Zar postoje takvi ljudi?!

— Njemu se (pripisuju sve te osobine. Izvjesno je da govori sve one jezike i da je jedan od najvećih mlađih učenjaka. Ali nitko ne zna ništa o njegovom porijeklu. Pokušao sam napisati reportažu o njemu, ali me je on ljubezno odbio, a kad sam bio uporan... Muka mi je kad se toga sjetim!

— Što je bilo? — živnu Mary.

— Bio sam uporan, i navaljivao sam. On se smiješio, ali u njegovom pogledu bilo je nečeg, nečeg... Jo! Nečeg što može uplašiti čovjeka. Prišao mi je i prijateljski mi stavio ruku na rame. »Dragi prijatelju, zašto ste tako uporni? Ne želim ništa govoriti o svojoj prošlosti« — rekao je. »Ali to interesira ljude« — odgovorio sam. A onda sam, na svoj užas, primijetio kako iz njegova rukava izlazi zmija, kobra... Arthur ušuti na trenutak.

— Što je dalje bilo? — upita Mary i primaknu se njemu.

— Nisam se usudio pomaknuti, a srce je počelo snažno kucati, pa sam se bojao da će kobra navaliti ravno na moje lice... A ona je prošetala ispod mog vrata, spustila mi se niz rukav i dočepala se

druge Sickertove ruke, koju joj je on pružio. Oipet je ušla u njegov rukav...

— To je jezivo! — reče Mary.

— On mi je priredio još jednu neugodnost. »Oprostite«, rekao je, »to je moja mala prijateljica kobra. Ona me uvijek čuva jer ima ljudi koji bi željeli zavirivati u moje dokumente i moju prošlost«. Zatim me je odveo do izlaza. U vrtu sam tada vidio psa velikog kao goveče. Taj pas je u tom trenutku žderao nekakav krvav but.

— Izmišljaš li ti sve to, Arthure? — upita Mary.

— Slušaj što mi se dalje dogodilo. Izašao sam iz njegova stana uplašen, ljut, naježen kao mačak koga je pas satjerao u kut. Poželio sam zapaliti cigaretu. Stavio sam ruku u džep. Tada... Sad mi <je već smiješno, ali tada mi se kosa podigla. U džepu sam opipao nešto hladno i ljigavo. Ali kako sam već bio rukom uhvatio tu životinju, nisam je ispustio, nego sam je istrgao iz džepa i bacio na pločnik. Bila je to jedna mrtva žaiba. Sickert je još uvijek stajao na vratima svoje vile i smiješio se.

— Čudim se da se nisi vratio i razbio mu vilicu — upadne Mary.

— To sam i htio, ali sam ugledao kobru u njegovoj ruci. Pošao sam dalje i zavukao ruku u džep u kojem sam držao maramicu. Oh, i tamo je bilo nešto, ali ovoga puta živo. Bio je to mali bijeli miš kakvi se drže u kavezima. Nisam se više usudio zavući ruku u nijedan džep, a graške znoja su mi izbijale na licu. Obrisao sam ih rukavom.

— Što si još našao u džepovima?

— Ništa više. Ali to nije bio kraj mojim mukama. Dok sam se vozio k svome stanu, naglo me počelo svrbiti cijelo tijelo. Taj nepodnošljivi svrab me tjerao da se češem i ostavljam upravljač. Umalo da nisam naletio na jedna kola. Dovezao sam se do stana i pozvao liječnika, a onda sam se brzo svukao, ušao u kupaonicu i odvrnuo slavinu. Kad je voda počela šumiti, svrab je odjednom prestala. Tada je pozvonio i liječnik... Ispao sam smiješan. Platilo sam liječniku i umjesto lijeka dobio savjet: »Reporter bi trebali manje piti«. Tek sada sam se sjetio da sam prije posjetu Sickertu malo popio, tek toliko da budem smjeliji.

— To je zaista interesantno. Pričaj mi što je dalje bilo — navaljivala je Mary.

— Ja sam ipak napisao reportažu o svojoj posjeti tom čudaku, ali ju je urednik bacio kao nevjerovatnu i neozbiljnu. Bio sam kivan na Sickerta. Jednom sam ga sreo u »Pitney« klubu i postarao sam se da ga dočekam u holu. Prišao sam mu i zamahnuo šakom ravno u njegovo lice...

— Znači, ipak si ga udesio? — opet upade Mary.

— Vraga! Udesio je on mene, ako se to može nazvati udešavanjem. Ni danas ne mogu shvatiti koji je to trik džiu džicu ili džudoa. Ja sam se dva puta okrenuo oko svoje osi i našao se uklješten među čeličnim rukama tog čovjeka, okrenut leđima prema njemu. On mi je govorio u uho: »Mladi prijatelju, zašto ste tako brzi i ratoborni? Zbog jedne šale ne treba stvarati neprijateljstva. Ostanimo prijatelji.« Htio sam ga naglo baciti preko glave, ali sam se našao u fotelji koja je bila smještena u holu. Nisam imao više prilike da se sretnem s njim, i sad sam se jedva sjetio tko je on. To je zbog sportskog odijela i kose koju mu je zamrsio ovaj vjetrić. A i itamne naočari otežavaju čovjeku da nekog brzo prepozna...

Dok je Arthur završavao svoje pričanje, Donald Sickert je bacao nekakvu bijelu kuglicu uvis i hvatao je ne gledajući za njom. A onda krenu k reporteru i djevojci.

— Nadam se da ste završili priču o našem susretu — reče smješeći se.

— Pogodili ste, gospodine Sickerte. Zar vi ne nalazite da je to morala biti zanimljiva priča? — upita Arthur.

— Da, prilično zanimljiva. — zasta Sickert.

Arthur ga predstavi Mary, i uskoro su razgovarali.

Reporter se nadao da će ovaj susret iskoristiti kako bi nešto saznao o Sickertu i kako bi od njega dobio podatke za kakav članak u svom listu.

— Idete na izložbu — upita ga.

— Vi već počinjete s pitanjima — nasmija se Sickert. — Ali ako vaša pitanja budu u granicama sadašnjosti i ne budu zadirala u ono što ne želim da se zna, neće mi pokvariti radost što sam u društvu simpatične dame i veselog interesantnog čovjeka. Da, idem u Bruxelles vidjeti tu izložbu.

— I mi idemo vidjeti Svjetsku izložbu — reče Mary.

— Tamo ima zanimljivih stvari. Istina, Atomijum je obična vašarska atrakcija. Ali izložba »Pedeset godina likovne umjetnosti Evrope« je već nešto. Zatim, naučni pronalasci, tehnička dostignuća... Da, mnogo toga — govorio je Sickert.

— Mislim da se malo pretjeruje u pisanju o značaju izložbe — reče Arthur.

— Svakako, u ovakvim slučajevima uvijek se pretjeruje. Počev od broja posjetilaca, koji je stvarno bar za trećinu manji, pa do nabiranja noviteta koji uopće nisu novost. Tako su, na primjer, Španjolci prikazali stroj koji igra šah. A to je automat star tri desetljeća i može igrati samo s četiri figure, obična shema s malo električnih polja! Stotine drugih eksponata su obični trikovi, reklamne smicalice... Ali može se, koliko znam, vidjeti mnogo stvari iz kulture i tehničkih dostignuća mnogih nacija, a to može biti interesantno — pričao je Sickert.

Mary i Arthur su ga s interesom slušali. Nalazili su da lijepo priča, poznaje stvari i ponaša se korektno. Ali njihov razgovor morao se prekinuti jer je »Dagenam« doplovio do zidina Antwerpana i uskoro je trebao pristati. Zato je valjalo spremiti prtljag i predati ga za iskrčavanje.

— Hoćemo li se vidjeti u Bruxellesu? — upita Arthur.

— Za mene je rezervirana soba u hotelu »Ambasador« i bilo bi mi drago ako predložite neku zajedničku šetnju, večeru ili slično — odgovori Sickert.

— Pa to je i naš hotel! — uzviknu Mary.

— Izvrsno! — doda Sickert. Predlažem da se držimo zajedno na putu do Bruxellesa. Pozivam vas da pođete iznajmljenim kolima koja mene čekaju u Antwerpenu.

Arthur i Mary prihvate poziv i njih troje ostanu zajedno sve do iskrčavanja. Kad su im kovčezi bili predati, priđoše automobilu parkiranim na prostoru iza carinarnice. Jedan čovjek priđe Sickertu.

— Ja sam iz agencije »Union«. Imam li čast govoriti sa gospodinom Sickertom? — upita.

— Da, ja sam Sickert.

— Izvolite ključeve kola. To su ona treća po redu — objasni agent i pokaza jedan udobni sivi Chevrolet.

Sickert primi ključeve i ponudi Mary i Arthura da pođu prema kolima. Usput im objasni:

— Ovdje u Belgiji mogu se iznajmiti kola veoma jeftino. A zanimljivo je da nisu potrebni nikakvi dokumenti, niti vozačka dozvola. Belgija je jedina zemlja u Evropi u kojoj se ne polaže vozački ispit.

— To znači da je opasno voziti — reče Mary.

— Naprotiv. U Belgiji ima manje prometnih nesreća, u odnosu na broj vozila, nego u bilo kojoj drugoj zemlji. A tu je promet vrlo živ. Bilo bi logično da je vožnja opasna, ali nije. Ovdje se vozi vrlo brzo i svaki loš vozač brzo bi izgubio život, ili imanje. Naime, svako oštećenje tuđih kola se odmah prisilno naplaćuje, a za grube prekršaje prometnih propisa kazne su vrlo oštre, bez obzira na godine, iskustvo i sposobnost vozača — govorio je dalje Sickert.

Bili su već stigli do kola, a nosač je završavao smještanje prtljaga.

— Izvolite! — otvori Sickert vrata da propusti djevojku i Arthura.

Mary malo zastade, snebivajući se.

— A što je s vašom kobrom? — upita konačno.

Dakle, to vas muči? — Ne brinite, nisam je ponio.

Ona ne podnosi vožnju, to je razdražuje — nasmije se Sickert. — Nisam ponio ni mrtve žabe ni bijele miševе.

Vragoljasto je gledao Arthura. Svi se nasmijaše, ali su Mary i Arthur, ipak, osjećali nelagodnost. Motor automobila blago zazuja i oni krenu ulazeći u pravu bujicu automobila koji su vrvjeli gradom.

VII

Pošto je razaslao agente i cijelu policijsku brigadu da istražuju podatke i traže trag pljačkaša banke i ubojice Florence Cranfield, inspektor Dickson otišao je odmoriti se. Bio je iscrpljen, ali san mu dugo nije dolazio na oči. Zaspao je s pitanjem koje je ostalo u njegovoj glavi: tko je taj Brown za koga je Florence rekla da će ispaštati jednoga dana?

Iz sna ga trže telefon. Bilo je jutro, a on je spavao svega tri sata. Pruži ruku i uze slušalicu. Javi se i poče slušati, a onda uzviknu:

— Što?! Zajedno nestali? Dolazim odmah.

U Scotland Yardu ga je snuždeno čekao Charley Peepchen. On ponovno objasni da je Eddy Canford nestao poslije večere u hotelu ikod New Bamera.

— Ali kako znaš da je bio sa Dianom? — upita Dickson.

— Nije mi on to rekao, ali ja zaključujem. Pred odlazak iz svog stana Eddy me je nazvao telefonski i javio mi da će ići itamo na večeru. Ujedno mi je rekao da pokušam doznati pravi razlog otpuštanja Diane Helm iz modne kuće. Pitao sam ga otkud zna da je otpuštena. Rekao je da je prije nekoliko trenutaka bio s njom. Pretpostavio sam da će i te večeri ostati s tom, mora se priznati, lijepom djevojkom, pogotovo kad ona zna dosta toga o »Giocondi« — objasni Charley.

— Ali, to je samo pretpostavka! Kako znaš da je stvarno bio s njom? — pitao je dalje inspektor.

— Potražio sam je u stanu i nisam je našao. Zatim sam otišao u hotel gdje su večerali. Po opisu sasvim je jasno da je to bila ona — odgovori Charley Peepchen.

— Koliko je vremena prošlo od trenutka kad su nestali? — postavi inspektor još jedno pitanje.

— Točno trideset i jedan sat — odgovori Charley gledajući u brojčanik sata.

Inspektor je sada šutio gnječeći neupajenu cigaretu. Tek sad je osjetio koliko mu je bio simpatičan mladi detektiv. Uzbudivala ga je pomisao da je Eddy u opasnosti, a možda i ubijen. Zato je razmišljao što bi mogao poduzeti. Raspita se kakva je kola imao Eddy i koji broj su nosila. Charley mu odgovori i inspektor telefonski izda nalog da se u New Barnettu i okolini traga za takvim kolima.

Tek što je to obavio, javio mu se dežurni policijski poručnik i zamoli da uđe. Dickson otprati Charleya i primi poručnika.

— Donosite li što novo? — upita ga nestrpljivo.

— I suviše mnogo da bi se čovjek snašao u cijeloj toj stvari — odgovori poručnik i sjede. — Brigada je naišla na trag pljačkaša banke...

Inspektor živnu. Poručnik nastavi:

— Upotrijebili smo »rezervnu metodu« i pronašli čovjeka koji je od svog brata saznao o napadu na banku. To je James Light koga odsjek za droge dugo ima na nišanu. Njegov brat Randolph Light bio je u grupi koja je opljačkala banku. James nikada ne bi izdao brata, ali sad je to mogao, jer je Randolph ubijen.

Dickson poskoči na sjedištu.

— Što govoriš?! — ote mu se.

— Da, ubijen je. James je našao njegov leš. Naši ljudi su već bili razgovarali s Jamesom i tražili da kaže ako je što saznao o krugovima »podzemlja«. Ali on nije htio govoriti. Otišao je kući, to je tamo na kraju Barkinga, odmah uz Roding. Ušao je u dvorište i zavirio u garažu da vidi da li su Randolphova kola tamo. Ugledao je jedan veliki svijetlosivi automobil, zavirio unutra i našao brata. Učinilo mu se da ovaj spava, ali kad ga je prodrmao, trgao se...

Randolph je bio mrtav, zadavljen.

— A što je s ostalima? — nestrpljivo upade inspektor.

— Randolph je imao grupu svojih ljudi. Oni su se bavili sitnim provalama, a nekoliko puta i ucjenama. Ali uspijevali su se »održati«. Prije izvjesnog vremena Randolph je s nekima pripremao napad na banku. U svojoj grupi imao je neku djevojku Polly Dowsoai, njenog ujaka Kenta, i još dva bandita. Kent je onaj prosijedi i ćelavi starac koji je došao »uložiti novac« u banku.

Jeste li im ušli u trag?

— Svi su već iza brave. Njihova priča je ukratko ovakva: Randolph im je objasnio da zna idealan način kako se može opljačkati banka. Bio je to nekakav plin u malim gumenim balonima koji munjevito uspavljuje. Onaj tko ga upotrebljava mora se samo uzdržati od disanja jednu minutu, a zatim nekoliko puta udahnuti kroz komad platna navlaženog nekom tekućinom. Za to vrijeme se plin hrzo širi po zraku i uspavljuje prisutne koji nisu ni primijetili ispuštanje.

— Jesu li nađeni kod njih takvi baloni?

— Ništa. Zanimljivo je to da je onaj reporter imao pravo. Njihova kola su bila crno obojena, a dao im ih je ne'tko od organizatora. Randolph je objasnio da deset minuta prije napada treba premazati kola nekom uljnatom tekućinom. Izračunatu je točno da kola pod utjecajem te tekućine mijenjaju boju tokom vožnje. Dalje je bilo u planu da usput, u jednoj mirnoj ulici, svi osim Randolpha izađu i svrate u jedno kino koje radi non-stop. To je bilo dovoljno za pristojan alibi, jer bi bili u grupi, a imali su već kupljene karte.

— Dobro smišljeno — upade Dickson.

— Dalje je trebalo da Randolph produži do dokova u predgrađu Cuimning, da preda kola i dio plijena, a zatim da pođe kući. Poslije dva dana bi se svi sastali i podijelili svoj dio.

— Dakle on je tako i učinio, sreo se s tim licem koje ga je natjeralo da vozi do Barkinga gdje je ubijen — zaključi inspektor.

— Čini se da se dogodilo nešto slično. Ali tu se trag prekida — reče poručnik.

— Kakvi su tragovi na lesu ubijenog?

— Jedva vidljivi. Izgleda da on uopće nije bio pri svijesti kad je ugušen — odgovori poručnik. — Ubojica se vjero vatro poslužio nekim mekim i debelim šalom kojim je stegao vrat svoje žrtve.

Šutili su nekoliko trenutaka, a onda inspektor upita:

— Jesu li uhapšeni priznali?

— Da. To su »sitne ribe« podzemlja. Kad smo im rekli da je Randolph uhapšen i da je novac vraćen, oni su se pokolebali i zapleli se u iskazima. Poslije nekoliko riječi, koje su ostavile utisak na sve njih, brzo su im se odvezali jezici — nasmija se poručnik.

— Da li sada znaju da je on u stvari ubijen i da novac nije nađen?

Polly i njen ujak znaju, ali ostala dvojica još ne. Pokušavamo saznati još nešto. Ali čini se da je Randolphova smrt bila neophodna

glavnom šefu banke. Njega, ili njemu nekog bliskog, znao je samo Randolph. Sada je novac nestao, trag je prekinut, i sve je opet postalo nejasno — zaključni poručnik.

— Što znaju o onoj tablici s natpisom »Lun, kralj ponoći« ?

— Randolph im je objasnio da je trebaju ostaviti jer će to odvesti policiju na pogrešan trag. Drugo ništa ne znaju — odgovori poručnik.

— Je li štampa obaviještena? — pitao je dalje Dickson.

— Čekamo da vi to odobrite jer je vama povjeren cio slučaj — odgovori poručnik.

— Donesite mi zapisnike i materijal o saslušanju uhapšenih i za dva sata kasnije zakažite sastanak s predstavnicima štampe. Dat ćemo im nešto da ne viču toliko protiv nas. Ipak, imamo u rukama izvršioce pljačke — zaključni Dickson.

Pošto djelomično zadovolji radoznalost novinara, Dickson razdijeli već načinjene fotografije uhapšenih i ode se posavjetovati sa svojim suradnicima. Bilo je tu liječnika, kemičara, laboranata i drugih stručnjaka. Ali nitko nije mogao odgovoriti na pitanje: kakvo je sredstvo upotrebjeno za uspavljivanje osoblja banke?

Skup je ličio na nekakav vojni štab koji pretresa činjenicu da neprijatelj sigurno ima nekakvo moćno tajno oružje o kojem se zna samo da je vrlo opasno.

Poslije savjetovanja inspektor posjeti uhapšene. Dugo ih je ispitivao, ali oni nisu mogli reći ništa novo. Zato se vrati u svoj ured i napisa izvještaj za Interpol, nadajući se da će, možda, otuda dobiti podatke o upotrebi takvog ili sličnog sredstva. A zatim svede svoje zaključke:

»Ostaje nejasno tko je šef bande i kakvim se sredstvima služi. Potrebno je konzultirati kemičare i druge učenjake.

Razlozi ubojstva Florence Cranfield sasvim su nejasni; ubojica nepoznat.

Eddy Canford je otet zajedno s Dianom Helm koja je najviše znala o Florenci. Ona je spomenula nekog Browna.

Tko je Brown?

Pošto napisa tih nekoliko rečenica i stavi ih u dosije, Dickson pozvoni dežurnom.

— Tražite spisak svih registriranih lica koja imaju prezime Brown — naredi.

Nekoliko minuta kasnije zazvoni telefon. Javio se službenik iz kartoteke:

— Gospodine inspektore, vi ste tražili podatke o licima s prezime-
nom Brown — reče.

— Da, pa što je? — nervozno odgovori inspektor.

— Znate...

— Što obilazite? Kažite u čemu je stvar.

— Registriranih Browna u našoj kartoteci ima dvjesta i jedanaest a
u kartoteci građana koji nisu dolazili u sukob sa zakonom ima ih
preko tisuću, i to samo odraslih — objasni službenik.

— Do vraga! Doći ću sam prelistati svaki dosije — zaključ
inspektor.

Uputio se u kartoteku i usput upitao ima li vijesti o Canfordu. Nije se
još ništa čulo. Idući hodnikom, razmišljao je o posljednjim događaji-
ma. Oni su se brzo odvijali i svi su pokazivali da ikonci vode na jedno
mjesto, do jednog čovjeka. Dotad nije bilo u Londonu tako organizi-
rane, drske i aktivne bande.

U kartoteci poče pregledavati dosije ljudi koji su nosili prezime
Brown. Eliminirao je jednog po jednog, i za prvi mah izvuče samo
šest imena. Jedan od njih bio je osuđivan zbog krađe, a sada je
radio na skladištu građevinskog materijala. Drugi je bio upleten u
trgovinu američkom robom iz ratnih skladišta, treći je pronevjerio
novac 'kao blagajnik, četvrti je bio ucjenjivač žena koje varaju
muževe, a peti vlasnik štale trkaćih konja u predgrađu Willesden.
Pokraj njegovog imena stajale su i bilješke o sumnjama da je bio
umiješan u poslove oko iskorištavanja posrnulih djevojaka. Zvao se
Jack Brown. Šesti je bio nekadašnji vlasnik cirkusa koji je »upropas-
tio« svoj cirkus, a u stvari je utajio novac, i ostao dužan osoblju.
Uspio je prodati cirkus, tobože za nešto malo novaca, a sumnjalo se
da je dobio daleko više.

Dickson pozva svog pomoćnika, naredi da se sprema kola, i krene
lično na obilazak tih ljudi s prezimenom Brown.

VIII

Obilazak izložbe i grada zamorili su Mary Shatell do te mjere da ona odluči da te, treće večera ostane u svojoj sobi. A Donald i Arthur su se spremali na malo razgledavanje noćnog života Bruxellesa.

Išli su pješice i skrenuli na Boulevard Anspach koji je bljestao od svjetlosnih reklama i ukrasa. Preko širokog bulevara bili su razapeti vijenci svjetiljki što je stvaralo utisak da je cijelo nebo pozlačeno i posuto tisućama zlatnih zvijezda koje su se spustile nisko nad ulicu. Grad je u tom trenutku zaista sličio carstvu iz bajki.

Na početku Boulevarda Adolphe Max obrati im se jedan stariji čovjek:

— Da li želite posjetiti jedan dobar noćni lokal?

— Želimo posjetiti sve noćne lokale, ali ne taj koji nam nudite — odgovori mu Donald Sickert smijući se.

Nastavili su šetnju, i prešli na Boulevard du Jardin botanique. Išli su prema četvrti 'koja se nalazi između Gare du Nord i Zelene aleje. Samo u desetak ulica te četvrti ima preko pedeset malih noćnih lokala s djevojkama »za rasonodu«. To su obično lokali sa po jednim velikim izlogom kroz koji se vidi stol za kojim sjede dvije, tri ili najviše pet djevojaka. One su tu izložene pogledima prolaznika koji tako mogu odlučiti kakvo »društvo« žele. U lokal može ući najviše onoliko gostiju koliko ima djevojaka. Onda se spušta zastor na prozoru, a vrata zaključavaju.

— Da li da uđemo tamo gdje sjedi ona visoka crnkinja predloži Donald.

— Ne. Želio bih posjetiti jedan lokal u Trećoj ulici. U njemu je djevojka koju želim vidjeti — odgovori Arthur.

— Gle, gle! A ja sam mislio samo malo pogledati i popiti nešto. Činilo mi se da vam je dovoljno društvo ljupke Mary — smijao se Donald.

— Slušajte, Sickerte! Valjda ne mislite?... — zbuni se Markinch.

— Ništa ja ne mislim — smijao se Sickert.

Kad stigoše do lokala, čiju ije adresu imao Arthur, uđoše uinutra. Za jednim stolom sjedile su dvije djevojke — jedna cmokosa, visoka i snažna, a druga vitka i plavokosa. Obje su bile na svoj način vesele. Kod bifea je sjedila debeljuškasta, rastom mala, nasmijana vlasnica lokala.

— Koga ja to vidim! — uskliknu crnokosa djevojka i požuri k Arthunu. — Škrabalo, ljubavi, zar te nisu prebili u Londonu?

— Zdravo, Anna! Došao sam te posjetiti — javi joj se Arthur i požuri k zadnjem dijelu lokala da izbjegne njen zagrljaj.

Vlasnica spretno spusti zastore i zaključa vrata. U lokalu bijahu svega četiri fotelje i dva kanapea uz zid. Njih dvojica naručiše vino. Vlasnica brzo posluži, i nekud nestade.

Anna Gialli raspitivala se kako je u Londonu i spretno je nalazila razloge da svoje obnažene ruke obavija oko Arthurovog vrata.

— Ostavi me sada da se malo odmorim — branio se Arthur.

Donald se lako snalazio s manje agresivnom plavušom. On je pristao da mu ona sjedne na krilo i počeo sa svojim trikovima.

— Što to imaš ovdje? — upita je iznenada, pružajući ruke k njenim koljenima.

— Pogledajte, dragi, — smiješila se ona.

On pruži ruku i izvuče nešto ispod njene suknje. Djevojka ciknu i odskoči. Donald je u ruci držao malog miša koji se okretao viseći o repu među njegovim prstima.

— Ah, ah! Gdje se zavukao! — vrtio je glavom Donald.

— Bacite ga, ubijte ga! — drhtala je plavuša.

— Ništa, ništa. Stavit ću ga u džep i baciti kad izađem — odgovori Donald i strpa miša u džep.

Arthur se smijao i žalio je što i on ne može učiniti nešto slično jer ga je Anna bila pritisnula svojim izazovnim grudima.

— Djevojke, mi ćemo otići ako nas drukčije ne zabavite — reče on odmičući se od Anne.

Ona shvati da oni žele porazgovarati i malo posjediti, pa tek onda odlučiti da li da odu s njima u sobe ili da izađu.

— Da vam plešemo? — upita ona.

— Da. Plešite — složi se Arthur.

Ona otvori mali električni gramofon čije su ploče bile složene i automatski su se mijenjale. Sladunjava muzika, komponirana za striptiz, odjeknu i Anna poče plesati. Okrećući se među foteljama ona se poče svlačiti. Tada u igru stupi i druga djevojka. Pomagale su jedna drugoj da se u skladnim pokretima oslobode odjeće, koja je za to bila naročito podešena. Konačno su na njima ostale kao paučina tanke čipkaste košuljice.

— Do vraga, dobro plešu! — reče Donald.

Arthur se vrpolio na svom mjestu i jedva čekao kad će se ovaj ples prekinuti. Ali znao je da će one plesati sve dok oni ne prekinu tu igru zavodjenja. On dade Anni znak i ona doskakuta do njega, jednom nikom dohvati svoju haljinu, a drugom ga povede kroz uzana vrata prema svojoj sobici, širokoj jedva dva, a dugoj tri metra.

— Obuci tu haljinu — reče joj on, nabravši čelo.

Ona ga s čuđenjem pogleda.

— Zašto si onda došao? — upita.

— Nisam došao zbog tvojih draži koje nisu male, priznajem. Nešto drugo me dovelo ovamo — objasni joj on.

Dok je govorio, izvadi tisuću franaka i zadjenu novčanicu za mrežastu košuljicu na njenim grudima.

— Ovdje je to zabranjeno. Mi nikada ne primamo novac. Sve je uračunato u cijenu pića. Platit ćete dvije litre vina tisuću franaka, i to je sve — reče ona vraćajući mu novčanicu.

— Znam, ali ovo je poklon poznanici — odgovori on i doda još jednu hiljadanku.

Ana ga začuđeno pogleda i gurnu novčanice pod ivicu saga na podu.

— Zar ne možemo ovako razgovarati, vruće je. Ne volim biti obučena — pokušavala je ona »razveseliti« reporteru.

— Obuci se odmah! — prilično grubo reče Markinch i stade pokraj prozora, akrenuvši joj leđa.

Ona se obuče i sjede na krevet, podvivši noge pod široku svilenu haljinu. Njen izraz dobi nekakvu blagost. Ličila je u tom trenutku na mladu domaćicu, ženu koja čeka da joj muž pročita novine, pa da mu skuha kavu.

— Govori. Što te interesira? Upozoravam te da malo znam o životu sličnih meni ovdje u Bruxellesu. Drukčije je bilo u Londonu. Tamo

sam bila »privatna« Messinina djevojka. A kad je on protjeran, morala sam otići jer mi je prijetila opasnost — napomenu ona.

— Meni treba samo jedna obavijest — poče Arthur.

— Koja?

— Što znaš o Brownu?

— Skoro ništa. On je ostao u Londonu. Mislim da je bio jedan od »gazdi« tamo. Bio je Messinin konkurent. Vjerujem da je preuzeo glavne poslove — odgovori ona.

— Kako mu je ime i gdje stamuje? — pitao je dalje Arthur.

— To ti neću reći; nisam od tih. Uostalom, to je opasno. Ne želim imati ništa s tim — odgovori ona.

— Jesi li poznavala Florence Cranfield? —

— »Giocondu«? O, kako da ne! Što je opet s njom?

— Ti na moja pitanja odgovaraš pitanjima — nasmiješi se Arthur. — Evo o čemu se radi: Florence je ubijena...

— Što govoriš?!

— Da, ubijena! Htio bih nešto upitati tog Browna...

— Slušaj Arthure, je li to istina? »Gioconda« mi je jednom pomogla. Bila je dobra djevojka. Htjela bih da njen ubojica bude uhvaćen. Ako Brown nešto zna, reći ću ti njegovu adresu — uzbuđeno je govorila Anna a u očima su joj zaiskrile suze.

Reporter izvadi isječak londonskih novina i pokaza joj ga. Ona pročita napis o ubojstvu Florence Cranfield.

— Ne shvaćam vezu s pljačkom banke — reče zatim. — Brown se nikada ne bi miješao u takvu stvar.

— Kako se zove Brown?

— James... Ima štalu trkaćih konja u predgrađu Willesden. Tamo je i njegov javni stan. Ali njegovo stvarno prebivalište je usamljena vila u zapadnom dijelu Wimbledona, tamo kod patika na padini prema riječici Brook. Ne znam broj, ali ju je lako prepoznati jer ima na ulazu dvije lavlje figure. Lijevoj je odbijena njuška — ispriča Anna.

— Otkud znaš sve to? — upita Arthur.

— Bože! Pa ti si strašan? Sve bi želio znati. Išla sam tamo prije nego što sam pala u Messinine šake. Bilo mi je osamnaest godina... — ona uzdahnu i zašuti na nekoliko trenutaka. — Kad mi je bilo četrnaest godina, iz Italije sam uspjela doći u Englesku i nastaviti školovanje u baletskoj školi. Sanjala sam da ću postati plesačica. Ali

naglo sam narasla, i bila često viša od svojih partnera u igri. Odmah je bilo jasno da se neću nikada pojaviti na velikim pozornicama... Nije mi se išlo natrag u bijedu jer su moji u Italiji siromašni. Jedan propali kazališni manager sakupljao je truppu za tajno izvođenje striptiza i ja sam pristala...

— To je onaj koji se posvađao s ranijim gazdom i prešao k Messini?
— upita Arthur.

— Da. O tome su pisale novine. Ali nitko nije obratio pažnju na nas. Tamo u Londonu ljudi se skandaliziraju kad čuju za djevojke s pločnika ili striptiz, ali nikad se ne sjete da pomisle može li im se pomoći. Nitko se čak nije interesirao ni za naša imena. Mesisina nas je preuzeo, našao nam stanove, postavio nadzor... Uostalom, ti to znaš jer si već tada njuškao. Vjerovalo se da si pomogao Webbu — pričala je dalje.

Još neko vrijeme su njih dvoje razgovarali, a onda Arthur izađe. U lokalu je ona plava djevojka sjedila i zadovoljno se smješkala.

— Vaš kolega je sve platio i izašao, čeka vas napolju — reče ona Arthuru.

Novinar se pozdravi i izađe. Donald je stajao na pločniku i pušio. Krenuše dalje u namjeri da izađu na Boulevard d'Anvers. Idući ulicom čuli su korake za sobom. Osvrnuše se, i ugledaše četiri čovjeka sa šeširima. Zastadoše da ih propuste, ali tada se dogodi nešto neočekivano: četiri čovjeka baciše se na njih. Otpoče borba.

Markinch osjeti da jedan od dva napadača, koji su se okomili na njega, ima metalni bdkser u ruci jer ga pogodi u lijevu ruku, ispruženu za obranu. Ruka mu odmah utrnu i pade niz tijelo. Ali reporter odskoči i nastavi se vješto braniti. Primijeti kako Donald dijeli udarce. Njegovi su protivnici, čini se, bili manje vješti i on ih je pritjesnio.

— Udri ih, Arthure! — vikao je učenjak.

— Pazi leđa! — reporter primijeti da Donaldu jedan od napadača prilazi od pozadi.

Obradova se kad vidi kako se njegov drug munjevito okrenu i udari napadača po vilici. Taj pade na pločnik. Međutim, taj trenutak iskoristi jedan od onih lkoji su napadali Arthura. Udari ga ispod uha i reporter izgubi svijest.

Kad se osvijestio, ugledao je ipokraj sebe Donalda. Sjedili su u mračnom ulaznom hodniku.

— Što se dogodilo? — progovori Markinch.

— U trenutku kad si ti pao, ja sam uspio oboriti još jednog. Tada se čula policijska zviždaljka i napadači su pobjegli, a ja sam tebe odvukao malo dalje. Nisam želio da imamo posla s policijom, jer bi nas odveli na saslušavanje i imali bismo komplikacija — objasni Donald.

Arthur opipa glavu i lice.

— Zašto li su nas napali? — upita.

— Vjerojatno su mislili da će se lako domoći naših lisnica — zaključio je Donald.

Pođoše natrag i uskoro izbiše na široki bulevar. Pozvaše taksi i odvezoše se u noćni restoran u Avenue du Midi. Večerali su razgovarajući o borbi. Arthur je usput razmišljao o tome kako je dobro što nije bio sam u ovom noćnom izlasku i što je Donald tako vješt i dobar u tuči.

Popili su dosta pića u čast učvršćenog prijateljstva i u vedrom raspoloženju, oslovljavajući jedan drugoga sa »ti«, pošli prema svom hotelu.

Bilo je već devet sati ujutro kad su se sastali u hotelskom restoranu. Mary je bila svježja, obučena u svijetlu haljinu od šantunške svile.

— Kako je proteklo muško veče? — obrati im se veselo.

— Bilo je prilično zanimljivo — reče Donald.

Arthur nehotice opipa oteklinu pod uhom i oderanu kožu na bradi. Mary primijeti taj pokret i zagleda se u njegovo lice.

— Što se dogodilo? Izgledaš kao poslije kakve tuče — interesirala se ona dalje.

— Mali incident u toku šetnje — odgovori Arthur, izbjegavajući pravi odgovor.

Mary ih osmotri obojicu kao da sumnja da su se međusobno tukli. Osmjehnu se zbog sjećanja na Arthurovo pričanje o njegovim susretima s Donaldom. Zato ne reče ništa dalje, iako ju je mučila radoznalost.

Pođoše na izložbu.

Iako su po treći put stigli na mjesto gdje je bilo sedamdeset i šest ogromnih paviljona, mogli su štošta vidjeti što je predstavljalo atrakciju Svjetske izložbe. Prođu pokraj stepenastih slapova dugačkog bazena, pa pokraj Atomiuma, koji su prvog dana razgledali, kupe paketiće odlične smrznute kreme i sačekaju da se otvori Philipsov paviljon.

Taj je paviljon bio u obliku spojenih trostranih i nagnutih piramida, nejednakih i sasvim nepravilnih; bio je načinjen od armiranog betona, bez prozora, a imao je samo dvoja vrata. S vremena na vrijeme grupe posjetilaca ulazile su i, pošto se za njima zatvore vrata, gledale čudnu simfoniju zvuka i slike. Stotine zvučnika, postavljenih na svim zidovima, stvarale su neobičan ugođaj. Čas na jednom, čas na drugom kraju zamračenog paviljona zasvjetlile bi iskre elektriciteta, začuo bi se kakav prodoran šum, razlijegao se krik ili strašna grmljavina. Sve je to nalazilo odjeka, zujalo i šumilo, hujalo, brektalo i zviždalo u nekom iskrivljenom i strašnom ritmu. A onda je počinjala priča o čovjekovoj povijesti od postanka svijeta do eksplozije atomske bombe koja prijeti čovječanstvu da ga vrati unatrag za tisuće godina, ili da ga potpuno uništi.

Slike su se pojavljivale na svim zidovima, zvuci su se miješali i privlačili pažnju čas na jednu, čas na drugu stranu.

— Ovo je strašno — reče Mary privijajući se uz Arthura.

— Ali je zanimljivo — odgovori reporter.

Donald je stajao pokraj njih i oni su mu u mraku ponekad ugledali lice pod trenutnim odbljesciraa svjetla odbijenog od slika i nagnutih zidova. Izgledalo je da se to lice grči u nekakvom čudnom bolu.

Kad su izašli, Arthur upita Donalda:

— Je li vas uzбудilo ono što smo vidjeli u onom paviljonu?

— Da, vrlo — odgovori Donald. — Ja znam koliko je istinita priča koju su nam pokušali ovdje ispričati. čovječanstvo, zbog rata nerava i ttfke u naoružanju, pleše na oštrici noža, srlja ik ponoru uništenja... Pođu dalje, mimoidu nekoliko paviljona i nađu se pred grupom zgrada u kojima su izlagali: Indija, Japan, Filipini, Iran i Kambodža. Odmore se na terasi malog restorana, a onda razgledaju i te paviljone.

— Za sada bi skoro bilo dosta — reče Mary.

— Morate izdržati još samo jedan napor, odvest ćemo se i vidjeti izložbu likovne umjetnosti. Tamo je izloženo ono što smatram najboljim u stvaranju evropskih umjetnika za posljednjih pedeset godina — predloži Donald.

— Ja mislim da bismo to trebali vidjeti. Ostaje nam, inače, još mnogo toga. Uveče bismo mogli doći i posjetiti dio koji se zove »Vesela Belgija«. A morali bismo obići i neka mjesta u gradu i okolini — reče Arthur.

Bilo je već prošlo podne kad su napustili izložbu slika. Bili su prilično umorni i gladni. Odvezu se u grad; ručali su u jednom naizgled skromnom ali odličnom restoranu, a zatim su se otišli odmoriti nekoliko sati u hotel. Bilo je oko tri sata.

— Tko se prvi probudi, neka pozvoni telefonom ostalima predloži Donald.

— U redu — složio se Arthur.

— Prijatno! — mahnu im Mary i ode u svoju sobu.

Njih dvojica popušiše još po cigaretu sjedeći u foteljama u malom holu na trećem katu na kojem su bile i njihove sobe. Zatim su se rastali.

Bilo je već šest sati kad se Arthur probudio. Obrija se i obuče, a tek onda pozvoni, prvo Donaldu, a zatim Mary. Dogovoriše se da se sastanu u kavani hotela. Čim spusti slušaliou, Markinch požuri kako bi u hotelskoj kavani našao posljednje londonske novine i pročitao ih dok bude čekao.

Namjesti se udobno, naruči kavu i tek onda otvori jedan od listova, ali već kod drugog naslova trže se i grozničavo počne čitati:

»Je li i otmica detektiva Canforda djelo istog zločinca koji je opljačkao banku i ubio Florence Cranfield?... Tajanstveni nestanak detektiva povezuje se s nestankom Diane Helm, lijepe manekenke koja je bila prijateljica Florence Cranfield...«

Arthur je nestrpljivo čitao objašnjenje, ali ga prava groznica uzbuđenja obuze tek kad pročitao naslov:

»Pohvatani pljačkaši banke — vođa bande zadavljen«.

Reporter je brzo čitao, kao da će mu nešto pobjeći sa stranica lista. Nije ni primijetio da je Mary stigla i da ga promatra smiješeći se. On

pročita izjavu inspektora Dicksona i brzo nastavi s prevrtanjem ostalih novina, tražeći neki novi detalj.

— Što si to našao u novinama, dragi? — upita Mary.

— Oprosti nisam primijetio da si stigla — odgovori Arthur i pruži joj svežanj novina. — Pogledaj sama. Eddy je nestao s nekakvom ma- nekenkom... Banda koja je opljačkala banku pohvatana...

Ponovno se zanio u čitanje i nije ni primijetio Donaldov dolazak.

— Ja sam malo zakasnio. Slušao sam vijesti na radiju. Dogodilo se nešto zanimljivo — objašnjavao je Donald.

Ali Arthur mu samo kimnu glavom i nastavi s pregledavanjem novina. Nije obraćao pažnju što Donald priča, ali se trže na riječi koje ovaj izgovori u toku daljeg pričanja.

— Što kažeš, »Lun, kralj ponoći«? — upita.

— Što si to zanimljivo čitao kad ne slušaš što pričam — obrati mu se Donald.

— Londonska afera se komplicira. Ali što si to pričao? — upita opet Arthur.

— Nešto čudno dogodilo se na izložbi. Radio javlja da je u šesnaest sati iz Palače elegancije odneseno nakita u vrijednosti od dva milijuna belgijskih franaka. U to vrijeme bilo je najmanje posjetilaca. Svo osoblje jednog dijela paviljona je u jednom trenutku zaspalo... A kad se probudilo, nakita nije bilo. Našli su tablicu s natpisom »Lun, kralj ponoći«. To je nekakav čudan ponoćni kralj koji »radi« usred dana — ispriča Donald.

— Pa to je kao u londonskoj banci! — iznenadi se Arthur.

— Izgleda sasvim tako — dodade Donald. — Ali nije samo to bilo u vijestima. Dalje se kaže da je prije desetak minuta, točno u sedamnaest i pedeset i pet, »Lim, kralj ponoći« izvršio drugo djelo, ali ovoga puta smiješno. U jednom odjelu Paviljona industrijske hrane san je uhvatio osoblje, a kad je san prošao, primijećeno je kako nedostaje samo kutija fine čokolade. Opet je nađena čudna posjetnica »Luna, kralja ponoći«.

— To je fantastično! — uzviknu Arthur.

A onda ispriča Donaldu što pišu londonske novine. Sickert je slušao s interesom.

— Ispada da je taj »Lun« pljačkaš, ubojica, otmičar i da je skoro svemoguć. Eto, čas je u Londonu, a čas u Bruxellesu — zalključiti.

— Mora se nešto brzo poduzeti — reče Arthur.

Mary ga je gledala sa zebnjom, znala je da on neće izdržati da oстане miran poslije svih tih događaja. I baš ono čega se bojala, začu sada iz Arthurovih ustiju: — Ja moram natrag u London. Moj prijatelj Eddy je u opasnosti, a ja lutam po Bruxellesu... Ne, stvarno, ja to ne mogu! — govorio je sav uznemiren.

— Ali, što ti tu možeš? — upita Sickert.

— Mogu. Ja sam na tragu jednog kojeg je naznačila oteta djevojka — odgovori Arthur.

— Sve bi to moglo biti vrlo zanimljivo. Primaš li i mene u društvo? — upita Donald.

— Kad bismo mogli oputovati? — upita Arthur.

— Arthure, pa tek smo došli! — upade Mary.

— Ovoga puta moraš mi oprostiti, draga. Eddy je u opasnosti. I on bi dotrčao meni u pomoć — branio se Markinch.

— Onda se vraćam i ja — dodađe Mary pomirljivo.

— Spremajmo se onda! — veselo uzviknu Sickert.

Uskoro su večerali, platili račun u hotelu, raspitali se za avionske karte i krenuli jer su imali sreće: posljednji večernji avion za London imao je još nekoliko praznih mjesta.

IX

Inspektor Dickson bio je ljut i jetko je dočekivao sve suradnike. Ali prije svega se ljutio na samoga sebe. Prvi put mu se dogodilo tako nešto. Obilazeći izabrana lica s prezimenom Brown, stigao je do kuće i štale s trkaćim konjima u predgrađu Willesden. Nije imao osnova da ispituje Browna niti razloga da izvrši pretres. Zato je želio sam osmotriti to mjesto.

Noću je preskočio ogradu blizu kuće i upravo je htio pogledati usamljeno skladište stočne hrane i raznog materijala, kad su ga zgrabili. Otimao se i branio, ali ga je netko udario gumenom palicom. Kad se osvijestio, pred njim je, snebivajući se, stajao jedan policajac.

— Oprostite... Kako vi?... Ja sam izvješten... — mucao je.

— Što je, sto mu crnih vragova?! — skočio je Dickson.

— Gospodin Brown javio je da su se danju oko njegove kuće kretali nekakvi sumnjivi ljudi. Vjerovao je kako žele napasti njegovu štalu u kojoj drži jedno grlo koje treba pobijediti na slijedećim trkama... Rekao je kako vjeruje da nelojalna konkurencija želi onesposobiti njegovo izvrsno trkaće grlo... Molio je da pošaljemo nekoga — pričao je policajac.

— I vi ste poslali! — huknu Dickson.

— Nismo očekivali da će to biti netko iz... — ne izreče do kraja policajac.

— Onda tjerajte dalje, budale! — viknu Dickson i osvrnu se.

— Što bismo trebali uraditi, gospodine inspektore?

— Vežite me i odvedite odavde. Brownu kažite da sam neki običan lopov i da ćete povesti istragu — jetko zaključio inspektor.

Dok je to govorio, dvorištem se kretao čovjek s džepnom svjetiljkom u ruci.

— Jeste li ga ukebali? — upitao je malo promukao glas.

— Ne dopustite da mi vidi lice — šapnu Dickson.

— Ne prilazite bliže, gospodine Browne! Ovdje su tragovi, važni za istragu — reče policajac i postavi se između inspektora i pridošlice.

Drugi policajac odvede Browna, s objašnjenjem da bi trebalo sastaviti kratak zapisnik. Za to vrijeme odvedu inspektora do policijskih kola i puste ga iza ugla da nađe svog pomoćnika koji je bio ostao kod kola.

Sada je Dickson znao da je Brown opomenut, ako je kriv za bilo što. Ali u tom slučaju on je veoma drzak ili se osjeća sigurnim. Njegov postupak s pozivanjem policije krajnja je drskost ako "Stvarno ne vjeruje da je netko »želio onesposobiti njegovo trkaće girlo«. Inspektora je najviše mučilo to što je bio siguran da će se u policijskim krugovima i Scotland Yardu saznati kako je uhapšen slavni inspektor. Smijati će mu se godinama sve kolege i poznanici.

To ga je toliko ljutilo da je morao napregnuti svu snagu da bi se koncentrirao i nastavio normalno raditi i misliti. Opet je u mislima pretresao rezultate istrage; sve se svodilo na to da su izvršioци pljačke u banci pohvatani, ali vođa se ne zna i novaca nema. Trag je presječen i nitko ne zna u kojem pravcu treba nastaviti istragu. Uz to nema traga ubojice Florence Cranfield, a nestanak Eddyja Candforda zagonetan je već četiri dana.

Dok je razmišljao o svemu tome, začu telefon spreman da se naljuti ako ga netko poziva bez važnog razloga, Dickson podiže slušalicu.

— Halo, inspektor Dickson? — čuo se zvučan i nestrpljiv glas.

— Da ovdje Dickson! Tko je tamo? — nervozno upita inspektor.

— Zdravo inspektore! Ovdje Artur Markinch. Vratio sam se jer ne mogu propustiti da se sve događa u mom odsustvu...

— Slušaj mladiću, ne zabadaj nos gdje ne treba. Želio bih da me konačno ostaviš na miru! — grubo odbrusi Dickson.

— Ali dragi inspektore, čemu takva ljutnja?! Moj prijatelj Eddy je oteč i ja ću morati nešto poduzeti. Treba mi pomoć... — nastavljao je reporter Markinch.

— Nikakvu pomoć, nikakav razgovor, nikakvo obavještenje! To trebaš znati i dosta razgovora! — sad je već vikao Dickson.

— Ali ja sam bio u Bruxellesu. Tamo se pojavio »Lun, kralj ponoći«. Našao sam tamo i neke druge podatke — trudio se Arthur kako bi zainteresirao inspektora.

— Obavješten sam o svemu. A ti, mladiću, ruke k sebi, i gledaj svoja posla! Trudi se da se ne sretnemo do kraja istrage — reče Dickson i spusti slušalicu.

Ali .pola sata kasnije dežurni mu prijavi Arthura Markincha. Dickson poželi urliknuti, ili ugristi sebe za leđa. Htio je narediti da izbace tog vražjeg reportera strmoglavce, ali se ipak uzdrži i naredi da ga puste.

— No što je? — dočeka ga grubo.

— Vjerujući u tvoju ljubeznost, poštovani inspektore, očekujem da ćeš me ponuditi čašicom whiskyja s malo sode i komadićem leda — pravio se Markinch da ne primijećuje inspektorovu nabusitost.

— Radije bih ti ponudio čašicu nitroglicerina pa da ti raznese tu ugodnu fizionomiju — već malo odobrovoljen, odgovori Dickson. — No, stvarno, donosiš li što novo?

— Tiče se Browna — reče Markinch.

Ispričao je što je saznao od Talijanke u bruxelleskom noćnom lokalu, a zatim spomenu i napad u polumračnoj ulici blizu Gare du Nord. Inspektor se raspitivao o tome što je sve reporter čuo o krađi na izložbi. Vrate se na razgovor o Brownu.

— Nemam mogućnosti da ga saslušavam ili pretresem njegovu kuću — reče Dickson. — Utvrdio sam da on ima alibi za sate kad je napadnuta banka i kad je ubijena »Gioconda«. On je i opomenut, ja sam pokušao ispitivati... No, ako čuješ neku priču o mom hapšenju ili slično, ne vjeruj, a naročito nemoj se podsmjehivati — namršteno reče inspektor.

— Vjerujem da je teško učiniti nešto direktno. Ali ja bih s jednim svojim prijateljem h'tio malo zaviriti u tog Browna. Htio bih da mi policija malo progleda kroz prste, ako se nešto dogodi — predloži Markinch.

— Ali što možeš ti učiniti? — upita inspektor.

— Još ne znam. Već sam ranije naišao na njegovo ime, još dok sam skupljao materijal za seriju svojih reportaža. Sada ga je spomenula ona oteta djevojka u vezi s Ubojstvom Cranfieldove. Sve mi se čini da neće biti naodmet da pripazim na njega — odgovori reporter.

— Dobro. Ja o svemu tome neću ništa da znam. Ali kad već spominješ svoje reportaže, treba da ti kažem: počela je istraga na osnovi tvog materijala, ali nije se moglo mnogo postići. Sad opet

imamo neprilika s javnošću jer tvoj list je objavio prvu reportažu danas. Vjerujem da ćeš i ti imati neprilika... Staješ na žulj vlasnicima zgrada za iznajmljivanje, svodnicima, vlasnicima noćnih lokala i nekih hotela, krijumčarima bijelog robija, pa čak i policiji. Ne bih se čudio da oko tebe počnu praskati paikleni strojevi — govorio je inspektor.

— Pričuvat ću se — bezbrižno reče Arthur.

— Volim hrabre ljude. I to je jedini razlog što te nisam već otjerao do stotinu vragova. S tobom imam neprilika, a imat ćemo ih još. Ali ako nešto budem morao učiniti za tebe... Uostalom vidjet ćemo — zaključio inspektor i ustade.

Za Arthura je to bio znak da treba izaći.

U maloj kavani blizu mosta, koji preko Thamesa spaja kvartove Fulham i Pitney, bilo je tiho, ali sparno i zagušljivo. Markinch je nestrpljivo čekao svog novog prijatelja Donalda Sickerta. Trebalo je da te večeri zajedno posjete usamljenu Brownovu vilu na kraju Wimbledonu. Sickert je kasnio već deset minuta.

Tada se pomakoše zastori na ulazu. Markinch začu tiho klepkanje bambusovih štapića nanizanih na špagu koji su sačinjavali zastor. Okrenuvši se u tom pravcu, ugleda nasmiješenog Sickerta koji se nečujno kretao.

— Zdravo Arthure! — pozdravi ovaj.

— Zdravo Donalde. Zakasnio si — reče Markinch.

— Nisam se probudio na vrijeme, oprostite — ispričavao se Sickert sjedajući.

Tada Markinch primijeti da Sickert ima nekoliko svježih ogrebotina na licu.

— Ništa naročito — odmahne Sickert. — Poslije spavanja uvijek izvodim jednu kompliciranu vježbu na vratilu. Ovog puta bio sam malo sporiji i pao sam.

— Hoćemo li krenuti? — upita Markinch.

— Najprije da nešto popijemo i porazgovaramo... Slušaj Markinchu, ja se uplićem u ovu stvar koja me se ništa ne tiče, ali me zanima, naprosto da prekratim vrijeme. Međutim, nikako se ne smije dogoditi da moje ime bude igdje ikada spomenuto u vezi s ovim stvarima. Možeš li mi dati riječ?

— Što se mene tiče, mogu — odgovori Markinch.

— Jesi li me spomenuo u razgovoru s Dicksonom?

— Ne. Rekao sam samo da bih htio da posjetim Brownovu vilu u društvu s jednim dobrim prijateljem. On me nije ništa pitao. Valjda je pomislio da ću povesti Peepchena, pomoćnika detektiva Canforda.

— To je dobro. A sad mi ispričaj što si sve saznao o događajima.

— Ništa naročito. Zabrinjava me što je s Canfordom i djevojkom — odgovori Markinch.

— Mislim da im se nije ništa dogodilo, ili ništa strašno. Čini mi se da ćemo ih sresti noćas — reče Sickert.

Markinch se trže i uzbuđeno upita:

— Valjda ne misliš da su u Brownovoj vili?

— Pretpostavljam — zagonetno se nasmiješi Sickert.

Padao je mrak kad sjedoše u kola i uputiše se preko mosta. Vozio je Sickert. Krenuše prema Kingstonu.

— Zašto idemo tamo? — upita Markinch.

— Ovako je bolje. Treba zaobići vilu preko Kingstona i New Maldena. To je znatno dalje, ali večernja vožnja može nam samo koristiti. I onako smo rano krenuli. Stat ćemo kod Rhines parka, koji je na uzvišici, i odakle se vidi Brown ova vila. Neće biti naodmet malo opreznosti. Pravo da ti kažem, Arthure, Brown je opasan gangster — objasni Sickert.

— Ovaj čovjek ima bezbroj sposobnosti — pomisli reporter.

— Ti nosiš cipele broj četrdeset i četiri, zar ne? — upita Sickert.

— Da. Ali zašto? — začudi se Markinch.

— Ovakav poduhvat zahtijeva tihi hod. Ja imam cipele s mekanim gumenim đonom, pa sam donio i jedne za tebe. Tu su, u odjeljku za pribor — pokaza Sickert ispod sjedišta.

Reporter pruži ruku i napipa paket s cipelama. Izvadi ga, i raspakira ga pri svjetlosti male žaruljice na dnu vozačke table. Bile su to skupe sportske cipele. On skide svoje, i obuče te nove. Pristajale su mu kao da su pravljene po mjeri. Dok je to radio, ponovo pomisli kako Sickert nastupa proračunato, ne gubeći iz vida ni jedan detalj. I baš dok je to mislio, Sickert ga upita:

— Imaš li to Mauzer revolver?

— Da. Otkud znaš?

— Primijetio sam to ranije, jednom kad si se mamurno razvukao, i kaput ti se otvorio toliko da sam ugledao karakterističnu dršku Mauzer revolvera. Po njoj sam odredio i kalibar — objasni Sickert.

— Stvari se tako odvijaju da moram imati revolver.

— Svakao. Pitao sam te zbog toga što znam da je ta stvarčica dobra i pouzdana, ali suviše bučna. Trebala bi imati ovakav dodatak — nasmija se Sickert i izvadi iz džepa nekakvu malu napravu. — Pričvrsti to na cijev svoje pucaljke. To joj nedostaje, kao što su tebi nedostajali gumeni donovi.

Markinch uze prigušivač zvuka i razgleda ga. Ranije je vidio više sličnih sprava, ali ovakvu nije imao u rukama. Ovaj prigušivač bio je izrađen rukom, što se vidjelo po zarezima na metalu i gumi, ali kad ga je stavio na revolver, pristajao je kao saliven.

— Isprobaj ga sasvim slobodno — dodade Sickert.

Reporter pogleda napolje. Nalazili su se baš blizu mosta na Riverlay Brooku. Desno je bio Richmond park. Oklijevao je s pucanjem.

— Samo slobodno — ponovi Sickert.

Markinch provuče revolver kroz prozor. Pritisne okidač i samo osjeti laki trzaj i primijeti jedva vidljiv plamičak iz cijevi. Motor automobila, koji je inače vrlo tiho zujao, sasvim priguši slabi zvuk.

— Ovo je nešto izuzetno dobro — primijeti Markinch.

— Sam sam ga napravio — reče Sickert.

— Dobro, a što ti ne znaš? — nasmija se novinar.

— Ne znam, na primjer, kako se točno dobiva kvadratura kruga.

— A znaš li tko je »Lun, kralj ponoći«?

— Ako ne znam, saznat ću — odgovori Sickert.

Pokraj nim ulicama prodoše kroz Kingston, provezoše se kroz New Malden i preko polja stigoše do Rhines parka. Tu Sickert zastade kod jedne vikend kućice koja se nalazila iza crne željezne ograde. Izađe iz automobila i otvori ulazna vrata. Ukaza se mali cvjetni vrt, zaklonjen džbunovima šimšira.

— Ovdje ćemo ostaviti automobil — objasni Sickert.

— Čija je ovo kućica? — upita Markinch.

— Jednog mog prijatelja koji mi rado posudi ključ kad mi zatreba — odgovori Sickert.

— Bilo je deset sati kad predoše željezničku prugu i nadoše se blizu Brownove vile. Osmotriše je. Bila je zaklonjena visokim drvećem koje je bilo ograđeno čvrstim zidom.

— Znam taj zid — šapnu Sickert. — Po gornjoj ivici žbukom je utvrđeno oštro staklo, a uz to postavljena je tanka signalna žica, koja se u mraku ne primjećuje. Preko njega se ne može.

— Što ćemo učiniti?

— Pođi za mnom — odgovori Sickert.

Pridoše zidu. Sickert je pipao površinu i na jednom mjestu zastade. U njegovoj ruci zveckali su nekakvi ključevi. Upali malu džepnu svjetiljku i osvijetli jedno mjesto na zidu koji je bio načinjen od osrednjih blokova tesanog kamena. Sickert uvuče jedan veoma dugačak ali tanak ključ između dva kamena. Markinch ga je gledao u čudu.

Nekoliko trenutaka čulo se tiho škljocanje, a onda Sickert povuče dugački ključ. Četiri kamena pokrenuše se i otkriše prolaz u zidu. Blokovi kamena bili su iznutra pričvršćeni za čeličnu ploču koja je predstavljala mala vrata. Ispod njih nalazile su se uzane stepenice.

— Otkud ti sve ovo znaš? — sumnjičavo upita Markinch i nehotice opipa svoj revolver.

— Već duže vrijeme bavim se Brownom. Ne plaši se, nisam te doveo u klopku. Uostalom, držiš revolver u ruci i imaš me pred sobom — odmahnu rukom Sickert.

Markinch se kolebao, ali ipak izvuče svoj Mauzer i pođe za Sickertom. Usput je mislio što li će ispasti iz ove pustolovine i kako će je opisati u svom listu.

Svjetlo iz ručne svjetiljke osvjetljavalo je podzemni hodnik koji se završavao u garaži vile. Garaža je bila dvadesetak metara od kuće i Markinch je mislio na teškoće koje im predstoje oko ulaza u samu vilu. Ali tu se dogodi nešto slično onome o čemu se priča u starim pustolovinama. Sickert pođe ka uglu garaže, podiže jedan drveni poklopac i otkri novi podzemni prolaz.

Ovo je fantastično — šapnu Markinch.

— Ništa naročito. Ovakvi podzemni prolazi upotrebljavaju se već više od pet tisuća godina. Prvo drevna Kina, pa Babilon, Egipat, Grčka, Rim... I srednji vijek, i rovovi u prvom svjetskom ratu, pa u drugom i tko zna kada sve i gdje... Najobičniji prolaz, kažem ti —

objašnjavao je Sickert navlačeći tanke kožne rukavice i pružajući drugi par reporteru.

Uđoše u prolaz i njime su se polako kretali. Na kraju zastadoše. Svjetlo ručne'svjetiljke padalo je na zemlju i Markinch nije mogao vidjeti Sickertovo lice. Tada ovaj namjerno okrenu svjetiljku prema sebi. Markinch protmu i osjeti da ga obliva znoj.

— Što? Tko ste vi! — procijedi. Pred njim je stajao sasvim nepoznat čovjek. Markinch se okrenu jer mu sinu misao da se ta čudna izmjena dogodila u samom hodniku, pa da mu je Sickert možda sada za leđima. »Ipak je klopka«, pomisli i odluči da puca na prvi sumnjiv pokret nepoznatog.

— Pst! Ne čudi se, mladi prijatelju. To sam ja, ali u drugom izdanju.

— Kako... kako je to moguće? — upita Markinch koji je sad prepoznao Sickertov glas.

— Mala vještina maskiranja — nasmiješi se Sickert. — Treba samo da me upamtiš ovakvog, jer ćemo sada ući u kuću pa treba da znaš na koga ne smiješ pucati.

— Ali...

— Ništa naročito. Malo šminke za tamniji ten, nalijepljeni podočnjaci, specijalna kratkotrajna boja za kosu... Sve to stane u jedan džep od prsluka... Hajdemo — reče Sickert.

Nađu se u podrumu koji je imao dvojna metalna vrata u zidu i jedno stubište koje je vodilo naviše. Popeše se i nađoše u osvijetljenom holu. Iz susjedne dvorane, čija su vrata bila otvorena, dopirali su glasovi. Oslušnuše. Markinch prepozna odsječne riječi, bile su to riječi koje izgovaraju igrači pokera.

Krenu ka vratima. Njihov hod bio je bešuman. Nađu se na vratima i pogledaju dvoranu. Tri čovjeka sjedila su za kartaškim stolom, a četvrti je baš ustajao.

— Vrijeme je da se javim reče — taj. — Pjetlići, podignite ruke! — dosta tiho, ali ostrim i prijetećim glasom reče Sickert.

Četiri para razrogačenih očiju okrenuše se k vratima i ugledaju dva uperena revolvera. Čovjek koji je stajao munjevito poteže oružje, ali ga prekinu siktavi i jedva čujni šumovi. To je Sickertov pištolj dva puta opalio. Niz čelo pogođenog čovjeka poteče krv. On se bezglasno zaljulja i pade na pod.

— Vidite li momci? Ovaj je pošao u nepovrat. To i vas čeka ako nešto pokušate — opomenu ih Sickert. Ono što se dogodilo, bila je zaista dovoljna opomena, i tri čovjeka nepomično su sjedili zureći u Sickerta i Markincha. Sickert im priđe i vještima pokretima ruke oduže im revolvere, a zatim oko njihovih ruku škljocnu lisice. Bile su to naročite lisice, od tankog pletenog čelika, kakve Markinch nikada nije vidio. Imale su kopče koje su mogle čvrsto vezati jednog čovjeka za drugog. Za nekoliko sekundi ljudi su u tišini bili vezani. Sickert ih gurnu u susjednu sobu. Markinch je pazio da netko ne naiđe. Čuo se lagani razgovor Sickerta i vezanih ljudi.

— Je li Brown u kući? — pitao je Sickert.

— Jest. Gore je, na katu u svojoj radnoj sobi — čuo se odgovor.

— Ima li još koga u kući?

— Nema nikog... Ne, nemojte nam stavljati krpe u usta... šutjet ćemo.

Markinch začu muklo lupkanje i proviri u sobu. Vidio je kako su sva tri čovjeka pala na gomilu.

— Što si to učinio? Jesu li i oni mrtvi? — pitao je uplašeno, jer još uvijek nije znao tko su pohvatani, iako su njihova lica odavala njihovo gangstersko zanimanje.

— Poslužio sam se samo njihovom metodom; uspavao sam ih — odgovori Sickert i krene nazad u predvorje.

Sada su se penjali na kat. Stepenice su na jednom mjestu lako škripnule. Sickert pokaza Markinchu da se drži bliže zida. Na katu primijete da ispod jednih vrata prodire uski trag svjetla. Sickert ih otvori. Nađu se pred čovjekom koji je pažljivo slušao neku radio-emisiju. Trže se na šum vrata. Nehotice mu pogled pođe prema pisaćem stolu, ali Sickert je već bio tamo i ispod novina uze automatski revolver. Zatim priđe Brownu i kao kakav stari policajac namakne mu lisice na ruke.

— Koliko si ih ponio? — ne izdrža a da ne upita Markinch.

— Dobro tuče, jer nikad se ne zna koliko ovih lupeža ima na nekom mjestu — odgovori Sickert smiješeći se.

— Tko ste vi? — upade Brown.

Tek sada Markinch detaljnije osmotri Browna. Bio je to držeći pedesetogodišnjak, njegovanog ali podbuhlog lica. Imao je na sebi tamne prugaste hlače za veče i bijelu košulju kojoj je samo nedostajala

kravata. Reporter primijeti frak i kravatu na jednoj stolici, a na stočiču pokraj radio-aparata bili su polucilindar i rukavice. Brown se očito pripremao za jedan od svojih večernjih izlazaka u londonske noćne lokale i klubove.

— Što hoćete od mene i tko ste vi? — ponovno ie pitao.

Ali Sickert nije odgovarao, obratio je pažnju na ono što je govoreno preko radija. Čuo se nastavak vijesti:

»... Ubijeni Williams Maynard bio je u okolini svoje vile u Croydonu poznat kao bogat i miran čovjek. Međutim, u toku pregleda stana ubijenog utvrđeno je da je on ličnost istovjetna sa zloglasnim američkim gangsterom poznatim pod imenom Cracky Cohn.«

— Ovo vas je uzбудilo Brown? — upita Sickert.

— Zašto bi me uzbudilo? Tko ste vi? — uporno je pitao Brown.

Sickert mu ni ovog puta ne odgovori. Slušao je radio.

»... U jednom tajnom pretincu Maynardovog, odnosno Crockyjevog stola nađeno je tuce pločica sa natpisom »Lun, kralj ponoći«. Takav natpis ostavljen je u opljačkanoj banci, kod ubijene Florence Cranfield i na drugim mjestima zločina«.

— Zanimljivo, zar ne? — obrati se Sickert Markinchu.

— Znači to je bio »Lun« — reče reporter.

— Hm... »Lun«, ili njegov vražji otac — progundā Sickert.

»... Istraga povodom ubojstva Maynarda se nastavlja« — završavala je vijest londonskog radija.

Sickert pokaza Markinchu ugodnu fotelju i reče mu neka slobodno sjedne jer u stanu, osim ubijenog, trojice vezanih i Browna, nema nikog. A nitko ne može ući ako se iznutra ne otvore vrata. Tada se Sickert približi Brownu. Ovaj ga je netremice promatrao svojim prodornim, kestenjastim i malo vodnjikastim očima.

— Hoćete li govoriti sve što vas pitam? — unese mu se u lice.

— Tko ste vi? Sve dragocjenosti su u mojoj lisnici i blagajni. Ključevi su u mom džepu... — promuca.

— Stara lisica! — uzviknu Sickert i grohotom se nasmija.

— Ja... Uzmite što hoćete... Ja sam miran čovjek... — nesigurno je mucao Brown.

— Hoćete li govoriti, Browne? — upita ponovo Sickert, ali sada nekakvim prijetećim i stravičnim glasom.

— Ja ništa ne krijem... Tko ste vi?

Njegove riječi prekinu Sickertov udarac. Brownova usna napuče, a iz nosa mu poteče mlaz krvi.

— Za ovo ćeš mi platiti! — zaurla Brown.

— Gentleman je prešao na intimniji razgovor. To je dobar znak — sarkastično reče Sickert i ponovo zamahnu.

— Ne! Ne udaraj me... Što želiš znati — reče Brown i otpljunu krv.

— Gdje su Eddy Canford i Diana Helm?

— Otkud ja to znam?!

Sickert se nasmiješi i priđe Brownu s leđa. Gurnu njegovu fotelju k zidu na kojem je bilo veliko ogledalo. Sada se Brown nalazio pred ogledalom i vidio svoju sliku. Tada mu se oči raširiše: Sickert ga je držao jednom rukom za uho, a u drugoj je imao nož čije se sječivo blistalo. On ga polako prinese Brownovom uhu.

— Brojim do tri, a onda želim čuti odgovor na moje pitanje ili ću te natjerati da progutaš svoje odrezano uho. Govori, Browne!

— Ne!

— Jedan...

— Ja ništa ne znam!

— Dva...

— Ne!...

Nož se spusti na uho.

— Govorit ću! — viknu Brown. — U mom podrumu... Tamo imate dvojna vrata. Iza onih bliže stubišta nalazi se mala prostorija s policama punim boca raznog pića. Desna polica prikriva vrata... Ključ nije potreban... Kružiće na ploči treba okretati tako da se dobije broj sedam tisuća trista dvadeset i sedam... Vrata se onda otvore sasvim lako. Tko ste vi?

— To te stalno interesira. To ćeš saznati — odgovori mu Sickert, a onda se obrati Markinchu: — Idi, oslobodi svog prijatelja, a ja ću pripaziti ovdje.

Reporter potrča. Preskakao je po pet skalina.

U podrumu nađe opisanu prostoriju i policu. Povučje je, i ona se ukloni na šarkama; otkri metalna vrata s naročitom bravom napravljenom na principu lokota s brojčanom šifrom. On sastavi broj sedam tisuća trista dvadeset i sedam i povučje vrata. Pred njim je zjapila tama. Izvana ugleda prekidač i okrene ga. U tajnoj podzemnoj prostoriji bijesnu svjetlost.

Ali Markinch ne uđe unutra jer se bojao da bi se vrata mogla automatski zatvoriti. Pogleda u desni kut kroz vrata i ugleda prizor koji ga natjera u glasan smijeh. Eddy i Diana spavali su držeći se za ruke.

— Eddy, nesrećo! — viknu novinar.

Canford poskoči, zaslijepjen svjetlošću. Probudi se i djevojka. Stajali su kao u snu, braneći se od svjetla.

— Izlazite! — pozva ih Markinch.

— Sanjam li ili si ti to, Arthure? — progovori detektiv.

— Ne sanjaš, izlazi!

Svi brzo izadoše.

— Što se to događa, gdje se nalazimo? — pitao je Eddy.

— Mi smo u vili nekog Jacka Browna, blizu Wimbledona. A što se dešava, vidjet ćeš.

Uđu u sobu gdje je Sickert čuvao Browna. Sjedili su jedan naspram drugog.

— Evo svjedoka — reče Sickert. — Sada pred njima pričaj sve što znaš.

— Ja ne znam ništa... To je učinio ubijeni Maynard. Mene je samo zamolio da sklonim Canforda i Dianu Helm, jer su mu zbog nečega smetali... On je ubio Florence... On je s nekim pripremio napad na banku... Uskoro smo trebali otići iz Londona na kontinent...

— Malo više povezanosti u pripovijedanju — opomenu ga Sickert.

— Ali ja tako malo znam o Maynardovim poslovima — branio se Brown.

— Onda pričaj o svojim — dodade Sickert.

Markinch je posmatrao Browna. Nije mogao shvatiti ogroman strah tog čovjeka. A primijeti da ima po licu nekoliko modrica i da su mu kapci na očima naglo otekli.

— Što se to događalo između vas dok sam je bio dolje? — upita Sickerta.

— Ništa naročito. Primijenio sam otprilike ono što se u policiji zove treći stupanj. Htio bih da Brown sve kaže. Govori, Browne!

— Ja sam se zanimao za konje a imao sam i malo grijehova oko rada s djevojkama...

— Ti si »kralj pločnika* od odlaska onog Messine?

— Ta titula nije važna, ali istina je da sam preuzeo te poslove.

— Čekaj! To ćeš ispričati Scotland Yardu. A nama kaži tko je »Lun, kralj ponoći«. Upozoravm te, Browne, da ne lažeš!

— To je duga priča — okolišao je Brown.

— Imamo vremena da je saslušamo. Gospođice Helm, zauzmite onu udobnu naslonjaču, a možete se poslužiti i pićem iz Brownovog ormara. On ima tamo najbolje stvari... Govori Browne!

— Možda vam nije poznato da sam i ja bio u Americi, ali to ne bi bilo važno da se tamo nisam upoznao i s nekim Falcom i danas ubijenim Maynardom... Zaradili smo prilično novaca. Bilo je trgovine zabranjenim stvarima, na primjer drogama. Bilo je malih ucjena, poslovanja s kockarnicama, noćnim lokalima i sličnih stvari. Novac se u Americi može lako zaraditi na taj način, ali ne i sačuvati. Već i sami znate postoji »konkurencija« koja isprazni džepove čim raspustiš ljude i prestaneš biti aktivan. A i vlasti progone čim dođu do najmanjeg dokaza.

Oprostite za ovaj uvod, ali on je potreban da bi se razumjelo zašto smo ja i Maynard prešli u Evropu. Falco je prognan poslije nas. Ali uskoro je nekako saznao za naša nova imena. Ja sam se u Americi zvao Dick Smithson. Falco je meni i Maynardu pisao da dođemo i sastanemo se na njegovoj jahti ispred Plymouthske luke. Čekao nas je blizu otočića Eddystona...

Tako smo se našli. Dočekao nas je veselo i napravio gozbu starim drugovima. A onda je predložio da nastavimo poslove, ali tako da pomažemo jedan drugoga. Pristali smo, jer nam je novac dosta brzo nestajao. Znae već štale, trkaći konji, noćni lokali..

— O tome drugi put. Govori tko je »Lun, kralj ponoći« — prekide ga Sickert.

— Doći ću na to — odgovori Brown i zamoli cigaretu — Na tom sastanku razradili smo plan i strategiju. Bilo je odlučeno da ja, uz podršku Falca, preuzmem londonske djevojke. Maynard je prihvatio poslove oko droga, a Falco je držao vezu s Amerikom i Afrikom što mu je iz Sredozemlja bilo lakše.

Ali policije svih zemalja, a zatim nesnosna Internacionalna policija, prilično smetaju.

— Treba ih zaposliti i skrenuti njihove misli od »poštenih ljudi« — rekao je Falco.

— Imam jedan plan — dodao je Maynard.

Dok smo živjeli u Americi, u Chicagu je postojao neki Anthony Wright, bio je to Maynardov poznanik. Wright je u Engleskoj doživio neku neugodnost. Naime, ubila mu se žena, a on je financijski propao. Zato je otišao u Ameriku sa svojim šestogodišnjim sinom. Slučajno se upoznao s Maynardom i često su se viđali. Svome sinu je Maynarda predstavio kao rođaka. Maynard je dječaku kupovao skupe darove i dječak je zavolio »ujaka«.

Tada se Wright upoznao s jednom divnom ženom. Zvala se Anna. Htjeli su se vjenčati, ali i Maynard se zagrijao za tu djevojku. Pokušao je da mu je preotme, ali nije uspio. Onda je u njemu narasla strašna mržnja prema Wrightu. Uspio je upetljati ga u neke nečiste poslove, a onda ga ostavio na cjedilu. Wright je otišao u zatvor na dvije godine. Za to vrijeme Maynard se brinuo o dječaku i, naravno, o Anni. Kada se Anthony Wright vratio s robije, čini se da je nešto saznao.

Htio je da se obračuna s Maynardom odnosno Cohnom, kako se Maynard tamo zvao. Ali Cohn je bio brži. Jednog jutra dječak je zatekao oca obješenog o prozor... Svi su mislili pa i policija, da je to samoubojstvo. Ali to je bilo Maynardovo djelo. Ja sam to kasnije saznao.

Kad smo se vratili u Englesku, Maynard je prebacio i dječaka koji je rado pošao s »ujakom«. Možda je neshvatljivo što se petljao s djetetom. Ali tko poznaje Maynarda, shvatio bi to. Nije mu bilo dovoljno što je ubio Wrighta. Annu nije dobio i u njemu je ključao strašni bolesni bijes. To sam saznao tek na sastanku s Falcom.

— Tog dečka — pričao je Maynard — školovao sam i odgajao. Načinio sam od njega jednog od najsposobnijih ljudi Engleske. Ali sam mu usadio mržnju prema policiji. Rekao sam mu da je policija natjerala njegovu majku i oca na samoubojstvo...

Slušali smo ga s nekakvom strepnjom I za nas bezobzirne, hladnokrvne ljude bilo je to previše.

— Učinit ću od tog mladića, koji je već odrastao čovjek, najvećeg gangstera svijeta. Dao sam mu takvo obrazovanje i naučio ga takvim vještinama da ga policija nikada neće uhvatiti — pričao je dalje Maynard.

Izložio je plan da tog svog »štićenika« nagovori da postane »Lun, kralj ponoći«. Davao mu je velike svote novaca i već od njega stvorio

čovjeka pogodnog da postane najobrazovaniji i najvještiji gangster na svijetu.

— Kako se stvarno zove taj čovjek? — upade Sickert.

— To nikada nisam saznao. Suglasili smo se da nitko, osim Maynarda, ne treba vidjeti »Luna, kralja ponoći«. Maynard je uzeo na sebe da svom »štićeniku« stvori potrebnu bandu. Trebalo je da »Lun« pljačka banke, ubija, podvaljuje, vrši otmice, krade na sve strane, čak i da gusari po moru.

To je počelo nedavno. Zato je i izmišljena pločica s potpisom »Lun, kralj ponoći«. Ali nije samo stvarni Lun ostavljao pločice s tim natpisom. Činili su to i ostali momci. On je pronašao način da nekim sredstvom trenutno uspava sva živa bića u određenoj prostoriji, pronašao je i tekućinu koja mijenja boju automobila. Čitali ste o tome. On je genijalan!

Ali poslije napada na banku, Maynard je bio nešto zabrinut. Zato je ubio vođu grupe i odnio novac. Rekao mi je da je »Lun« nestao. Laknulo mu je kad je čuo za događaj u Bruxellesu.

— Taj dečko se oteo, ali zna što radi — malo se obradovao.

Mi smo se ipak spremali da se izgubimo iz Engleske. Čekali smo vijesti o Falcu koji je na nekom dužem putovanju. Falco je trebao preuzeti poslove ovdje, a mi da primimo njegove. Ali nekakav reporter se umiješao. Zove se Markinch...

Arthur se kod tih riječi glasno nasmijao. Svi ga pogledaju.

— Nastavite, Browne! — reče on malo zbunjeno.

— Maynard je pripremio podmetanje one bombe, ali slučaj je htio da je »Gioconda« istrčala pred automobil. To je bila moja djevojka... Poslije je netko nju počeo pratiti i mi smo zaključili da treba nestati. Ona se izgleda opirala i ubijena je. To su učinili Maynardovi ljudi. I ostavili su posjetnicu »Kralja ponoći«.

— Mislim da je zasad objašnjeno dosta. Zanima me još gdje je Falco — upade Sickert.

— To nitko ne zna. Mislim da ima mnogo novaca u Americi i da je otišao tamo. Ali, s druge strane, to je teško vjerovati, jer ga tamo dobro poznaju i ne bi se održao. Jedino je Maynard možda nešto više znao, ali ja se nisam za to interesirao — odgovori Brown.

— Vrijeme je da pozovemo policiju. Učini ti to Markinchu. Višem inspektoru Dicksonu bit će milo da čuje tvoj glas — reče Sickert.

Markinch priđe telefonu i uskoro je razgovarao s Dicksonom. Kratko mu objasni da su oslobođeni Canford i Diana Helm i da je Brown mnogo toga napričao.

— Dolazim odmah! — vikao je Dickson.

Nekoliko minuta kasnije Sickert reče:

— Idem otvoriti ulazna vrata a vi se zabavite još malo s Brownom.

Kad Sickert izađe, detektiv Canford upita:

— Tko je taj čovjek?

— Samo vrug to zna — zamišljeno dodade Markinch. — Znam da je genije i da se zove Donald Sickert. — Možda je iz Interpola — reče detektiv.

— Ne bih rekao. Mislim da ga više nećemo vidjeti — odgovori Markinch.

Sutili su nekoliko trenutaka. Primijetiše da je poslije njihovih riječi Brown dobio umoran izgled, ali je iz njegovih očiju nestalo onog naročitog straha.

— Slušajte, Browne — obrati mu se Canford — čega ste se to uplašili pa ste počeli pričati kao navijeni?

— Mislio sam da mi se to ne može dogoditi. Ali taj čovjek je strašan... Počeo sam govoriti, i rekao sam da ste vi i Diana dolje u podrumu. On je poslao dolje ovog čovjeka...

Reportera Markincha — upade Canford.

— Zar je to Markinch! Uostalom, nije važno. Dok je Markinch bio u podrumu, on me je »pritegao«. Izudarao me je. Ali ja bih izdržao, da on nije... Oh! Još me uvijek podilazi jeza. Uvijek ću je sanjati...

— Što ćete sanjati?

— Pa kobru! Stavio mi je ruku na rame a iz njegova rukava pomolila se kobra. Gledala me ravno u oči i prilazila mi.

Pristao sam govoriti. On je onda kobru postavio na naslon iza mojih leđa. »Kad joj zviznem, ona će te ujesti za vrat. A zviznuti ću čim osjetim da lažeš«, rekao je onim svojim zlim glasom. Zatim mi je ispričao mnoge stvari iz Maynardovog i mog života po čemu sam zaključio da sve zna i pričao sam.

— A gdje je ta zmija?

— Vidio sam kako je otpuzala prema njemu kad sam završavao pričanje... Ah! ne mogu više — mucao je Brown i onda se srušio.

Bio se onesvijestio. Napolju se čula policijska sirena. Uskoro se kuća ispunila policajcima, a u Brownovu sobu upao je inspektor Dickson.

— Gdje je Sickert? — raspitivao se Markinch.

Ali čudnog učenjaka nigdje nije bilo. Zato reporter potrča preko polja i dođe do kućice gdje su njih dvojica ostavili automobil; automobila nije bilo.

X

— Slušaj Markinchu, pozvao sam te da porazgovaramo o svemu — govorio je inspektor Dickson sjedeći u svom kabinetu.

Ispred njega sjedio je zavaljen u fotelju Arthur Markinch.

— I ja to želim inspektore — rekao je reporter zagledavajući svoju cigaretu.

— Ti si mi pomogao. Možda bez tebe ne bi došlo do ovako brzog raspleta stvari. Ali tvoje brzopleto miješanje i tvoja djelomična neiskrenost... Nisi mi ništa rekao o Sickertu, a to je ispalo fatalno.

— Zašto?

— Pa nestao je! — viknu nervozno Dickson.

— I što onda? Čovjek ne želi, kao ja na primjer, surađivati sa Scotland Yardom.

— Ne budi lud Markinchu! I ne ljuti me. Znaš li da ima bar pedesetak paragrafa krivičnog zakonika po kojima bih mogao da te optužim.

— Na primjer?

— Suučesništvo u ubojstvu čovjeka u Brownovoj vili...

— Dalje.

— Nedopušteno miješanje u poslove policije.

— Postoji li još kakav zločin jasnog reportera?

— Postoji, odnijeli te rogati vrazi! Postoji! Omogućio si bjegstvo Sickertu koji je ubio Maynarda.

— Zar je to tako velik zločin?

— To ubojstvo je zločin, jer sud nije izrekao presudu.

— Otkud sam znao da ga je Sickert ubio i otkud ti to znaš?

— Reći ćeš još da nisi znao ni tko je Sickert.

— Ispričao sam ti sve što sam prije Bruxellesa znao o njemu, i sve što sam kasnije saznao.

— Ali nisi mi rekao da je on »Lun, kralj ponoći«!

— Ni ja to nisam znao. Ne znam ni sada, ali sumnjam.

— Pročitaj ovo — pruži mu inspektor jedan svežanj papira.

Reportem zasvijetle oči čim pročita prve retke.

— Ovo je poslastica! — uskliknu.

Čitao je:

VIŠEM INSPEKTORU DICKSONU

Cijenjeni inspektore,

Nisam imao sreću da se osobno s vama vidim i upoznam, ali nadam se da je neću ni imati. Vjerujem da i vi nećete insistirati na tome jer bi to za vas bilo izgubljeno vrijeme.

Prije svega, želio bih vam priznati svoju krivicu. Stvorio sam opojno sredstvo kojim se banda poslužila pri napadu na banku. Stvorio sam jedan reagens koji mijenja boju automobila. Onaj vražji deran Markinch je to dobro primijetio. Ta sredstva dao sam gangsterima preko svog »ujaka« Williamsa Majmarda. Prihvatio sam sam ime »Lun — kralj ponoći«. Ali nikada nisam pristao na ubojstva. A »ujak« ih je vršio. Posvađali smo se zbog toga. Ja sam mu zaprijetio, ali mi se učinilo da u njegovim očima tinja zlokobna iskra.

Sve to natjeralo me je da se uklonim i otišao sam u Bruxelles, ali s namjerom da se vratim u London i onemogućim ubojstva. Da bih to mogao učiniti, uzeo sam onaj nakit na Svjetskoj izložbi. Pošto su ga osigurali organizatori izložbe, koji su zaradili grdne novce na tom »svjetskom čudu«, zadržat ću ga jer mi novac treba za znanstveni rad.

Posjetio sam Maynarda i tražio da mi kaže gdje su Canford i Diana jer nisam želio da im se dogodi nešto kao »Giocondi«. Stari gangster nije pristao i posvađali smo se. Uspio me je savladati i svezati. Šamarao me i mučio. Ispričao mi je i priču o mom ocu.

— Želio sam od tebe stvoriti najvećeg gangstera svijeta, kralja svih gangstera! — urlao je. — Ali ti to nećeš. Moj »Lun — kralj ponoći« već je stvoren. To sam ja. A ti umri, bijedno Wrightovo pseto!

Slušao sam ga mirno jer mi je tek tada postalo jasnije ponešto od onog što sam slutio. Inače nikada nisam želio postati veliki gangster. Ali ja sam siročče, i bez imovine. Bez pomoći »ujaka«, ja ostajem bez novčića u džepu. Tužno sam

ga gledao. Znao sam da je on tog momenta potpisao sebi smrtnu presudu.

Znao sam da vas profesionalno zanima kako sam se oslobodio. To je išlo lako. Dvadeset godina školovao me je stari Maynard. Naučio sam nekoliko jezika i sabrao mnoga znanja. Učio sam i što drugi ljudi ne uče.

Mene su, za skupe novce, podučavali najpoznatiji svjetski vještaci, opsjenari, cirkuski artisti, japanski profesori džudoa i džiu-džicu, čuveni strijelci, jahači, moreplovci... Učili su me evropski mađioničari i indijski učitelji joge, afrički vrači i engleski spiritisti... Dugo bih vam morao pisati što sam sve učio. A to je u trenutku obračuna zaboravio ubojica moga oca Williams Maynard. Nije, na primjer, predvidio da ja u đonu gumenih cipela imam sabijen onaj plin koji je bio upotrebljen u banci. Mala slavina odvrtala se pritiskom noge o nogu. Zaustavio sam disanje dok Maynard nije pao.

A tada sam se odvezao. I vi znate nekoliko vještina u tom polju. Jedna od njih je tanko i savitljivo sječivo postavljeno u pojasu hlača. Na pritisak ono pros ječe kožu kojom je omotano, a onda i ono što ga pritišće. Zgodno je i ako su ruke vezane na leđa i ako su naprijed. Oslobodio sam se baš u trenutku kad se Maynard povratio k svijesti.

Morao sam ga ubiti. Kad sam čuo cijelu priču od Browna, savjest mi se umirila i ne žalim.

Dragi inspektore, moram vam saopćiti još jednu stvar. Imam ambiciju da pronađem Carmela Falca. Kad saznam da je onemogućen i taj nitkov, bit ću miran. Vratit ću se nauci i korisnom poslu. S interesom ću pratiti vaše uspjehe.

Znam da gorite od nestrpljenja da doznate gdje su onih osam stotina tisuća funti uzetih iz banke. Eh, cijenjeni inspektore! Pa, uzeo ih je Maynard u suradnji s Brownom. Njih dvojica mogu podmiriti tu svoticu. Ostale su im vile, konji, računi u bankama i mnogo drugog. Uzmite im taj novac i vratite banci. Zar to nije pravedno?

Znam da ćete se narogušiti na novinara Markincha. Ali, vjerujte, to je divan i hrabar mladić. On nije znao tko sam ja i nije mogao ništa drugo učiniti. Bolje je da mu kupite svadbeni

poklon kad se bude htio vjenčati sa simpatičnom Mary Shatell. Znajete da će tada stići i jedan anonimni poklon. Ali ne interesirajte se za to, jer mladić neće biti kriv.

Ostajte mi zdravo cijenjeni inspektore!

Vaš Lun.

P. S. Možda posljednji put upotrebljavam ovo ime. Nestao je i Donald Sickert, iako to ime nešto znači u nauci i tehnici. Ostao je samo usamljeni čovjek koji se neće smiriti dok Falco ne bude nestao.

— Ovo je prosto da čovjek zapjeva. O poeta, canta limam et stellas!
— veselio se Markinch.

— Nemoguća je ova današnja omladina — uzdahnu Dickson i pritisnu rukama krsta koja su ga boljela otkad se počelo oblačiti nad Londonom.

— Predlažem da idemo zajedno na večeru — reče Markinch, stavljajući Sickertovo pismo u džep.

— Daj to ovamo! Gle ti njega... Uostalom, prepisi ga dok ja učinim još nešto.

Inspektor je izdavao naređenja jer je počelo veliko hapšenje Maynardovih i Brownovih suradnika. Pripremao se jedan od najvećih sudskih procesa za posljednje dvije decenije u Londonu.

XI

Činilo se da će se sve svršiti brzo i jednostavno. Ali uskoro se inspektor Dickson našao pred zidom koji nije htio zaobići, a nije ga mogao ni preskočiti. Taj zid sastojao se od imena koja su se počela javljati u istrazi.

Provjeravanje poslovnih i drugih veza starog gangsterskog asa Williama Maynarda je zastalo jer je trebalo saslušati nekoliko poznatih industrijalaca i ljudi koji su se kitili plemićkim titulama, starim i po nekoliko stoljeća.

Već poslije nedjelju dana inspektor Dickson pozvan je na referat kod načelnika. On se pripremio, sredio činjenice i podatke i stvorio zaključke. Izlagao je pažljivo i precizno. Ali već na početku prekinuo ga je načelnik:

— I vi to smatrate uspjehom, inspektore?

— Da. Ja mislim da je uspješno, s dosta sreće, razjašnjena jedna krupna afera.

— Čudim se vašim zaključcima — nastavio je načelnik. — Prije svega, napustili ste progonjenje najopasnijeg zlikovca Sickerta. On je u ovom slučaju dvostruki ubojica, tvorac najopasnijih sredstava za zločinačke napade, kradljivac nakita... a po vašim izlaganjima?

— Ja ga ne pravdam ni jednom rječju, ali on je momentalno nestao — s prikrivenim ogorčenjem rekao je Dickson.

— Da, nestao je. I odnio novac opljačkan iz banke. I nakit sa Svjetske izložbe. A možete li garantirati da on nije bio šef i vođa svih ostalih, da ih se nije vješto oslobodio i povukao za nos čitav Scotland Yard?

— Ja se držim samo poznatih činjenica.

— I u svjetlu tih vaših poznatih činjenica vi biste pohapsili stotinjak ljudi čija su već imena dovoljna da se ne može u njih posumnjati ni za trenutak.

Inspektor je bio iznenađen stavom svog starješine. Tog momenta osjetio je da ga pritišću godine. Htio je nešto reći, ali mu se grlo steglo i samo je promućao:

— Što predlažete?

— Ja ne predlažem, nego upozoravam. Nastavite potjeru i izvedite na sud tog »kralja ponoći«. A ostavite sve one koji su slučajno poznavali bogate građane Londona Maynarda i Browna. Ljudi su dolazili u njihove vile, gledali štale s dobrim konjima, trgovali... Pohapšeni su direktni izvršioc i ne može se hapšenje proširiti na čitavu njihovu okolinu. Zna li što bi to značilo?

— Da. Počinjem shvaćati problem — kratko je zaključio Dickson.

— Onda predajte materijal inspektorima Mouldu i Roseberyju. Vi nastavite goniti Sickerta. Njega treba pred sud. Je li vam jasno, inspektore?

— Jasno mi je — tiho je izgovorio Dickson i izašao.

Jedan sat kasnije sjedio je u svom stanu. Pred njim je na stolu bila boca whiskyja. Pjevušio je Flavijeve riječi iz prve scene »Cezara«.

»Doma se vuc'te! Hej, doma, levente!

Je li danas praznik? Što, zar ne znate da zanatliji nije slobodno u radni dan po gradu bazati?!«

Nije ni čuo kucanje na vratima koja se polako otvoriše. Bio je to Markinch. Gledao je inspektora koji mu je bio okrenut leđima i zurio nekud kroz prozor.

— Oho! Otkud taj razgovor sa starim Shakespeareom, Dickson, pa ti me oduševljavaš! Poeta...

— Zaveži! — naglo se okrenuo inspektor.

Reporter mu je prilazio nasmiješen. Inspektor šutke obori glavu i zagleda se u jednu točku. Markinch sjede neponuđen i pruži ruku ka ormariću iza sebe i dohvati čašu. Napuni je i ispi odjednom.

— Dakle brige? — izusti zatim.

— Što hoćeš? — grubo mu se obrati Dickson.

— Malo dobrog društva — nasmiješi se novinar.

— I možda malo utjehe, utjehe... Ha-ha! inspektore! Tebe bar nisu otpustili.

— Što brbljaš?

— Jučer je slavni reporter Arthur Markinch otpušten zbog nepokoravanja direktoru i vlasniku lista. Što kažeš na to?

Inspektor ga je gledao ljuljajući se polako na sjedištu.

— Hm! Znao sam to, čim sam vidio onaj kratki i suhi izvještaj u tvom listu — prozbori tiho.

— Ali, ja se ne predajem. Ponudit ću drugim listovima čitav materijal — dodate Markinch.

— A ja bih ti preporučio da se zaposliš kao brodski momak na nekom brodu koji odlazi u najdalju luku. Razumiješ li to, sinko moj? — tiho izgovori inspektor.

Ušutiše. Razumjeli su jedan drugoga. Whiskyja je bilo sve manje.

Idući od Victorija stanice prema Temzi, Markinch uđe u prolaz koji skraćuje put do mosta. Pred malom antikvarnicom zastade da zapali cigaretu i odjednom osjeti da mu dva čovjeka stadoše uz mišice i uhvatiše ga čvrsto rukama.

— Bez vrdanja, mladiću, ako nećeš da ti slomimo kičmu — zaprijeti mu jedan.

Markinch pokuša da se istragne, ali osjeti da mu može pomoći samo trik. Još u djetinjstvu se dobro tukao glavom. Naglo se okrene i čelom udari u lice desnog, a zatim hitro kleknu i prebaci drugog napadača preko sebe. Nastade tučnjava. Prvi napadač se osvijesti od udarca glavom i, pošto ispljune krv i jetko opsova, jume na reportera. Markinch ga poduhvati niskim udarcem tako da ovaj jeknu i izgubi dah, ali to je bilo dovoljno drugom napadaču da potegne revolver i gume ga pod nos Markinchu.

— Ruke uvis, blesane! — zaurla napadač.

Reporter se osvrne i osmotri pustu i tihu ulicu koja se vidjela iz prolaza. Nije mu preostalo ništa drugo nego da poslušša. Podiže ruke i upita:

— Tko ste vi, i što hoćete?

— Saznat ćeš to kad bude trebalo! — odgovori čovjek s revolverom i gurne ga.

Iza ugla bio je automobil u koji ga dvojica napadača uguraju. Unutra ga vežu, napune mu usta krpom i svežu mu maramu preko lica, a onda ga sruše na pod ispred svojih nogu. Za volanom je bio treći čovjek, držao je motor upaljen. Sada naglo krene, zavi za ugao i uskoro je Markinch mogao razabrati da su ušli u neku od prometnih ulica. Činilo mu se da ga voze na istok, ali uskoro izgubi svaku orijentaciju jer ništa nije vidio.

Uvedu ga u nekakvu zgradu. On to zaključi po promjeni zvuka koji su stvarali koraci. Tek tu mu skinu maramu s glave. Osjeti olakšanje, jer ga je gušila prašina i ponestajalo mu zraka. Pogleda oko sebe. Nalazili su se u nekakvom polumračnom hodniku sa čijih je zidova opala žbuka na mnogim mjestima i otkrila cigle.

— Javi da smo ga doveli — reče jedan od otmičara.

Tek sada Markinch primijeti da u dnu hodnika stoji jedan visok ali neobično mršav tip koji je imao revolver zataknut za pojas.

— Uvedite ga — javi taj pošto proviri kroz vrata u dnu hodnika.

Reporter se nađe u velikom podrumu bez prozora. Vidjela su se samo dva hodnika. U podrumu bijaše velik stol s desetak stolica, a u uglovima su se nalazila tri trošna ležaja iz kojih su provirivale opruge.

Bilo je i pet rasklimanih starinskih fotelja. U jednoj je sjedio gojazan čovjek koji odmah ustade i priđe vezanom novinaru.

— Dakle, to je ta ptica — kimnu glavom.

Zatim povuče Markincha do jedne stolice i sjede na drugu do njega. Markinch ga je promatrao. Bilo je nešto čudnog na tom čovjeku. Imao je ženske kukove i pretjerano naduta prsa. Ali obrijano lice svjedočilo je da je muškarac. Reporter ne izdrža da mu se ne nasmije u lice.

— Prisjest će ti smijeh! — ljutito izusti čovjek. — Prvo da ti se predstavim: zovu me Mesala. Ja sam preuzeo poslove jadnog Browna koga si ti svojim njuškanjem gurnuo u ćorku. Ispaštati ćeš za sve to. Ovo ti govorim da znaš da te nikada više neće vidjeti tvoja Mary Shatell koja je također na sličnom mjestu.

— Nitkovi! — viknu novinar ogorčeno.

— Lakše balavče! Zar si mislio da se može nekažnjeno zabadati nos tamo gdje mu nije mjesto?

— Što ste učinili s Mary?

— Ništa. Držimo je u jednom podrumu. Ako ne budeš govorio, moji momci poigrati će se njome, a onda će ona tiho nestati. Ja sam ipak pobožan i mogu ti učiniti toliku milost da te pokopamo zajedno s njom.

— Što želite znati?

— Gdje je Donald Sickert?

— Nisam ga vidio od trenutka kad je nestao iz Brownove vile — odgovori reporter.

Znao je da mu neće vjerovati. Gledao je oko sebe. Nije bilo izgleda da se izvuče, niti nade da će mu netko priteći u pomoć. Znao je da će ujutro Eddy Canford doći potražiti ga i da će otkriti njegov nestanak. Eddy će ga tražiti kod Mary, i saznati da ni nje nema. Ali što to pomaže? Odlučio je da dobije na vremenu.

— Zar mislite da će čovjek takve vrste jednostavno javiti novinarima svoju točnu adresu i prirediti im prijem, i to u momentu kad ga traži cijela engleska policija i kad Interpol pazi hoće li se on pojaviti negdje u inozemstvu. No, mogao bih vam ispričati nešto što će vas svakako zanimati — govorio je gledajući netremice Mesalu koji je treptao. — Sickertu je poznato da Falco ima ženu i bogatstvo u Sjedinjenim Državama i da hoće da pokupi taj opljačkani novac. Ja vjerujem da će Sickert uspjeti.

— Noćas imam važnijeg posla i neću da se gnjavim s tobom — upade Mesala. — Ali zato slušaj. Osuđujem te na smrt davljenjem, zbog špijuniranja Browna i ostalih. Falco će žaliti što te L osobno neće vidjeti, ali što možemo.

Markinch je osjećao da mu se znoje svezane ruke i da ga hvata jeza.

— Kazna će se izvršiti poslije dva dana. Jedino se možeš spasiti ako se »sjetiš« točne adrese Donalda Sickerta ili ako izmisliš siguran način da nam ga predaš u ruke. Vodite ga — zaključci Mesala.

Dvojica ljudi zgrabiše Markincha i odvukoše ga prema jednom od podrumskih prolaza. Ubaciše ga u zasvođenu prostoriju koju su zatvarala teška vrata od grubog drveta okovana željezom. Vezan, u potpunom mraku i bez nade, Markinch ostade ležati na ostacima ugljene prašine.

Dugo je pokušavao da bar oslobodi ruke, ali nije uspio i klone u drijemež, pun strahovanja i neizvjesnosti. Njegov strah se prije svega odnosio na Mary Shatell. I što je više mislio na nju, taj strah je postajao jači, sve dok se ne pretvori u bijes. Počeo se iz sve snage, onako vezan, valjati po ugljenoj prašini, a onda konačno klone i ostade nepomičan.

Pošto je radio do poslije ponoći, inspektor Dickson stiže u stan umoran i bezvoljan. Potraga za Sickertom nije davala nikakve rezultate. Taj čovjek nestao je kao da nikada nije ni postojao. A praćenje nezaposlenog reportera bio je također jalov posao Naime, on se nadao da će Sickert opet htjeti saznati nešto o manje poznatim stvarima, a naročito o istrazi. Zbog toga bi se moglo dogoditi da potraži Markincha.

Spremajući se da legne, Dickson je razmišljao kako je sve to jadno i zbog toga počeo tražiti piće da njime opere otužni i gorki okus u ustima.

Tek što ga je uhvatio san, reski zvuk telefonskog zvana trže ga i vrati u mučnu stvarnost. Bunovan lijeno ispruži ruku i podiže slušalicu. Ali već na prve riječi uzbuđeno se trže. — Halo! Je li to inspektor Dickson! — čuo se nepoznati glas.

— Da, ovdje Dickson. Tko traži?

— Ovdje Donald Sickert. Imam jednu molbu...

— Do sto vragova! Otkud Sickert?

— Ne čudite se, cijenjeni inspektore — čuo se dalje mirni glas — nećete pogriješiti ako me saslušate.

— Govorite Sicfkerte.

— Vaš plan da pratite Markincha nije loš, ali je loše proveden.

— Ne znam o čemu govorite.

— Znae vi to sasvim dobro, i ne treba da se natežemo oko toga. Vaši ljudi su pratili Markincha, ja sam pratio i njih i njega. Dakle, možete biti sigurni da je tako. Međutim, umiješao se i netko treći.

— Ne razumijem...

— Shvatit ćete i to. Mnogima je stalo do toga da inspektor Dickson, koji je suviše htio u istrazi, prestane da se miješa u neke stvari i zato mu je oduzeta istraga. Ostavljeno vam je da progonite mene, cijenjeni inspektore.

— Pa što onda?

— Postoji još netko na koga su se okomili.

— Mislite na Markincha?

— Da, pogodili ste. Otpušten je, ali to nije dovoljno. On mnogo zna. A pošto slavni inspektor Dickson vjeruje da će se on sastati sa Sickertom, to vjeruju i drugi...

— Zašto mi sve to pričate? — upade Dickson.

— Zato što su oteli Mary Shatell da bi ga ucjenjivali, ako im ne uspije jedan plan. Ali uspio im je.

— Što kažete?! Oteta Mary Shatell?

— Da, oteta je, ali je otet i on. Kako se to dogodilo baš ispred nosa vaših ljudi, saznat ćete od njih. Sad bih vas molio za još nekoliko sekundi...

— Sto mu vragova! — ote se Dicksonu.

— Ne uzbuđujte se, inspektore...

— Evo o čemu se radi. Mary je odvedena i nalazi se u posljednjoj kući ispod šume kod Woodford Bridgea. Oslobodite je, dragi inspektore.

— A što je s Markinchem?

— Vaši ljudi su me omeli, i ja ne znam kud je odveden. Pokušat ću saznati i pomoći mu...

— Kako ćete saznati?

— Vi suviše pitate, inspektore. Uostalom, to ni sam ne znam.

— Slušajte Sickerte...

— Nemam vremena, inspektore. Govorim iz javne govornice, a jedna starija dama je već nestrpljiva. Pobrinite se, molim vas, za Mary Shatell.

— Sickerte, ja ću vas ipak jednom uhvatiti. Vi ste...

— Ne želim čuti neku grubost. Pozdrav! — čuo je posljednje riječi i veza se prekine.

Dickson se držao za glavu i nekoliko trenutaka ostade nepomičan, a onda prihvati slušalicu i pozva Yard. Javio se dežurni. Inspektor naredi da mu se pošalje odred policajaca s tri automobila, a onda se počne oblačiti.

Baš je oblačio kaput kad telefon opet zazvoni. Javio se narednik.

— Inspektore, moram vam javiti da se dogodilo...

— Odveli su vam Markincha, a Sickert vam je umakao. Hoćete to da mi kažete?

— Ta, otkud vi to?... Mi smo... — mucao je narednik.

— Govori jasno i kratko! — podviknu inspektor.

— Pratili smo Markincha i primijetili da nas uhodi jedan starac. Namamili smo ga trikom i zgrabili... Ali, neoprezno. Izgledao je tako nemoćan, uzdrhtao i slabačak. A kad smo htjeli da vidimo tko je, iznenada nas je napao. Imao je čvrstu ruku i borio se tako da nismo

stigli ni oružje da upotrijebimo... Pobjegao je. A za to vrijeme izgubili smo iz vida onog novinara.

— I niste ga više našli.

— Nismo mogli da ga nađemo, jer smo se osvijestili tek poslije desetak minuta, a to je bilo dovoljno da nam umakne u neku ulicu...

— Ništa, sad ostanite u Yardu i čekajte moja naređenja.

Čim je sipustio slušalicu, napolju se začuše sirene policijskih automobila. Inspektor htjede izaći, ali telefon i po treći put privuče njegovu pažnju.

— Halo, inspektore! Ovdje Sickert! Čulo se iz slušalice.

— Što je opet, Sickerte? — hufcnu inspektor.

— Vidim da se spremate posjetiti kuću kod Woodford Bridgea. Zahvaljujem na povjerenju. Postajete mi simpatični, inspektore. Dugujem vam mnogo. Sretno! — Čule su se riječi i veza se prekine.

— Negdje je blizu — pomisli Dickson izlazeći.

Mary Shatell nije mogla ocijeniti gdje se nalazi. Još je uvijek bila u uzbuđenju koje je počelo od onog trenutka kad je zazvonilo zvono u njezinom stanu. Baš se spremala legnuti. Pitala je tko zvoni i pogledala na otvor na vratima: ugledala je čovjeka u bijelom bolničkom ogrtaču koji je rekao:

— Gospođice Shatell, nemojte se uzrujavati. Nije ništa strašno, sve će biti kako treba...

— Ali, što vi hoćete? — pitala ga je.

— Gospodin Arthur Markinch je povrijeđen u maloj nesreći na uličnom prijelazu. Odnijeli smo ga u bolnicu, i on nas je zamolio da vas obavijestimo — rekao je bolničar.

— Oh, bože moj! — kriknula je ona i otvorila vrata.

— Ako hoćete, možemo vas odvesti onamo, ionako se vraćamo u bolnicu.

Ona nije ni trenutka razmišljala. Brzo se obukla i strčala niz stepenice. Napolju je zaista stajao bolnički automobil. Ušla je u njega i raspitivala se o Arthura.

— Uskoro ćete ga vidjeti — dobila je odgovor.

A kad je primijetila da vožnja predugo traje i da se već nalaze u predgrađu Leyton, počela je protestirati zašto joj ne kažu koja je to

bolnica. Tada joj je bolničar bacio neko platno preko lica i srušio je na pod automobila.

— Budite mirni i šutite! — zapovijedio joj je.

Sada je u mislima preživljavala te strašne trenutke, poslije kojih nije više vidjela kuda je voze.

Po tome što niotkud nisu dopirali nikakvi zvuci, zaključila je da se nalazi na nekom usamljenom mjestu. Njene misli prekine ulazak jednog čovjeka, malog rasta i uskih ramena. Njegovo lice odavalo je nervozu, a piskav i neprijatan glas otkrio je čovjeka koji je već zašao u godine, ali je zadržao nešto dječjačko u glasu i oblicima tijela.

— No, došao sam da vam pravim društvo, jer i vama mora biti dosadno kao što je i meni — izgovorio je i stao pokraj nje.

— Što hoćete od mene? — upitala je uzbuđeno.

— Ništa naročito. »Boss« je rekao da vas pripazimo i ništa više — cerio se čovjek piskavim glasom.

Mary je zašutjela, a čovjek je ostao stojeći i dugo ju je promatrao, a zatim pružio ruku prema njenom licu i počeo je milovati.

— Ostavite me! — kriknula je.

— Zašto vičete? Ja vam ne želim zlo... A vi tako...

— Zašto me držite svezanu!

— Da ne pobjegnete, jer sam momentalno sam u kući.

Opet ju je počeo milovati, a ona se izvijala i pokušala se braniti. Ali veze su joj smetale i s užasom je osjećala njegove ruke na svom tijelu. Počela je vrištati. On joj je vezao usta i nastavio da je dodiruje svojim vlažnim i hladnim rukama.

— Ne! Ne brani se! Ja ti neću ništa... Pa ti si obučena... I vezana si... Samo tako...

Zatim je počao plakati nekim čudnim, histeričnim, luđačkim plačem i pripijati se uz nju.

U tom trenutku je nešto lupnulo i čovjek se trgao. Odskočio je i pobjegao iza jedne zavjese. Vrata su se otvorila i na njima su se pojavili policajci — Jedan je pristupio Mary i počeo je odvezivati. U tom trenutku napolju su odjeknuli pucnji. Mary je klonula i onesvijestila se.

Kad se osvijestila, vidjela je da leži na jednom kauču, a jedan policajac joj je kvasio lice vlažnom maramicom.

— Osvijestila se — javi on nekom.

Tada se pojavio inspektor Dickson. Najprije joj reče da je sve u redu i da se nema čega plašiti, a onda upita:

— Tko je bio taj čovjek koji je istrčao?

— Jedan... Ne znam. Jedan od njih. Što je s njim?

— Pucao je, i...

— Mrtav?

— Da.

Mary pokri lice rukama.

Od onog dana kad je nestao iz Brownove vile, Donald Sickert je prešao dug put. Pomoglo mu je to što je imao pripremljene dokumente na razna imena i nekoliko maski. Mogao se pretvoriti u trgovca Indusa, starog profesora kemije, nezaposlenog cirkuskog artistu, ili čak u inspektora kanadske policije. Imao je nekoliko spremljenih pasoša, a pošto je raspolagao s dovoljno novaca, ništa mu nije stajalo na putu. Jedino se čuvao da se više ne pojavi u ulozi učenjaka Sickerta i da ne uzme izgled pod kojim su ga poznavali. Pomoglo mu je i to što njegove otiske nije imala ni jedna policija svijeta.

Drsko i mimo je sjeo u avion i prešao ocean. Našao se u Americi, a bogato »znanje«, dobijemo od Maynarda, omogućilo mu je da se ubrzo nađe u centru krijumčara opojnih droga. I naišao je na Falcov trag. Postigao je ono što nije uspjela čitava američka policija.

U New York, Pittsburgh, Chicago i San Francisco naglo su počele pristizati velike količine droga. Inspektor Farrel, u Birou za narkotike Federalne policije, organizirao je čitavu hajku.

— To je Falcovo djelo! Jedino on je u stanju izvesti tako nešto! — ljutito je uzvikivao Farrel.

A Falco je bio dobo poznat Birou za narkotike. Prije dvije godine skupljeno je dovoljno dokaza da se Carmelo Falco, Talijan sa Sicilije protjera. Nitko se nije nadao da će se on vratiti.

Ali osjećalo se njegovo prisustvo. I svi policajci i agenti u Sjedinjenim Državama imali su njegovu fotografiju. Čekali su ga na pristaništima i aerodromima, tražili ga u kockarnicama i hotelima, pazili na javnim mjestima, provjeravali odmarališta, osmatrali svaki kutak gdje bi on mogao biti. Ali nije mu bilo traga.

A ipak je psihološka sekcija biroa uvijek nalazila u metodi rada, načinu zakazivanja sastanaka i strukturi mreže krijumčara pečat Carmela Falca.

Vrhunac potvrde svih sumnji bilo je obavještenje talijanske policije da je Falco nestao iz svog hotela na Siciliji. Navodno je otišao na nekakvo krstarenje jahtom nekog svog prijatelja.

I dok je cijela američka policija tražila poznatog gangstera i upadljivog ljepotana Falca, jedan se čovjek bez ičije pomoći dao na isti posao. Bio je to Donald Sickert. Po onome što je htio postići, sličio je drvosječi koji je uzeo sjekiru i počeo obarati prašumu, a za taj posao bi mu trebalo bar tisuću godina života.

Ali Sickert je radio drukčije. Uputio se direktno u New Orleans jer ga je tamo odvela jedna slučajno izgovorena rečenica Williamsa Maynarda. Sickert nije obilazio kao mačak oko vruće kaše. Jednostavno je na ulici sačekao jednog od starih Falcovih suradnika u krijumčarenju droga, podnio mu revolver pod nos i ubacio ga u svoj automobil. Onesvijestio ga je i izvezao daleko van grada, a zatim ga na svoj dosta grub ali efikasan način natjerao govoriti.

— Nisam vidio Falca, otkad je ponovo došao ovamo, nitko ga nije vidio — pričao je gangster. — Dobivali smo naređenja i oživio je naš posao. Ali policija je bacila sve snage na traženje Falca i on je otputovao u Evropu. Ne zna se ni kako ni pod kojim imenom. To je sve što znam.

Uzalud je bilo sve drugo, gangster nije ništa znao. No Sickert se nije zadovoljio sve do trenutka dok mu zaista nije bilo jasno da je Falco otišao. Pogađao je da su događaji u Londonu svakako primorali Falca da svrati tamo i spriječi raspadanje organizacije poslije Maynardove smrti i Brownova hapšenja.

Našao se opet u Londonu i odmah je osjetio Falcovu aktivnost. Znao je da su grube otmice djelo beskrupuloznog gangstera. Imao je i njegove fotografije koje je oteo jednom policajcu s kojim se susreo pri traganju za Falcom. I znao je da će ga prepoznati ako ga sretne, iako to nije uspjelo stotinama američkih policijskih fizionomista koji su bili u stanju da među milijunima ljudi poznaju gangstera po boji glasa, obliku uha ili nekom jedva primjetnom detalju.

Sickert se divio Falcovoj vještini i uživao je u pomisli da ima dostojnog protivnika. I ne bi mu se žurilo toliko, polako bi satjerao

Falca u škripac i naslađivao se njegovom nemoći, da nije otet Markinch. Simpatičnom mladom reporteru prijetila je smrtna opasnost. To je Sickert vrlo dobro znao.

Preciznim pokretima usavršio je svoj izgled. Crno večernje odijelo, cilindar, zlatne naočari i gusti zalisci davali su mu izgled salonskog gentlemana koji zna da uredi svoj život i da okusi slasti onog što London može pružiti čovjeku čiji čekovni račun ima najmanje šestocifrenu svotu.

Bilo je podne kad je sjeo u tek kupljeni automobil i izvezao se prema Cityju. Znao je da tu u centru grada postoji jedan veliki luksuzni stan koji je bio plaćen s Maynardovog računa. To je pročitao u papirima koje je, za svaki slučaj ponio iz Maynardovog stana. A kako nikada nije saznao tko se koristi tim stanom, htio je da ga posjeti.

Dugo ga je obilazio, raspitivao se tko stanuje u njemu i krenuo uz stubište. Penjući se razmišljao je tko bi mogao biti taj preugojeni tihi i riđokosi čovjek. Nadao se da će tu naći Falca, ali podaci su govorili da to nije on. Jer Falco je bio cmomanjast, vitak i lijep čovjek, nervoznih pokreta.

— Vidjet ćemo tko se tu krije — pomislio je i pozvonio.

Dosta dugo se nije nitko javio, ali na ponovljeno zvonjenje vrata su se otvorila. Pojavio se ugojen čovjek ženskih oblika i tihim glasom lijeno upitao:

— Koga tražite, poštovani gospodine?

— Možda vas ako se ne varam — izbjegao je Sickert direktan odgovor.

— Čudno mi je jer nisam imao čast...

— Richard Rosebery, ako vam to ime nešto znači — predstavio se Sickert. — Dopuštate li?

— Uđite — naklonio se riđi debeljko.

Poveo ga je u luksuzni salon, ponudio mu fotelju i ugasio televizijski aparat da ne smeta.

— Izvolite gospodine...

— Rosetoery — pomože mu Sickert.

—... gospodine Rosebery — Čemu imam zahvaliti za ovaj posjet?
— rekao je čovjek držeći ruku u džepu kućnog kaputa.

— Možda se varam, ali nadam se da ćete mi oprostiti ako sam pogriješio. Jeste li vi poznavali Williamsa Maynarda?

Žmirkajući gojazni čovjek, promatrao je gosta.

— Čuo sam za tog... tog gangstera, kako kažu. Ubijen je i ja sam s interesom čitao novine — odgovorio je.

— Oprostite, ali ja sam bio prijatelj ubijenog i htio sam nešto u vezi s ovim stanom...

Tu Sickert zastade.

— Nastavite zanima me vaša priča — nasmiješi se debeli čovjek.

— Dakle, ja sam radio s Maynardom a sada ne znam...

Sickert opet zastade.

— Ne znate kako da nađete njegove prijatelje — dopuni ga čovjek.

— Baš tako! — živnu Sickert.

— Ja ću vam pomoći — blago se nasmiješi riđi. Tada se to ugojeno i mlitavo tijelo naglo pokrene i Sickert ugleda cijev revolvera uperenu u njegove grudi.

— Podignite ruke, Sickerte! — viknu riđi.

Varate se, ja sam inspektor Dickson — čuo se odgovor — A napolju imam tucet policajaca. Tko ste vi?

— Zovu me Mesala. Ako ste inspektor Dickson, ništa vam se neće dogoditi, ali ako ste Sickert, predat ću vas tom istom inspektoru — čuo se odgovor.

— Vi mi ne vjerujete?

— Ne vjerujem. Kao inspektor Interpola, ja znam dosta o inspektorima Yarda. Ali takvog kakav ste vi nema među njima — smješio se riđi.

Sickert je razmišljao o mogućnosti da je on stvarno inspektor Interpola. U tom slučaju bilo bi sve upropašteno jer bi ga ovaj odmah predao Dicksonu. A poslije ubojstva Maynarda i čovjeka u vili i poslije pljačke banke i nakita, bilo bi teško izbjeći najtežu kaznu. Možda je još gore to što bi Markinch bio ubijen, a Falco oslobođen svog najljućeg neprijatelja — Sickerta.

— Što ćete poduzeti? — hladnokrvno upita Sickert.

— Najprije ću utvrditi tko ste.

— Kako ćete to izvesti?

— Na vaš najmanji pokret pucat ću vam u glavu pa ću onda vidjeti.

A ako poslušate što ću vam reći, pronaći ću drugi način — odgovori riđi.

Sickert ga je mirno gledao, procjenjujući da li bi smio pokušati direktan napad. Ali to kako je ugojeni čovjek držao revolver i kako mu je ruka stajala ležerno i mimo, govorilo je da je on odličan strijelac, čovjek koji je navikao baratati oružjem.

— Dignite ruke!

Sickert posluša.

— Okrenite se!

Sickert izvrši naređenje.

— Stojte mimo!

Debeli priđe, opipa mu džepove i nađe revolver.

— Tako, dakle, naoružani ste — progundā, a zatim ga opipa oko pojasa.

Njegova ruka zadrža se na Sickertovom remenu u hlačama.

— Oho! — viknu. — Pa ti si Sickert! Stvarno nisam pogriješio. Omah se vidi, po pojasu s oštricom. Poslije onog što je pisalo u novinama nitko još nije stigao da imitira taj trik.

— Možda se varate — progundā Sickert.

— Ne varam se. Ubit ću te čim se pokreneš! Ali htio bih prije da porazgovaramo. Stavi ruke na leđa! Tako... — Riđi pruži ruku ka polici za knjige i dohvati nekakav čvrst svileni gajtan i vješto ga nabaci na Sickertove sastavljene ruke. Steže ih, provjeri je li dobro vezano, a onda okrenu zarobljenika i otkopča mu remen na hlačama. Istrže ga i pogleda. Oštrica vitkog sječiva je pri trzaju na jednom mjestu prosjekla kožu kojom je bila obavijesna.

— Lijep je to patent, ali nije trebalo da ga otkrivaš policiji — reče riđi čudnim glasom, kao da zadržava disanje.

Sickert ga je promatrao i zaključio da se taj čovjek plaši njegovog plina. Riječi koje riđi izgovori odmah to potvrdiše.

— Slušaj Sickerte. Tvoj plin djeluje trenutačno, ali ne i za djelić sekunde. Čim osjetim da gubim svijest ispalit ću ti metak u glavu, pa ću biti siguran da nećeš biti iznad mene kad se probudim.

— Nemam plin, niti bilo što slično — nasmija se Sickert.

— Onda govori gdje je novac uzet iz banke.

— Držim ga u džepu od svog prsluka — izazivao je Sickert.

Mešala ne izdrža nego ga pljusnu desnom rukom ne ispuštajući revolver iz lijeve.

— Požuri da me ubiješ, jer jedan me je pljusnuo i nije dugo živio — razjareno viknu Sickert.

Mešala se uhvati na taj ljepak i počne se smijati

— Neću se žuriti. Želim novac iz banke, nakit uzet u Bruxellesu i tebe živog. Hoću se poigrati s tobom. Sreo si se sa... Mešalom.

— Pare nećeš dobiti. Nećeš imati nakit... A ja ću te ubiti. Razumiješ li? Ubit ću te!

— Tako vezan?

— Kako budem znao.

Tada Mesala spusti jednu ruku i s mukom dohvati svoju nogu i počne se češati. Napadao ga je nekakav svrbež. Onda se zakašlja. Pripisivao je to sagibanju i pazio je da njegovo kašljanje ne iskoristi vezani Sickert, ali kašalj je bio sve jači i nagonio mu je suze na oči. Taj napad bio je sve oštiji i Mesala duboko udahnu u nadi da će ga tako prekinuti. No, to je bila kobna greška i njegovo tijelo potrese razdirući kašalj a oči mu se zamagliše. On prinese ruke vratu ne ispuštajući revolver. Tog trenutka shvati da je to Sickertovo djelo. Odluči da ga na mjestu ubije i već je naprezao snagu da ispruži ruku, ali Sickert je bio pokraj njega i udari ga glavom u lice, a zatim ga odbaci ka stolici. U istom trenutku nađe se iza njega i gurnu vrhom cipele revolver koji je Mesala ispustio. Bilo je zanimljivo vidjeti akrobatski pokret koji je tada Sickert izveo. Sjeo je na kauč, savio kičmu i kao zmija provukao tijelo kroz vezane ruke koje mu se tako nađoše naprijed. Sickert jume na Mesalu i zari mu glavu u ogromni trbuh, Mesala izgubi zrak i pade na pod.

— Uloge se mijenjaju — reče Sickert i podiže nogu.

Pritiskom vrha jedne cipele na petu druge istjera malo sječivo kojim prekide veze. Sve je radio brzo i uvježbanim pokretima, a zatim isto tako brzo i vješto veza Mesalu i posadi ga na stolicu. Ovome se vraćao dah, ali je kašalj još uvijek bio oštar. Kašljao je pomalo i Sickert.

— Kako si to izveo proklet da si?! — zahripa Mesala.

— Mali trik sa cilindrom. On ima dvostruko dno, snabdijevano sićušnim satom. Ako ga navijem, poslije deset minuta sat otvara slavinu s plinom koji izaziva strahovit kašalj, ali samo pri naglom

udisanju. A još dok si me vezivao ispustio sam malo praha koji izaziva svrbež. Računao sam da to može biti samo dobro. Moja koža je zaštićena jednom kremom koja to neutralizira — pričao je Sickert.

Uskoro je djelovanje plina prestalo i kašalj bivao sve slabiji. Mogli su razgovarati.

— Onda Mesala?

— Pobijedio si, Sickerte. Što hoćeš?

— Želim znati gdje je Falco.

— To ni ja ne znam.

— Što znaš?

— Nešto o Brownovim poslovima. Ja sam na tome radio.

— Malo je. Što još znaš? Gdje je Markinch?

— Ne znam. Otkud bih to znao?

Sickert mu priđe i izvadi nešto iz džepa svog prsluka.

— Što hoćeš? — uplašeno upita Mesala.

— Znam da si nitkov i hoću da govoriš. Vidiš li ovo?

— Što je to?

— U ovoj pumpici je sredstvo od kojeg ćeš za sekundu oslijepiti. To će biti prva mjera da progovoriš. A ima i gorih stvari, ali onda će za tebe biti kasno jer ćeš biti vječno slijep. Govori! Gdje je Falco? I gdje je Markinch?

Strah, užasan strah, zaiskri u sitnim Mesalinim očima.

— Govorit ću, odmakni to! — jeknu. Falco je u Londonu, ali ne znam gdje se momentalno nalazi. Večeras treba da se sastanemo u »Scheffieldu«. To je bar...

— Znam gdje je. Govori dalje!

— Markinch je u kući iza groblja, kod Mitchum Commona. Traže od njega da kaže gdje si ti. Noćas poslije ponoći bit će ubijen i ubačen u jednu grobnicu koja je za to već pripremljena.

— Što je s Mary Shatell? — upita Sickert da provjeri točnost Mesalinih tvrdnji.

— Oteli smo je i zatvorili u kuću koja je posljednja pod šumom kod Woodford Bridgea. Ali...

Mesala zastade.

Što »ali«?

Policija je to nanjušila nekim čudom i oslobodila je u momentu kad sam ja baš odlazio tamo. Bio sam nedaleko od kuće. čuo sam

pucnjeve. Naš čovjek je ubijen a ona odvedena. Je li i to vaše maslo?

— Ne postavljaš pitanja Mesala!

— Što će biti sa mnom?

— Žurim zbog Markincha, i morat ću te ostaviti ovdje. Pozvao bih inspektora Dicksona da te prihvati, ali ne želim da se policija umiješa u naš obračun.

— Zašto progoniš Falca, Sickerte?

— Hoću uništiti tog gangstera. On je s Maynardom htio od mene napraviti čudovište. Za to će platiti svojom kožom. A i vrijeme je da ode zauvijek. A tebe, riđi gade, ubit ću kao što sam i obećao. Ali zato što si govorio i što si kukavica, ostavljam ti jednu šansu da vidim koliko ćeš daleko pobjeći.

— Kakva je to šansa?

— Dajem ti mjesec dana. Poslije toga ću te ubiti ako te nađem. A ja ću te sigurno naći, kao što ću naći i Falca. Sad ću te dobro svezati i ostaviti u kupaonici, ali bez mogućnosti da vičeš — zaključi Sickert.

Zatim odnese Mesalu i spusti ga u kadu. čvrsto mu veže lice jednom maramom da ne može vikati, a vezane ruke mu objesi o slavinu. Onda mu gajtanima od noćne svjetiljke veže noge i obavi mu ruke dugim ručnikom da ih ne može odvojiti od slavine.

To je Mesalu primoravalo da ostane miran i da ne pokušava izvući se iz kade. Zatim Sickert pusti mlaz vode i kad ona dođe Mesali do grla, zavrnu slavinu.

— Miruj, ptico! Goodbye! — reče mu odlazeći.

Mesaline oči su se nalivale krvlju i bijesom.

U mraku Markinch nije mogao točno ocijeniti vrijeme, ali je računao da se u podrumu nalazi već gotovo dvadeset i četiri sata. Bio je strahovito žedan i gladan. Udovi su ga tištali i svaka kost boljela od neugodnog položaja na neravnom podu i zbog veza na rukama i nogama.

Pokušavao je namjestiti se bolje, kad začu korake ispred vrata. Mislio je da dolaze po njega, da ga ponovo ispituju o Sickertu. Ali tada začu poznati glas:

— Dolazim, Markinchu, dolazim!

Bio je to Sickert. Brzo ga odveže i htjede da mu gume u ruku napunjen revolver, ali Markinch se još nije mogao pokrenuti.

— Pa ti si... Što je s tobom? Jesi li povrijeđen? —uplašeno upita Sickert.

— Nisam, ali su mi ruke i noge utrnule. Proći će to brzo — odgovori Markinch.

— Daj ovamo! — požuri Sickert da mu istrlja udove. A onda mu pomogne da ustane i izvede ga iz podnima. Stigoše u sobu gdje su dva Mesalina čovjeka ležala onesviještena i vezana. Za to vrijeme njih dvojica porazgovaraše. Sickert mu ispriča sve o Mary.

— Kako si saznao za mene? — upita Markinch.

— Natjerao sam jednog riđeg gada da govori.

— Mesalu?

— Baš njega. I ti si imao posla s njim?

— Da.

— Slušaj sada. Meni se žuri. Čim ja odem, pozovi policiju, i sve ispričaj inspektoru Dicksonu, možeš kazati što god hoćeš. Jednom ćemo se opet vidjeti. A sad zdravo, mladiću! — zaključi Sickert i požuri k izlazu.

Reporter ga je začuđeno gledao i htjede ga pozvati, ali Sickert nestade. Markinch priđe telefonu i pozva Dicksona, javi mu gdje se nalazi i reče mu da požuri. Onda pozva Mary, javi joj da je sve u redu i da ga čeka za jedan sat. Ona uskliknu i htjede se raspričati, ali on je pozdravi i spusti slušalicu.

Provjerio je veze na zločincima koji su se u međuvremenu osvijestili, a onda se postavi tako da je zaštićen i da ima pregled sobe i ulaza, pa s revolverom u ruci osta čekati policiju.

Sickert je žurio. Stiže u stan i brzo promijeni odijelo. Sada je imao uniformu poštanskog službenika, s torbom raznosača pisama. Njegova kosa izgubi sijede vlase, a lice mu dobi izraz dobroćudnog, ali priglupog službenika. Zatim siđe u garažu i izgura motocikl koji je izgledao bijedno uz svjetla nova kola.

Nekoliko minuta kasnije bio je opet u Cityju, pred zgradom u kojoj je ostavio Mesalu. Ali na stubištu se gotovo zagrcnu: susreo je Mesalu koji je išao sa četiri pratioca. Bili su to njegovi revolveraši. Sickertu je bilo jasno da su oni u međuvremenu stigli i oslobodili svog šefa.

Pođe pokraj njih mašući jednim telegramom i zviždučući neki šlager. Nisu obraćali pažnju na njega, a ni on se nije osvrtao, ali na zavoju primijeti da Mesala ode sa dvojicom, a ostala dvojica se postaviše u hodnik na dnu stepenica.

— Zasjeđa — pomisli Sickert i nasmiješi se.

Veselo se vrati i prođe pokraj zasjede i uzjaha svoj motocikl. Jedna kola naglo krenu i on poče da ih prati izdaleka. Bilo mu je to lako jer se bez muke provlačio između mnogobrojnih kola, a Mesalin automobil imao je više teškoća.

Vozili su avenijom prema West Hamu, a zatim kroz Ilford do Seven Kingsa. Odatle kola skrenu na uski put i sada ih je bilo teže pratiti izbliza, ali crvena zadnja svjetla su se u mraku daleko vidjela. Sickert zaostade pazeći da ne naleti na kakvu zasjedu.

U daljini primijeti nekakva svjetla i uskoro se čulo brujanje jednog snažnog motora. Mislio je što bi to moglo biti, a kad je shvatio, bilo je sasvim kasno. Jedan helikopter je uzletio i uskoro se izgubio prema sjeveru.

XII

Pripremajući se za podnošenje izvještaja, inspektor Dickson se mučio da smisli kako će iznesti istinu a da ipak ne pretrpi napad. Njegova potjera za Sickertom pretvorila se silom prilika u suradnju. Progonjeni je obavijestio o mjestu gdje se nalazi Mary Shatell, oslobodio Markincha i progoni tog famoznog Mesalu.

— Mesala... Mesala... Mesala... — nehotice je šaputalo to ime. Od nekud mu je bilo poznato, ali se sada nije mogao sjetiti odakle. To mu je smetalo da sredi misli i da bi se nekako koncentrirao, počeo je bilježiti zaključke:

Pohapšena Brownova banda otkrila je svega stotinjak svojih djevojaka s pločnika. Tu se veze kidaju. Predao istragu.

Netko je uklonio nepohapšene svodnike i prihvatio cijeli posao. To je, po svoj prilici, Mesala.

Sickert je na tragu Falca i uzgred se sukobio s Mešalom.

Mesalina banda otela je Mary i Markincha. Posrijedi je osveta reporteru, ali i težnja da se otkrije gdje je Sickert. Dakle banditi imaju isti cilj kao i on: znači Sickerta.

Tu se Dicksoon gorko nasmiješi i nešto opsova. Pride ormariću i otpi nekoliko gutljaja whiskyja.

Mesala... Mesala... — ponovo mu je to ime rastjeralo misli. Pokuša da prestane misliti na sve to. Natjera sebe da misli na Shakespeareove stihove i izrecitira: »Doma se vuc'te. Hej, doma, levente!«

— Pa da, to je ono vražje ime! — glasno uskliknu.

Tog trenutka sjetio se otkud mu je poznato ime Mesala. Bilo je to ime iz Shakespeareovog »Julija Cezara«. Mesala je bio Brutov i Casijev prijatelj. Dickson odmahnu rukom i nastavi bilježiti.

»Postavlja se pitanje: gdje sada može biti Sickert? Njegov cilj je da nađe Falca. Provjeriti što zna o Falou.«

Poslije tog zaključka pozva odjeljenje za vezu s Interpolom. Javi mu se inspektor Talinson.

— Molim vas, Talinsone, imate li nešto novo o Falcu? Znae na koju stvar mislim? — reče Dickson.

— Ima nešto... Najbolje uzmite izvještaj koji imamo — Odgovori Talinson.

Nekoliko minuta kasnije inspektor Dickson je čitao.

— Utvrđeno je nešto vrlo čudnovato. Falco je poslovaio u New Orleansu, ali ga je tamo bilo nemoguće pronaći. Otkriveno je da postoji vođa bande koja krijumčari opojne droge. Fotografirali smo ga...

Dickson potraži priloženu fotografiju. Ugledao je debelog, riđeg i nezgrapnog čovjeka. Fotografija se poklapala s Markinchevim opisom Mesale. Uzgred baci pogled i na fotografiju Carmela Falca. Nije bilo ni trunke sličnosti između debeljka i cmomanjastog mršavog ljepotana Falca. Dickson nastavi čitati:

— Uzeti su otisci prstiju s čaše iz koje je pio, ali oni se nisu nalazili ni u kartotekama američke policije ni kod Interpola. Šef bande ušao je u Sjedinjene Države s ispravnim pasošem, na ime Šveđanina Emsteina, koji je rođen u Malmou 1912. godine. On je ranije vodio besprijekoran život. Ipak je odlučeno da bude uhapšen. Međutim, on je prije toga odletio avionom i nestao. Smatra se da je prešao u Evropu.

Utvrđeno je da se Ernstein sastajao s Falcovom ženom i da je organizirao krijumčarenje droge. Sva upoređivanja otisaka prstiju i fotografija pobijaju sumnju da su Ernstedn i Falco jedna ista osoba. Ali čudno je da on djeluje sasvim po Falcovoj. metodi.

Dickson nastavi kratak izvještaj u kojem izrazi vjerovanje da je Mesala osoba poznata pod imenom Eimstein. Predloži da se uzme mišljenje novinara Markincha koji je vidio Mesalu, i da se saslušaju zločinci uhvaćeni u kući kod Mitchum Commona.

Već dva sata kasnije Markinch je izjavio: — Da, ta fotografija je jasna, i siguran sam da je to Mesala.

— Jest, to je Mesala — potvrdili su i pohapšeni zločinci.

Istog dana poslat je Interpolu brzozjav s izvještajem da je Mesala istovjetan s Emsteinom. Dati su i podaci što je radio u Londonu. Od Interpola je odmah dobiven brzozjavni izvještaj:

Utvrđeno je da su Emstein i Falco jedno isto lice. Učinite sve što je moguće da se on pronađe i uhapsi. Tamo će stići inspektor Farrel koji je ispitivao sve stvari i objasniti će ih.

Već sutradan na londonski aerodrom spustio se avion kojim je doputovao inspektor Farrel iz Biroa za narkotike Federalne policije Sjedinjenih Država Amerike.

U Scotland Yardu istog dana vođeni su razgovori kojima je prisustvovao i inspektor Dickson. Farrel je ponovio poznate stvari, a onda nadodao:

— Preko Interpola utvrdili smo da je Falco sa Sicilije najprije otputovao u Hamburg, gdje je posjetio jednog od najpoznatijih kirurga, a zatim je nastavio put za Švedsku. U Hamburgu je Falco izmijenio lik.

— Kako je moguća takva čudovišna promjena? — upitao je Dickson.

Farrel je nastavio objašnjavati.

Prepredeni gangster Carmelo Falco nije se zadovoljio običnom plastičnom operacijom, jer takvi zahvati ne mogu stvoriti sasvim nov izgled. Ostaju isti pokreti, hod, glas i mnogi drugi znaci. Falco je izmislio nešto novo.

Odlučio je izmijeniti čitav svoj izgled, hod, glas i sve što ga je karakteriziralo.

— Dok sam ispitivao što se dogodilo u klinici u Hamburgu, jedna bolničarka mi je rekla: »Zamislite klijenta koji želi da se ugoji trideset kilograma! A bio je tako lijep momak!« Dakle, Falco se izmijenio debeljamem.

Inspektor je potanko iznosio podatke kako je to postignuto.

Čuveni kirurg nije upotrijebio nikakav kirurški zahvat. On je jednostavno svom klijentu ubrizgao ženske hormone, i nekim preparatom djelovao na tiroidnu žlijezdu. Počelo je naglo gojenje, a ženski hormoni učinili su svoje.

U takvim slučajevima događa se da ženski hormoni i preparati koji djeluju na tiroidnu žlijezdu ne prouzrokuju samo gojenje i deformaciju lica, promjene su mnogo veće. Boja kože postaje svjetlija, brada se prorijeđuje i glas se mijenja. Pored toga, mijenja se raspored

masnoća na tijelu i čitava figura poprima ženske karakteristike. Čak i grudi dobiju ženski izgled.

— Ali otisci prstiju? — upitao je netko.

— I oni pretrpe izvjesne izmjene i pomoću igle i držanja prstiju u vrućoj vodi sasvim se promijene — odgovorio je Farrel.

— A zašto je Falco toliko riskirao da bi otputovao u Ameriku? — upitao j Dickson.

— Imao je dosta razloga. Svojoj ženi u Sjedinjenim Državama ostavio je nakita i drugih dragocjenosti u vrijednosti od preko milijun dolara. Dakle, išao je po svoj plijen. Usput je izvršio inspekciju bande za krijumčarenje droga koju je snabdijevao čak iz Sredozemlja. A onda je nestao — zaključio je inspektor Farrel.

Dalje je razgovor postajao sve nezanimljiviji i pretvorio se u izradu plana kako da se otkrije sadašnje prebivalište gangstera i da se on uhapsi.

— Treba imati u vidu — dodao je Farrel — da promjene izazvane hormonima mogu trajati nekoliko mjeseci. Ali je vjerojatno da one već sada počinju nestajati i da Falco dobiva svoj stari izgled. Ne smije nam se dogoditi da mi tražimo ugojenog, riđeg Ernsteina, odnosno Mesalu, odnosno Falca, a da nam ljepuškasti i crnomanjasti Falco izmakne i negdje mirno prebiva.

Slijedećih dana svi engleski policajci, financi, carinici i agenti imali su dvije fotografije Carmela Falca — onu s izgledom riđeg debeljka i drugu na kojoj je bio vitki i elegantan ljepotan.

Tih dana sve policije Evrope i Interpol dobili su potjernicu za Donaldom Sickertom. Opisan je njegov izgled i prikazane su njegove sposobnosti da se na klasičan način maskira. Govoreno je o njegovim ogromnim znanjima, ali o ostalim sposobnostima, trikovima i vještinama. A baš to obilje podataka moglo je zbuniti jer nije pružalo nikakvu određenu sliku. Taj čovjek mogao je svakako izgledati, govorio je tečno nekoliko jezika, bio je umjetnik u maskiranju... Nije bilo čudo što su mnogi inspektori vrtjeli glavom tražeći za što da se uhvate.

I inspektor Dickson je bio u nedoumici. Njegovi ljudi uzalud su nadzirali reportera Markincha koji je sada radio za jedan mali list i bijednu plaću. Ipak je inspektor znao da će bar tako zaštititi novinara

od osveta novih »gospodara pločnika«. Svi znaci govorili su da se vlast nad prostitutkama nastavlja i da je vrši netko treći. Dicksonu je zabranjeno da se bavi tim stvarima, ukoliko se ne odnose neposredno na Sickerta.

Za ovaj mjesec dana ništa se nije dogodilo: nije bilo traga Donaldu Sickertu.

Jedno večer inspektor Dickson završavao je redovni posao i htio poći kući, kad zazvoni telefon na njegovu stolu. On podiže slušalicu i javi se. A onda mu pobijeliše prsti kojima je u uzbuđenju stiskao slušalicu kao da netko hoće da mu je otme.

— Ovdje Sickert! Jeste li to vi, poštovani inspektore Dickson? — čuo se poznati glas koji je Dickson pamti, iako nikada nije vidio Sickerta.

— Ja sam. Što želite, Sickert? — odgovori inspektor mimo.

— Htio bih malu pomoć.

— O čemu se radi?

— Recite mi što znate o Falcu. Izgubio sam mu trag, a ne bi bilo dobro da mi izmakne.

— Inspektor je šutio, razmišljao je nekoliko trenutaka što da reče, a onda se osvrne kao da se plaši da ga netko čuje i brzo izgovori:

— Slušajte Sickert! Ja ću vas jednog dana uhvatiti i predati sudu. Vi me vučete za nos i strašno ste drski. Ali sada ću vam reći što znam. Falco i Mesala — to je ista osoba. Falco je bio u Americi pod imenom Emstein.

— Kako je to moguće! Mesala nije sličan Falcu. Mora da ste se prevarili.

— Nismo se prevarili, Sickert. Vjerujte što vam kažem. Falco je primao ženske hormone i petljao nešto s tiroidnom žlijezdom, pa se naglo ugojio i sasvim izmijenio izgled i sve ostalo, Kosu je jedino malo obojio i postao riđ.

— Znači ščepati Mesalu odnosno tog Ernsteina...

— Da. Kad ščepate Mesalu, ščepali ste Falca. A poslije ću ja vas ščepati, pa gledajte kako ćete se izvući od električne stolice ili slične smrti — nešto vedrije prozbori Dickson.

— Hvala, inspektore! — začu se glas i veza se prekine.

XIII

Izlazeći uveče iz redakcije svog lista, Arthur Markinch je tiho zviždukao gledajući ispod oka čovjeka koji pođe za njim. Reporter dođe do prvog ugla i skloni se u jednu staru mračnu vežu. Big Ben odzvoni deset sati, a kad su zvuci utihnuli, Markinch začu lagane korake na pločniku. Čovjek koji ga je pratio stiže do njega.

— Dobro veče! — oslovi ga Markinch.

Policajac zbunjeno pogleda novinara i jedva izusti pozdrav.

— Zašto da se igramo žmurke? Vi hoćete da me pratite i ja ne mogu to spriječiti, onda možemo se sporazumjeti. Kad vam dosadi da me šuteći pratite, a vi mi pridite pa da razgovaramo i svratimo na čašicu pića. Hoćete li? — upita Markinch.

Policajac ga pogleda s osmijehom i pruži mu ruku.

— Narednik Dolton — predstavio se.

U ugodnom raspoloženja prošetaju, a onda Markinch predloži da sjednu u autobus i zajedno se odvezu do njegova stana. Uskoro stigoše i Markinch pozva policajca da svrati k njemu. Ovaj to radosno prihvati. Penjali su se stubištem koje je bilo slabo osvijetljeno. U jednom trenutku Arthur primijeti uperen revolver iza ugla desnog hodnika i baci se na zemlju. Hitac odjeknu i pogodi narednika Doltona, koji pade i otkotrlja se do odmorišta. Arthur poteže svoj revolver i nasla pucnjava. Napadač nije izdržao, nego pobjegne prema zadnjem izlazu, zalupi za sobom vrata i prebaci se s uskog stubišta na krov susjedne zgrade. Reporter stiže vidjeti napadača kako je skočio prema prolazu na tavan.

U tom momentu još jedna sjenka pređe preko krova i hitro nestade u otvorenom tavanskom prozoru. Arthur neodlučno zastane. Znao je da je kasno da dalje goni bjegunce i zato potrči natrag pogođenom naredniku. Nađe ga u teškom stanju.

— Javite... Dicksonu... ubojica me... smrtno... ranio... — jedva je govorio narednik.

Markinch potrča do svog stana i usput primijeti kako se pojavljuju stanari zgrade. Nije obraćao pažnju na njih, a još uvijek je držao u ruci revolver. U stanu uze telefon i prvo pozva kola za spasa van je, a onda inspektora Dicksona. Javi mu da je ranjen narednik Dolton, i potrči nazad ranjeniku.

Ali narednik je već bio mrtav.

Nekoliko minuta kasnije stiže kvartovska policija koju je pozvao netko od stanara, a zatim se pojavi inspektor Dickson. Arthur mu poče objašnjavati što se dogodilo. Jedan od stanara je šaputao nešto kvartovskom naredniku policije.

Ovaj priđe reporteru.

— Predajte revolver kojim ste ubili narednika Doltona!

— Markinch razrogači oči i osvrnu se prema inspektor Dicksonu koji je šutio i zamišljeno gledao nekud u stranu.

— Čujete li ovu optužbu, inspektore? — upita Markinch.

— Čujem, Markinchu. Morat ćete poslušati dok se stvari ne razjasne.

Reporteru oduzmu oružje i dva policajca stanu pokraj njega. Uskoro je leš odnesen, a Markinch odveden. On je usput upozoravao da se pregledaju tragovi na krovu, a policajci, su ga ušutkali.

Za to vrijeme jedan čovjek žurio je pokrajnom ulicom i nekoliko puta se osvrnuo. Nije primijetio da netko motri iz daleka na njega. Zato se mimo uputi ka življoj ulici i umiješa se u gužvu. Bio je to ubojica koji je prije nekoliko minuta pucao na Markincha.

A čovjek u radničkom kombinezomu, koji ga je pratio, bio je Donald Sickert.

Ubojica uđe u jedan autobus i sjedne na prazno sjedište.

Sickert, međutim, uze taksi i brzo se odveze. Stiže prije autobusa na slijedeću stanicu, tu ostavi taksi, popne se u autobus i, ne gledajući ubojicu, sjedne blizu izlaza. Autobus je vozio prema Camden Townu. Na stanici blizu bara »Tahiti« ubojica izađe.

Sickert ostane na mjestu, pažljivo prateći ubojicu pogledom. Tek kad je trebalo da se vrata autobusa zatvore, on naglo skoči i izađe. Izdaleka je pratio nepoznatog čovjeka. Ugleda ga kako ulazi u »Tahiti« i pođe u tom pravcu. Uđe u jednu kapiju i zadrža se svega dvije minute.

Nitko u njemu ne bi prepoznao malopredšašnjeg radnika u kombinezonu. Sada je bio u elegantnom odijelu i bez kape na glavi. Kombinezon je, u stvari, samo pokrivaio već obučeno elegantno i skupo odijelo.

Ulazeći u bar, Sickert primijeti ubojicu u jednom uglu i sjede nedaleko od njega. Nije ni jednom pogledao u tom pravcu, nego poče da se smiješi djevojci koja je stajala kod šanka i čekala da joj netko ponudi društvo. Sickert pozva konobara i naruči piće, a otnda ode do djevojke i ponudi joj da mu pravi društvo, pri čemu se učtivo poklonio. Za to vrijeme ubojica je ispio dupli whisky, a onda mu priđe stariji čovjek srednjeg rasta koji je imao usko lice i jednu krupnu bradavicu pokraj orlovskog nosa. Započe razgovor.

Sickert izvadi upaljač da pripali cigaretu djevojci, ali upaljač nije upalio. On poče da ga zagledava. Dizao ga je prema očima, puhao u njega i opet kresao. Konačno se pojavi plamičak. Djevojka povuče dim i popravi suknju.

Nekoliko minuta kasnije ubojica ustane i izađe, ali ga Sickert i ne pogleda. Ostade sve dok čovjek s bradavicom ne pozva konobara da plati. Sickert izvadi pet funti i stavi ih na stol.

— Gospođice, molim vas, sačekajte me ovdje. Ako zakasnim, platite račun i sjetite se da postoji čovjek kome se jako sviđate. Svakog dana, pred večer, svraćat ću ovdje, s nadom da ću vas sresti — reče joj uz zanosan osmijeh.

Ona pogleda pet funti i oči joj zasvijetliše. Nije se ni trudila da prikrije radost što će doći do novca, jer piće nije koštalo više od pola funte.

— Čekat ću vas, dođite! — uzviknu ona, gledajući Sickerta s obožavanjem.

Sickert je motrio čovjeka s bradavicom koji bijaše platio i odluči izaći prije njega. Sklonio se u ulaz susjedne zgrade i čekao. Onda se sjetio nečega i potrči do ugla, uze taksi koji je tamo stajao i postavi se nedaleko od prostora za parkiranje. Bio je to riskantan korak, ali se pokazalo da je pogodilo da čovjek s bradavicom ima kola.

Čovjek je izašao iz bara, osvrnuo se nekoliko puta, ali vješto kao da popravlja košulju ili ovratnik tijesne košulje. Zatim dođe do jednih kola i krene.

— Vozite za onim kolima, ali tako da nas vozač ne primijeti. Pet funti napojnice ako to uradite vješto — reče Sickert taksisti.

— Budite bez brige. Kao što vidite, moja su kola od onih kakvih ima nekoliko tisuća u Londonu. I znam svoj posao.

I zaista ga je znao. Uspijevao je gotovo neprekidno voziti iza nekih drugih kola tako da ga čovjek iz praćenih kola nije mogao nikako primijetiti. To je bilo važno u trenucima kad se ipak moglo dogoditi da bude primijećen. Jedna ista kola stalno za petama izazvala bi kod praćenog podozrenje i privukla njegovu pažnju. Ovako, to se nije moglo dogoditi.

Prednja kola vozila su prema Hampsteadu i zaustave se kod kuće na ivici šume, koja se tu uvlači između mnogobrojnih starijih i novih zgrada. Sickert plati taksisti i daje mu napojnicu, ali ga ne otpusti, nego ga zamoli da sačeka na slijedećem uglu. Posmatrao je kuću u koju je ušao čovjek s bradavicom. Vrijeme je prolazilo. Tek poslije jednog sata čovjek se opet pojavio, i sjedne u kola. Sickert ga nije više pratio. Njega je zanimala kuća iz koje je čovjek izašao.

Ponoć je davno prošla. Sickert pogleda na sat i polako počne šetati. Tek kad je bilo dva sata poslije ponoći, on zaobiđe kuću. Oslušnu kod visoke ograde, a onda se lako vinu uvis i skoči u baštu.

Priđe zadnjem ulazu i pritisnu kvaku. Vrata su bila zaključana. On izvadi nešto iz džepa i poslije dvije minute vrata se otvore. Sickert kliznu unutra kao sjena. Osluškiavao je, a onda upali minijaturnu džepnu svjetiljku i osmotri. Prilazio je vratima u prizemlju, ali ni jedna ne otvori, jer njegovo osjetljivo uho nije čulo nikakav znak života iza njih. Znao je da su prizemne prostorije u takvim kućama najčešće samo za dan, a sobe za spavanje su na katu.

Priđe jednim vratima i oslušne. Do njega su u jednom trenutku doprili šumovi kao da se netko prevrće po krevetu. On zato zaobiđe ostala tri vrata. Samo kod jednih zastane. Čulo se povremeno hrkanje kao kad čovjek ima nemiran san. Sickert pritisnu kvaku. Vrata se otvore. On uđe i oslušne. Spavač je hrkao.

Priđe mu sa svjetiljkom u ruci. Blago svjetlo iz svjetiljke nije moglo probuditi spavača. Sickert ga osmotri. Bio je to čovjek u odijelu, ležao je na nenamještenoj postelji. Na stolu su bile novine ispod kojih je virio revolver. Tada Sickert podiže ruku i udari spavača

jednim naročitim udarcem. Ovaj se samo malo zgrči i ostane ležati. Sickertove ruke su brzo radile dok ga je vezivao.

A zatim izađe i pogleda ostala vrata. Sva su bila otključana. On zaviri u sobe. U njima nije bilo nikog. Vratio se ponovno do onih zaključanih vrata. Stavi nekakav kalauz u njih, ali osjeti da je ključ unutra.

Razmišljao je malo, a onda se vratio u sobu kod vezanog. Zaključa vrata iznutra, provjeri veze na onesviještenom i skine ga s kreveta. Htjede legnuti, ali se sjeti taksiste. Moglo se dogoditi da taj uzbuni policiju. Zato hitro siđe, otvori slobodno glavna vrata i pođe iza ugla. Bogato nagrađeni čovjek još je uvijek čekao u svom taksiju.

Sickert uđe u auto i reče taksisti da ga odveze u jednu obližnju ulicu i tu mu plati za čekanje, onda ga otpusti.

Pet minuta kasnije vozio se opet, drugim taksijem, prema kući iz koje je maloprije izašao. Uđe na glavni ulaz, tiho zaključa vrata, i popne se u sobu kod vezanog čovjeka. Ponovo zaključa vrata, skine odijelo i leže da se odmori.

Spavao je mimo jedan sat, ali onda ga probudi meškoljenje i stenjanje svezanog čovjeka. Sickert ustane izvadi nekakvu plastičnu flašicu koju podnese pod nos vezanom. Lako pritisnu tu mekanu flašicu i iz nje istisnu neku finu prašinu. Ponovio je to nekoliko puta i vezani se umiri sklapajući oči.

Na stočdou pokraj kreveta ugleda budilicu. Uze je i pogleda. Bila je navijena da zvonu u sedam sati ujutro. — Sasvim dobro — pospano pomisli Sickert i ponovno legne. Nekoliko minuta kasnije mimo je spavao. Da ga je netko mogao vidjeti, nikada ne bi pomislio da on ne spava u svom krevetu. Samo bi neki razmaženi tip primijetio da nema na sebi košulju za spavanje, nego spava gol do pojasa.

Reski zvuk budilice trže Sickerta iz sna. On ustane i počne jutarnju vježbu. S poda ga je začuđeno gledao vezani čovjek. Imao se čemu čuditi, jer je Sickert počeo laganim pokretima, pa nastavio naročitom indijskom vježbom disanja, a zatim je izveo nekakve brze pokrete od kojih su mu se mišići tresli, grčili se i istezali, kao kakve čelične opruge. Po tijelu mu izbile graške znoja.

Tada Sickert ponovno prijede na lakše vježbe, i konačno stane.

Nasmiješio se prema vezanom.

— I vama bi ovakva vježba prijala. Sigurno ste utruli u tom neugodnom položaju...

Nastavljao je govoriti o značaju jutarnjih vježbi i o neophodnosti poznavanja disanja.

— Znati disati, to znači čuvati zdravlje i svježinu — zaključio, i ode u kupaonicu.

Kao da se nalazi u svom stanu, bezbrižno se istušira, a kad na polici primijeti pribor za brijanje, oprao ga alkoholom i obrije se. Tako osvježen, vratio se svom zarobljeniku.

— Sad ću ti odvezati usta da slobodno dišeš. Ali, ako pokušaš vikati i davati ikakav znak, satjerat ću ti zube u grlo. Jesi li shvatio!

Vezani kinine glavom. Sickert ga odveže.

— Tko ste vi?

— Ja sam čovjek koga traže sve policije svijeta: stostruki ubojica, ljudožder, kockar, prvak svijeta u hodanju vezanih nogu, i, uza sve to, tri puta sam uskrsnuo od mrtvih.

— Što hoćete od mene? — nesigurnim i prestrašenim glasom upita čovjek.

— Samo jedno malo obavještenje. Tko živi u ovoj kući i tko je sve sada u njoj? — zapita Sickert.

— Ovo je kuća Richarda Billberyja. Ja radim kod njega... Gospodin Richard je u svojoj sobi s mladom gospođom.

— Vi, dakle »radite« kod Billberyja?

Vezani osjetili naglasak, ali ipak potvrdi glavom.

— Znači, tjelesna garda. A tko je ta mlada gospođa?

— Gospodin se oženio pred dva dana.

— Tko mu je žena?

— Lady Billbery je bogata nasljednica porodice Cadogan.

Sickert je razmišljao nekoliko trenutaka, a onda ustane, ponovo veza usta svom zarobljeniku, iziđe iz sobe i zaključa vrata. Zatim se uputi u blagovaonicu, koja se nalazila u prizemlju, pokraj kuhinje. Uključio aparat za kuhanje crne kave i uskoro je sjedio pored šalice dobre kave. Tek je popio nekoliko gutljaja, kad začuje korake.

Uđe skladan i mladolik čovjek kome je samo prorijeđena plava kosa otkrivala da je prešao tridesetu. Još iz hodnika je zvao:

— Halo, Mark! Jesi li skuhao kavu?

— Izvolite — odazva se Sickert umjesto traženog Marka.

— Tko ste vi? — začudi se Billbery videći Sickerta.

— Gdje je Mark?

— Vaš čovjek je izašao kupiti cigarete, a ja bih htio porazgovarati s vama. —

— Kako to da je Mark izašao? O čemu hoćete da razgovaramo — upitao je Billbery.

— Imam važne vijesti za vas u vezi s vašom ženidbom — odgovori Billberyju.

— Što? Ja vas ne razumijem. Kako ste ušli u kuću? — uzrujavao se Billbery.

— Htio bih da razgovaramo na mjestu gdje nam nitko ne bi smetao — odgovori Sickert i ispi posljednji gutljaj kave.

U tom trenutku pojavi se mlada žena. Sickert se jedva suzdrža da ne zvizne od čuđenja. Kućna haljina isticala je izvanredne oblike mladog i njegovanog tijela, ali usko lice, osuto mnogobrojnim pjegama, malo zelenkaste oči i pretjerano oštar nos više su podsjećali na uspjelu masku ili karikaturu nego na ženu koja se udala pred dva dana. Sickert u tome vidje potvrdu svojih misli. Naime, vjerovao je da nešto nije u redu s tom ženidbom čovjeka koji ima veze s ubojstvom policijskog narednika i pokušajem ubojstva reportera Markincha.

— Imam posjetu, draga — nasmiješi se Billbery ženi. — Mi ćemo prijeći u moju radnu sobu, a ti polagano spremi kavu. Ja ću se uskoro vratiti da ti pravim društvo, čim otpratim gospodina.

Sickertu bijaše drago što se stvari odvijaju tako. Pođe za Billberyjem u njegovu sobu. Ovaj stane kod pisaćeg stola i zauzme stav iščekivanja.

— Govorite, gospodine... ja ne znam ni vaše ime!

— Zovite me Bili — teatralno se nakloni Sickert.

— Što hoćete?

— Možemo li sjesti i govoriti bez uvijanja?

— Pa govorite već jednom! — reče Billbery sjedajući i dajući Sickertu znak da sjedne.

— Vi ste se oženili bogatom djevojkom, — poče Sickert.

— Što se to vas tiče? — planu Billbery.

— Možda me se i ne tiče. Ja se ne bih miješao u to kad se vi ne biste miješali u neke druge stvari. Želim da budete iskreni. U

protivnom, razgovarat ćemo s vašom suprugom i reći joj neke stvari iz vaše prošlosti. Mislim da će iz moje priče shvatiti zašto ste se oženili.

— To prelazi svaiku mjeru. Tko ste vi?

Sickert podiže kraj kaputa i pokaza revolver.

— Potežem ga brže od svakog revolveraša — reče i pri tome naglo povuče revolver, baci ga uvis i spretno ga uhvati tako da cijev ostane uperena u Billberyjeve grudi. Onda vrati revolver za pojas.

— Vi... Vi ste... — promuca Billbery.

— Da. Ja sam Donald Sickert — čuo se odgovor.

Billbery problijedi i ruke su mu vidno uzdrhtale.

On ih zato spusti na koljena.

— Što hoćete?

— Da budete mirni i da mi točno odgovorite na svako pitanje. Počinjem. Tko je izdao nalog da se ubije Markinch?

Billbery se nije mogao odlučiti da govori.

— Na sunce s istinom! Ubit ću vas za nekoliko minuta ako ne dobijem pravi odgovor. Hoćete li govoriti?

Billbery nešto proguta. Pogled mu je bježao k vratima.

— Vaš revolver je zavezan i zaključan. Nitko vam ne može pomoći. Govorite! — naredi mu Sickert.

To je bila Falcova poruka — prozbori Billbery.

— Kako to da ste požurili da je izvršite?

— Ja nisam zlikovac, ali... shvatite me, Falco mi je zaprijetio. Ja sam imao neke poslove s Brownom. Sada sam se oženio, i htio sam da se povučem i postanem miran čovjek... Ali Falco je poručio da učinim još ovo i obećao mi je da ću zauvijek biti miran. Poslao je i novac za taj posao.

— Odakle ga je poslao?

— Iz Kopenhagena.

— Koliko?

— Hiljadu funti.

— Gdje je taj novac?

— Pet stotina funti sam isplatio, a ostalo je ovdje, u mom sefu. Trebalo je da isplatim i to kad posao bude gotov. Ali...

— Znam, niste uspjeli. Što još znate?

— Ništa. Ni ovo ne bih rekao nikom na svijetu, ali vi ste...

Oh! Valjda neće policija saznati?

— Vi znate da uvijek učinim ono što kažem. Uvjerili ste se što znači biti u svađi s kraljem ponoći — nasmija se Sickert.

— Zašto ne odete sada? Moja žena će se čuditi...

— Još jedno pitanje: Što Falco sprema protiv mene?

— Znam da je nekoliko ljudi u Londonu dobilo anonimna pisma.

To su... No, Maynardovi i Falcovi poznanici i prijatelji. Ja sam dobio jedno, ali sam ga uništio.

— Kakvo je to pismo?

— U njemu je rečeno da će čovjek koji uhvati Donalda Sickerta i preda ga polioiji dobiti dvije tisuće funti od nepoznatog lica. A čovjek koji otme Sickerta i bude mogao izručiti ga nekom tko će stupiti u vezu sa pošiljaocem pisma, dobiva pet tisuća funti u gotovom. Vjerujte da su slična pisma dobili i ostali, jer o tome se govori u najpovjerljivijim krugovima londonskog... — tu Billbery zastane.

— Izgovorite tu riječ sasvim slobodno, Billbery. Znam da ste htjeli reći: londonskog podzemlja. I znam da je takva ucjena opasnija nego da je Scotland Yard obećao sto tisuća funti. Ali sve to nije važno. Falco mi neće pobjeći. Ako ga obavijestite o našem razgovoru, dajem vam riječ da ću vas raskrinkati, a onda ubiti. Ubit ću vas sigurno. Vjerujete li u to?

— Vjerujem.

— Hoćete li vjerovati i u ono što ću vam kazati sada?

— Hoću. U našim krugovima se zna da vi držite riječ — sasvim ozbiljno odgovori Billbery.

— Slušajte onda Billbery. Zaslužili ste smrt, ali pod izvjesnim uvjetima ja ću zaboraviti da sam vas ikad vidio i neću se interesirati više za vas.

— Koji su to uvjeti — živnu Billbery.

— Nitko živ ne smije znati za ovu moju posjetu. Zatim, vi ćete otputovati nekud na bračno putovanje i prekinuti sve veze s bandom u Londonu...

— To sam ionako želio — upade Billbery.

— Kazat ćete mi još gdje je Falco — reče Sickert, a riječi mu zazvučaše zapovjednički.

Billbery je uplašeno gledao.

— Ali ja to ne znam. A i kad bih znao... Falco ubija za izdaju, ne! Ja ne znam... — grozničavo se branio.

— Onda se oprostite sa životom, mirazom vaše žene i svim onim što ste tako željeli. Sickert podiže revolver i stavi prigušivač na oijev. Onda se polako počeo primicati Billberyju.

— Ne! Govorit ću — klone ovaj.

— Samo istinu! Inače ću doći da vas ubijem, a Falco vam neće pomoći — zaprijeti mu Sickert.

Billbery je drhtao nekoliko trenutaka, a onda progovori.

— U Kopenhagenu postoji izvozna firma »Aveder«. U njoj kao savjetnik radi neki Sorgens Hesel. On može dovesti u vezu s Falcom. Ja vjerujem da je Falco u Kopenhagenu ili okolini. Ali ne znam točno. Vjerujte mi to, Sickerte. I sami znate da ja i ne smijem znati gdje je on. Jer on se sprema vratiti na Siciliju, odakle će dovesti svjedoka koji će potvrditi da je bio na plovidbi nekom jahtom. Ja sam s njim razgovarao. Oto je imao povjerenja u mene. Sad sam ga izdao — govorio je Billbery.

— Otkud se poznajete?

— Iz Amerike. Ja sam tamo počeo... kao petnaestogodišnji mladić jer mi je otac umro u Chicagu. Falco me je poslao u London, za vezu s Brownom. Je li sad dosta?

— Sasvim dosta. U tvom je interesu da Falco ne sazna za naš razgovor. I nitko živ da ne zna. Pripazi svoju ženu i nemoj je ubiti zbog nasljedstva jer se to uvijek otkrije. Sada pođi ispred mene i otprati me do izlaza. Kasnije odriješi svog revolveraša koji mora da je sav utrnuo — zaključi Sickert.

Uskoro je bio na ulici. Požurio je prema autobusnoj stanici, uskočio u autobus koji je već kretao i vozio se dvije stanice. Onda siđe, uze taksi i odveze se u svoj rezervni stan kod Charing Crossa. Prilaz tom stanu bio je zanimljiv. Nalazio se u dvorištu jednog skladišta, a moglo mu se prići kroz zadnji izlaz jedne robne kuće, iz vrta jednog restorana, kroz glavni ulaz zgrade u čijem se dvorištu nalazio i, konačno, kroz skladište. Čudna Sickertova šetnja kroz restoran, robnu kuću, između gomila starih sanduka i bačava, govorila je da on budno pazi da ga tko ne prati.

Kad je stavio ključ u vrata svog stana, bio je siguran da ga nitko nije vidio. Uđe unutra, svuče odijelo i ogrnu nekakav kombinezon. A

onda otvori vrata najveće prostorije. Bila je to čudna radionica, podijeljena bijelim pregradama na deset odjeljenja. Tu su se vidjeli veći i manji strojevi, epruvete, alatke, peći, retorte... čega sve tu nije bilo! U uglu jednog odjela bila je mračna komora.

On uđe u nju i pripremi kemikalije za razvijanje filma.

Onda izvadi svoj upaljač koji onda u baru nije htio paliti dok je on posmatrao ubojicu i čovjeka s bradavicom. Upaljač je sadržavao fini mehanizam specijalnog fotografskog aparata. Sickert izvadi minijturni film, razvije ga, opra ga u kemikalijama i vodi, a onda pogleda. Svi snimci bili su izvrsni. Projektor za uveličavanje pokazivao je sasvim jasne likove. Sickert se zagleda u fotografiju čovjeka koji je pokušao napasti Markincha i ubio narednika. Zatim vješto pripremi papir i napravi kopiju fotografije. Osuši ih i iznese.

Jedan sat kasnije iz kuće na Charing Crossu izađe čovjek u sportskom odijelu i s kovčegom u ruci. Bio je pjegav i riđ, žmirikao je kroz naočale i malo hramao na jednu nogu. Zaustavi se kod pošte i predade preporučeno pismo adresirano na Scotland Yard, lično inspektor Dicksonu. A zatim se uputi k taksi stanici i reče vozaču.

— Vozite brzo na pristanište. Ima još svega jedan sat do polaska broda za Kopenhagen, a nemam ni karte.

Bio je jedan sat poslije podne kad službenik donese hitno preporučenu pošiljku za inspektora Dicksona. Ovaj je sjedio za stolom pretrpanim spisima koji su se odnosili na slučaj reportera Markincha i smrt narednika Dol tona. Bilo je utvrđeno da su meci u tijelu policajca ispaljeni iz drugog oružja. Tragovi metaka pokazivali su da se pucalo s dvije strane. Markinch je bio pušten, ali je sumnja ostala jer nije bio pronađen ubojica.

Inspektor nervozno otvori kovertu iz koje ispadoše dvije fotografije i jedno pismo. Razgleda prvo fotografije. Na jednoj je bio krupan čovjek neinteligentnog Mka, a na drugoj je bio taj isti s nekim čovjekom velikog nosa i s krupnom bradavicom.

Dickson počne s čitanjem pisma i prvo pogleda potpis. Već poznato uzbuđenje, koje ga je uvijek obuzimalo kad dođe u kontakt sa Sickertom, zahvati ga i ovaj puta i on je progutao svaku riječ:

Cijenjeni inspektore Dicksona,

Prinuđen sam i ovoga puta umiješati se u stvari koje i vas interesiraju. Bio sam u blizini stana reportera Maricinha prije nego je one noći on došao s narednikom Doltonom. Primijetio sam sumnjivog čovjeka kako ulazi u zgradu. Pošao sam prema zadnjem ulazu i htio ga dočekati, ali tada se dogodilo ono što vam je poznato. Ubojica je pucao i pogodio narednika.

Imao sam toliko vremena da ga pratim. Fotografirao sam ga neprimjetno dok je sjedio s čovjekom koji, vjerovatno, također ima veze sa zločinom. Zbog osobnih teškoća i poslova nisam mogao dalje istraživati. Ali mislim da će vam ove fotografije pomoći. Uvjeravam vas da je čovjek na fotografiji ubojica. Provjerite stvari, vidjet ćete da je istina sve što vam pišem. Nadam se da ćete uspjeti pronaći ubojicu.

Prosto sam nesretan što nemam prilike razgovarati s vama. Bojim se da takvu priliku neću ni imati, jer je vaša dužnost da me privedete sudu, a pošto vjerujem da neće biti dovoljno razumijevanja za sve ono što sam učinio, morat ću izbjeći susrete s vama i engleskim sudom. Primite i ovoga puta moje srdačne pozdrave — Sickert.

Inspektor još jednom pročita pismo i onda odlučno ustane. Bio se već navikao da vjeruje onome što mu javlja Sickert i pođe potražiti podatke o ljudima s fotografije. Predade snimke i nastavi raditi svoj posao dok su službenici pretraživali kartoteke.

Predveče mu donesu dva dosijea. Bili su to podaci o dva već osuđivana čovjeka kojima je i sada policija bila na tragu zbog jedne veće krađe.

Već sutradan bio je ubojica uhapšen, ali čovjek s bradavicom je nestao. Ubojica nije znao tko je platio za ubojstvo. On je znao samo čovjeka s bradavicom koji se zvao Philip Mogart.

Slijedećeg dana Mogart je nađen pregažen u jednoj uskoj mračnoj ulici predgrađa Acton. Utvrđeno je da je imao mnogo alkohola u sebi. Uzalud je bilo tražiti vozača koji ga je pregazio. Možda bi o tome mogao nešto kazati Richard Billbery. Ali on je plovio prema Španjolskoj. Htio je svojoj mladoj ženi pokazati koridu.

Uostalom, nitko nije znao da Billbery ima nekakve veze s događajima u Londonu, a Sickert je morao šutjeti jer nije želio da se u Kopen-

hagenu susretne s tucetom agenata Interpola i Scotland Yarda.

XIV

Reporter Markinch vratio se na posao i tražio novu temu za seriju reportaža. I baš se spremao krenuti iz redakcije, kad ga pozva direktor.

— Valjda se i ovi žele osloboditi reportera čije se ime spominje u vezi s umorstvima — gorko pomisli idući k direktorovoj sobi.

Direktor je bio punačan ali živahan starčić koji nije napravio političku karijeru jer nije mogao dugo pripadati jednoj partiji, a takvi ljudi izgube cijenu. Sada je sjedio u olinjalnoj fotelji svog kabineta.

— Zvali ste me — javi se Markinch.

— Sjednite — pokaže mu direktor na fotelju.

— Želio bih razgovarati s vama. Imam jedan prijedlog.

— Izvolite, gospodine direktore — reče Markinch.

— Vi se namjeravate vjenčati s gospođicom Mary Shatell?

— Da. Ali tek kad moje prilike budu bolje. Vi znate...

— Sve znam i predlažem: prvo, vi ćete se vjenčati s Mary. Mislim da ste bili najavili vjenčanje i nema smetnji da to učinite već sutra, kako ste željeli...

— Izuzev što mi je džep prilično prazan, a plaća mala — upade Markinch.

— Smetnja nije nepremostiva — nastavi direktor.

— Drugo, vi ćete otputovati u Kopenhagen na svadbeno putovanje. Otuda ćete nam napisati nešto interesantno. Ali najvažnije je da se nađete pri ruci jednom mom prijatelju. Čekajte ga prekosutra, znači poslije sutrašnjeg vjenčanja, u hotelu »Salthohn« u Kopenhagenu. On će vas potražiti. Daljnja uputstva dobit ćete od njega. Je li sve jasno? — zaključio direktor.

— Malo je nejasno ono oko smetnji koje imam — nasmiješi se diskretno Markinch.

— Vaša plaća je udvostručena, što vrijedi i za protekli mjesec. Ovaj ček bit će dovoljan za troškove u Londonu, a ovaj je za banku u Ko-

penhagenu. Sve u redu? — zapita direktor.

Markinch pogleda sume na čekovima i zadovoljno kimne glavom.

— Da, gospodine direktore.

Polako izađe iz direktorove kancelarije, a onda trkom sjuri niz stepenice. Pola sata kasnije bio je kod Mary, zgrabio je oko struka i podigao je uvis.

— Poljubi me, spremi se napustiti ovu kuću tuge, sutra se vjenčavamo, prekosutra putujemo na svadbeno putovanje, novac imamo, sve je kako treba, i mi ćemo...

— Stani čovječe, ugušit ćeš me, a tvoja priča je bez točke — branila se ona.

— O poeta, canta lunam et stellas! — recitirao je on.

Uskoro je bilo sve uređeno. Urednik kod koga je Mary radila odobrio je kratak dopust, a zatim je prihvatio njen otkaz ako to bude trebalo. Otrčali su unovčiti ček i pripremiti sve za sutrašnje vjenčanje.

Sastavili su popis uzvanika koji nije bio velik, ali je bio zanimljiv. Među uzvanicima za svadbeno veselje bili su, uz nekoliko Arthurovih drugova i Marynih drugarica, inspektor Diokson, detektiv Eddy Canford, Diana Helm, Charley Peepchen i direktor lista u kojem je Arthur sada radio.

Do kasno uveče trčkarali su kojekuda, u grozničavom uzbuđenju da nešto ne propuste. Ali dobili su pomoć. Eddy i Diana su im bili pri ruci, a Maryne drugarice uspjele su zajedno s njom pronaći sve što je bilo potrebno mladoj za dan svadbe i za putovanje.

Sutradan teklo je sve po planu i društvo je bilo vrlo veselo. Ali najzanimljivije je bilo vidjeti inspektora Dicksana. On je cijelo vrijeme bio zamišljen i stalno je očekivao da se nešto dogodi. Možda je mislio da je u društvu i Donald Sickert. A možda je očekivao da će vidjeti kako će taj tajanstveni čovjek ispuniti svoje obećanje da će poslati svadbeni poklon mladom paru.

Kad je saznao da Markinch i Mary idu na svadbeno putovanje, pokušao je neprimjetno saznati kuda odlaze, a kad mu to nije uspjelo, upitao je reportera:

— Kada polaziš na putovanje?

— Sutra poslije podne — odgovorio je Markinch, misleći o tom da li će mu inspektor pokušati nametnuti pratnju.

— A kuda putuješ? Volio bih to znati.

— To je naša mala tajna — nasmiješio se Markinch. — Zar ti se ne čini da bi bilo užasno da me netko prati i broji mi poljupce s Mary ili, što je još gore, da nam zaviruje u bračnu sobu.

— Inspektore, ostavite tog krivca i hajdemo popiti još po jednu — čuo se glas Eddyja Canforda.

Bilo je jedanaest sati kad je Charley Peepchen, kao najstariji po godinama u društvu, objavio da je vrijeme da mladi par »prošeta po mjesecini«. A kad su Eddy Canford i Diana Helm pošli k automobilu, jer su oni bili spremni odvesti mladu, inspektor Dickson je zažalio što nije mogao poći za njima.

Nitko osim Eddyja i Diane, nije znao da su tu noć Markinch i Mary proveli u tihom selu Orpingtonu gdje je za tu svrhu bila iznajmljena jedna kuća s vrtom. Odatle ih je sutradan odvezao taksi direktno na aerodrom. Odletjeli su prema Danskoj, sigurni da ih nitko nije pratio.

Stigli su u Kopenhagen u dva sata poslije podne i odmah se odvezli u hotel »Saltholm« koji je bio tih i pust, sfero kao i otok čije je ime nosio.

Tog i slijedećeg dana nitko ih nije posjetio i ništa naročito se nije dogodilo. Obišli su grad i predveče se vratili u hotel. Iznenadili su se kad su na hotelskoj terasi primijetili Eddyja Canforda i Dianu Helm. Prišli su kn i Markinch sumnjičavo upita:

— Kako je došlo do ove slučajnosti da se nađemo ovdje?

— Objasnit ćemo vam. Nadamo se da to nije u vezi s vama, ali se radujemo što smo vas sreli — odgovori Eddy.

Večera im je prijala odlično i Eddy ispriča:

— Pošto smo vas otpratili one večeri, nas dvoje smo se rastali. Ja sam pošao kući i tamo zatekao hitan brzojav u kojem je pisalo: »Na tragu sam novcu iz opljačkane banke. Odmah dođite u Kopenhagen i odsjednite u hotelu »Saltholm«. Ostala obavještenja ovdje. Brzojav je potpisao neki Chap.

— Jesi li izvijestio Scotland Yard? — upita Markinch.

— Nisam. Ja sam bio plaćen da radim za banku i za mene bi hvatanje razbojnika, a naročito vraćanje novca, značilo vrlo mnogo. Ali plašim se da je u to umiješan Sickert i ne bih htio biti taj koji će policiji pokazati na njega — objasni Eddy.

Dok je tekao taj razgovor, preko terase prijeđe čovjek čije je lice bilo pjegavo i koji je malo hramao na jednu nogu. Sjedio je neko vrijeme za udaljenim stolom, a zatim priđe. Oslovi Markincha i zamoli ga za kratak razgovor.

— Ja sam prijatelj vašeg direktora — reče.

— O, pa ja vas čekam — obradova se reporter.

— Neću vam sada ništa objašnjavati da vas ne odvajam od društva. Ali ako otpratite dame na spavanje, rado bih razgovarao s vama i vašim prijateljem dolje u baru — predloži nepoznati.

— Stojimo vam na raspolaganju — nakloni se Markinch.

Pola sata kasnije Mary i Diana bile su u svojim sobama, obukle kućne haljine i sastale se u Marynoj sobi da prekrate vrijeme. Imale su dosta pričati jer je Mary bila mlada žena, a Diana je vjerovala da će to uskoro postati; Eddy je sto puta rekao da je njena prošlost bila samo jedna nesreća zbog koje je žali i koja njemu ne smeta da je voli iznad svega na svijetu. Sjećale su se i proteklih događaja, šapćući pri tom o tajanstvenom Sickertu.

Markinch i Camford siđu u bar i nađu nepoznatog.

— Sad vam se mogu obratiti kao starim poznanicima — reče on glasom sasvim drukčijim od maloprijašnjeg.

Maririnch ga je odmah prepoznao, bio je to Donald Sickert. On to šapnu Canfordu i ovaj se ljubazno nasmiješi čovjeku koji ga je jednom oslobodio iz kandži Brownove bande.

Naručiše piće, a onda Sickert izloži razloge zbog kojih ih je pozvao:

— Kao što sam javio Eddyju brzojavom, sada sam na tragu čovjeku koji ima kod sebe veći dio novca otegot iz londonske banke. Želim da se taj novac pronađe jer se meni pripisuje da sam ga uzeo. No ne želim u tom poslu surađivati s policijom.

— Shvaćamo razloge — nasmije se Eddy.

— Dakle, treba mi i pomoć. Eddy je u neku niku i službeni zaštitnik banke i preuzeti će novac, a tebe, Arthure, želio sam vidjeti. Osim toga, predstavnik si javnosti i osigurati ćeš da se čuje činjenica da sam ja osobno pomagao da se taj novac vrati.

— Zanimljivo! — protrlja Markinch ruke.

— Točno u jedanaest sati srest ćemo tog čovjeka. U jedanaest i trideset na lice mjesta doći će inspektor Dickson s još nekoliko ljudi.

Jedan od njih bit će američki inspektor Farrel. Možemo krenuti — zaključiti Sickert.

— Ali... Zar će biti dobro da se sretnoš s Dicksonom — upade Markinch.

— To prepustimo događajima — nasmiješio se Sickert.

— Otkud Dickson zna za sve ovo? — upita Canford.

— Pozvan je da bude posmatrač poslije glavne igre — odgovori Sickert.

— A, rekli ste da niste htjeli surađivati s policijom — doda Canford.

— To više nije sprdnja. Dickson i ostali dolaze kasnije. To je potrebno i zbog vas kako se stvar ne bi komplicirala, jer vi ste u stranoj zemlji. Tu je u pitanju novac i koješta drugo. Zato će biti najbolje da se tu nađu i ljudi koji poznaju stvari i događaje. A sad pođimo — objasni Sickert i ustane.

Izađu van i sjednu u velika iznajmljena kola koja krenuše prema Tivoliju. Preko južnog mosta prijeđu moreuz i nađu se na Amageru, pod tvrđavskim zidovima. Skrenu opet prema moreuzu i vrate se na sjaellandsku stranu grada preko sjevernog mosta.

— Čemu ova okolišna vožnja? — upita Markinch.

— Malo je prerano, a ovo je bio dobar način da se uvjerimo da li smo pod prismotrom — odgovori Sickert.

Zaustave se blizu Amalienborga u centru grada i izađu iz automobila. Sickert ih povede u jednu mračnu ulicu koja je vodila pored malog parka. Skver pred parkom bio je odlično osvjetljen. Sickert im objasni:

— Točno u jedanaest sati sastat ću se s jednim čovjekom ispred one telefonske govornice. Stajat ćemo pred telefonskom govornicom. Tada vi priđite i uzviknite: »Gle starih poznanika! Pa to su Falco i Sickert!«. Ne zaboravite da baš tako kažete.

— To ne bismo zaboravili ni kad bismo htjeli — reče detektiv.

Sat s peterokutne kule objavi jedanaest. Sickert ostavi prijatelje u mračnom kutku i pođe sredinom ulice. Priđe telefonskoj govornici i stane pokraj nje. S druge strane dolazio je neki čovjek s velikom torbom pod pazuhom. Prođe pokraj Sickerta i osmotri ga, a onda htjede produžiti, ali Sickert mu se obrati:

— Oprostite, tražite li, možda, čovjeka iz firme »Aveder« ?

— Tko vas šalje? — upita čovjek.

— Gospodine, Sorgens me šalje i pita gdje je sjeme za cvijeće.

— A tako. Sjeme je ostavljeno na Trenkroneru.

— O, odatle je divan pogled — zaključí Sickert taj razgovor, koji je, u stvari, bio lozinka za raspoznavanje.

— U tom momentu, kao slučajno, ulicom naiđoše dva čovjeka. Čovjek koji je stajao sa Sickertom pogledao je prema njima, ali kad vidi da oni skreću malo lijevo i žele proći, on se okrenu Sickertu i pruži mu torbu.

— Tu je roba — reče tiho. — Torba je zaključana i zapečaćena. To šalje Billbery. Javite Sorgensu da je posao u Londonu uređen tiho i bez znanja javnosti.

U tom momentu začu se glas novinara Markincha:

— Gle starih poznanika! Pa to su Falco i Sickert!

Gojazni čovjek trže se i pruži ruku k pazuhu, ali se zanese i uhvati za grlo. Sickert koji je već držao revolver u ruci, pogleda ga u čudu. To je bio Falco i Sickert je znao s kim se susreće. Falco se sada zanese i pade. Taj detalj Sickert nije predvidio.

Falco se gušio kao čovjek koga je pogodila srčana kap.

— Zar ti?... Prokleti... vraže... — promuca i klone.

Već su se nad njega nadnijeli Markinch i Canford.

— Što je to Falcu? — upita reporter.

— Mrtav je. Uzbudjenje zbog vaših riječi bilo je prejako za njegovo srce. — odgovori Sickert zadovoljnim glasom.

— Što ćemo sada?

— Uzmite crni torbu, Canforde. U njoj je novac iz banke i nakit s izložbe u Bruxellesu. To će se vidjeti i po brojevima novčanica, a što se tiče nakita, sve će se lako utvrditi. Ja bih morao telefonirati.

Ustade i priđe telefonskoj kabini. Pozva upravu policije.

— Molim dajte mi inspektora Dicksona koji je vaš gost — reče i pričeka jednu minutu.

— Tko je tamo? — čuo se Dicksonov glas.

— Dođite pred park na kraju ulice Birker...

— To ste vi, Sickerte?

— Da, inspektore. Pred parkom leži mrtav Falco.

— Što?! Što ste rekli, Sickerte?

— Na kraju ulice Birker leži mrtav Falco, ako vam to ime nešto kaže. Pokraj njega stoje reporter Markinch i detektiv Canford. Budite

ljubezni s njima jer su zaslužni.

— Vi ste ubili Falca?

— Ne, nikako! On je umro. Imao je u zagrljaju jednu torbu s mnogo novaca. Novčanice nose brojeve zabilježene u opljačkanoj banci u Londonu. Tu je i neki nakit iz Bruxellesa.

— Jeste li mu ga vi podmetnuli? — pitao je Dickson.

— Zašto ste tako zli, inspektore? Zar Falcu treba podmetati bilo što? Uostalom, treba žuriti, a za razgovor bit će vremena i kasnije — zaključio Sickert i spusti slušalicu.

Vani se skupljala grupa prolaznika. Bilo ih je već tridesetak. Markinch i Canford su ih upozoravali da ne prilaze mrtvacu dok ne dođe policija.

Pet minuta kasnije iz nekoliko pravaca pristizali su policijski automobili. Policija je blokirala sve prilaze parku i tom dijelu grada. Nekoliko automobila napravilo je drugi обруč i opkolilo park i najbliže blokove kuća. Samo su dva automobila stigla do mrtvog Falca.

Gledajući bučni manevar policije, Markinch i Canford se osvrnu da vide gdje je Sickert, ali njega nije bilo nigdje.

Iz automobila iskoče Dickson i Farrel, zatim dva uniformirana danska policijska oficira i dva čovjeka u civilnim odijelima.

— Što vi radite ovdje? — umorno upita Dickson.

— Nalazimo se na službenom poslu — odgovori Canford vedro. — Ja sam u potjeri za novcem banke za koju radim, a Marknich želi obavijestiti javnost o smrti jednog od najvećih gangstera. Ovo je, po svemu sudeći, Carmelo Falco.

— Prokleta njuškala i piskarala! — procijedi Dickson kroz zube i nagne se nad mrtvacu.

— Prvi utisak govori da je smrt nastupila od srčane kapi, ali zvaničan izvještaj dat ću poslije pregleda u prosekturi — reče policijski liječnik.

— Gdje je torba? — upita Dickson.

— Ovdje je — odgovori Canford. — Prije dvije minute neki nepoznati čovjek skrenuo mi je pažnju da je unutra novac banke koju ja zastupam...

— Nepoznat, a? Odgovarat ćete za te riječi, Canforde! — žestio se Dickson.

— Imam svjedoka, uglednog novinara Markincha — zadirkirao ga je detektiv.

— Imat će neprilika i taj tvoj ugledni novinar! — ljutio se inspektor.

Za to vrijeme američki inspektor Farrel zamišljeno je stajao nad mrtvim Falcom. Onda se okrene policijskom liječniku i, pošto sazna da ovaj govori engleski, upita ga:

— Vjerujete li da je opasno po život ako čovjek upotrijebi ženske hormone i ugoji se tridesetak kilograma?

— O, pa svakako! Opasno je i samo gojenje, a uz upotrebu hormona, koji izazivaju i druge promjene, opasnost je daleko veća. Vidite, tu se radi i o hipertenziji i o...

— Da, da vjerujem — prekide ga Farrel i izmače se.

Njegov put preko oceana bio je završen. Falco je mrtav, i to na teritoriji strane zemlje. Policija će sve ispitati i on će moći saznati detalje. Gledao je prema lešu koji su odnosili. Kakav kraj najvećeg gangstera desetljeća! Giovanni, odnosno Carmelo Falco, odnosno Mesala, odnosno Peter Emstein, odnosno tko zna tko — ležao je mrtav.

— Da li da povedemo gospodu? — upitao je policijski poručnik inspektora Dicksona.

— Nemamo na osnovi čega. Uostalom, jedan ima mladu ženu, a drugi djevojku u hotelu. Bilo bi grubo zadržati ih tokom noći, oni se neće udaljiti dok im ne odobrite. Ja ih znam. Suviše su lukavi i mnogo puta su mi zagorčali život, — odgovori mirnije Dickson.

Od vanjskog i unutarnjeg obruča stizali su policajci na motociklima i podnosili izvještaje. Bilo je zadržano stotinjak lica, ali ni jedno nije bilo ono koje su tražili.

— Što mislite, ako je Sickert pobjegao? — obrati se Dickson detektivu Canfordu.

— Otkud Sickert?!

— Hoću reći, taj vaš »nepoznati« čovjek — naruga se inspektor.

— Valjda to nije bio Sickert? — iščuđavao se Markinch.

— To je nemoguće. Znam kako izgleda Sickert, ali ovo je bio netko drugi. Upoznali smo se u hotelu »Saltholm«. Šetali smo ovuda, i on je primijetio ovog čovjeka. »Gle, Falco!«, uzviknuo je... Falco se tada trgao i pao. Uskoro je bio mrtav...

— Zanimljivo. Teik ste se upoznali s nekim čovjekom i odmah šetate, susrećete Falca i slične stvari — ironično reče Dickson.

— Bio je to veoma simpatičan čovjek. Htio nas je povesti do obale i pokazati nam more i svjetionike po noći. Nismo mogli pretpostaviti da je to Sickert... Ne, nije to bio Sickert. Ovaj je pjegav kao svračje jaje i hramlje na jednu nogu. Kosa mu je riđa i proređena. Stariji je bar za deset godina od Sickerta. A vi znate kako on izgleda — pričao je Markinch.

— Uvjeren sam da biste mi vi mogli mnogo što ispričati, Markinchu — poče Dickson skoro šapatom.

— Suviše je luksuzna bila vaša svadba, suviše skup svadbeni put avionom u Kopenhagen...

— Vi ste vječito sumnjalo — nasmija se reporter.

— Ah! Taj vražji Siđkert... Sumnjam već i u ono što znam o Sickertu — zaključio Dickson i pođe k automobilu.

Eddy Canford potpisa zapisnik i uze potvrdu da je predao torbu s novčanicama i nakitom nađenim kod Falca. U potvrdi su bile navedene i serije novčanica, s brojevima. To je bilo dovoljno za detektiva. On je otkrio gdje je novac i osigurao je vraćanje, a banka za koju je radio bila je dužna da učini ostalo.

On i Markinch vrate se u hotel. Mary i Diana bile su još zajedno nestrpljivo ih očekujući.

— Oh, dragi, netko je zvao telefonski. Pitao je jesam li ja gospođa Markinch. Rekla sam da jesam. Rekao je: »Kažite Markinchu da njegov direktor nema nikakve veze s tom stvari. Putovanje u Kopenhagen je sasvim slučajno. Ponovite mu to jasno, a on će znati tko javlja«. Rekla sam da hoću i taj se uljudno zahvalio. Dodao je: »Kažite Arturu i Eddyju da mi je šetnja prijala i da sam izdaleka gledao jedan zanimljiv manevar policije. Sada odlazim«. Tada se veza prekinula.

— On na sve misli — primijeti Eddy zadovoljno.

— Tiko je to? O kome govoriš, dragi? — pitala je Diana ne razumijevajući ništa od svega.

— To su nekakve poslovne stvari i ne treba da te muče.

— Hoćeš da te otpratim do tvoje sobe? I ja bih rado otišao u svoju da se odmorim — reče Eddy.

Te noći počeo je puhati sjeverni vjetar. More je zapljuskivalo obale starog grada. U daljini su žmirkali svjetionici na Midelgrunds Fortu, Trenkroneru i Prevestenu. Jedan zakašnjeli brodski ložač penjao se na brod usidren blizu Line ten svjetionika koji obilježava ulaz u luku. On se pope na brod, siđe u kotlarnicu i poče ložiti kotlove. Do jutra trebalo je dignuti pritisak pare i sve spremi za plovidbu.

Bio je to Donald Sickert. Njegove snažne grudi nadimale su se dok je niz njih curio znoj. Po golim plećima i ramenima hvatala se ugljena prašina.

XV

Dva mjeseca kasnije izašla je iz štampe knjiga pod naslovom »Dvoboj sicilijanskog krijumčara i kralja ponoći« od Arthura Markincha. Jedan od prvih primjeraka dobio je inspektor Dickson, s autorovim potpisom.

Počeo je s interesom čitati lijepo pisane, ali njemu već dobro poznate detalje i događaje. Nije ispuštao knjigu dok ne stiže do devetog poglavlja. A tada ga uhvati uzbuđenje jer je tu pisalo nešto što on nije znao. Taj dio je glasio: »Odlazeći iz Londona Sickert je imao svoj plan. Ponio je novac otet iz banke i nakit ukraden u Brixlesu.

U Kopenhagenu je pronašao Sorgensa. Utvrdio je da je taj Danac živio u Americi i bio Falcov advokat. Javio mu se i rekao da ga šalje Billbery, s jednim paketom koji treba osobno predati »gazdi«. Sorgens ga je odveo u jedrvo usamljenu kuću na obali Kalvebod Stranda. Tu su ga čekali Falcovi revolveraši i odveli ga Falcu.

Ovaj ga je počeo sumnjivo ispitivati.

— Tko te šalje i zašto? — pitao je promuklim glasom.

— Sve se to dogodilo u brzini... Billbery je morao naglo nestati iz Londona, jer je izvršeno neko ubojstvo policajca. Možda ste čitali u londonskim novinama... Ja nisam upućen u te stvari. Billbery mi je dao ovu pošiljku u najvećoj žurbi. Rekao je: »Ovo prokrijumčari na brod jer ne smije pasti nikom u ruke. Poslije predaj gazdi preko Sorgensa i vrati se natrag«. Imao sam poznatog mornara na brodu. Rekao sam mu da su unutra knjige i uzorci nekih lijekova. Sve je bilo ddbro zapečaćeno... Donio sam i sad čekam — pričao je Sickert trudeći se da licu da malo priglup i naivan izraz.

— A što ima unutra? — pitao je dalje Falco.

— To ne znam. Mislim da su to stvari od nekog... Zaboravio sam ime, ali Billbery je stavio neku zabilješku — objasni Sickert.

Falco je otvorio pošiljku i zgrnuo se videći hrpu novčanica i kutije s nakitom. I Sickert je napravio lakomo lice i iskolačio oči. Usta su mu se tobože osušila i on ih je počeo oblizivati. Brisao je čelo maramicom kao da se znoji.

— Što si pobenavio. Da si znao što nosiš, nestao bi bez traga — izdera se Falco na njega.

Ali Sickert nije odvajao pogled od novčanica i kolutao je očima. Falco je među novčanicama našao papir na kojem je tiskanim slovima bilo ispisano: »Imam neprilika, hitno putujem. Posao u Londonu obavljen je tiho i bez znanja javnosti.

Ovo što šaljem nađeno je kod S. Ne znam kad ću moći nazad i što će se dogoditi, pa zato šaljem novac i nakit vama. Zadržao sam svoj dio. Uvijek s vama B«.

Kad pročitao pismo, Falco upita:

— Je li Sorgens već otišao?

— Da. Čim je predao ovog čovjeka.

— Ništa, pozvat ću ga telefonski — reče Falco.

Onda izvadi svežanj danskih novčanica i pruži ga Sickertu.

— Možeš ići — rekao mu je.

Dok je Sickert izlazio, čuo je kako je Falco naredio:

— Spremite automobil jer ćemo se premjestiti.

Čini se da se Falcu nešto učinilo nenormalnim pa se htio osigurati. Ali Sickert je uspio naći automobil i pratiti gangstera. Otkrio je njegovo prebivalište u drugoj usamljenoj kući čak na kraju Helerupa. Slučajno je u blizini bila jedna također prazna kuća. Sickert je brzo promijenio vanjštinu, kod Falca se pojavio s izgledom neuredna čovjeka, prevelikih i dlakavih ušiju s ožiljkom preko lica. Osim toga, oči je »ukrasio« nekom bojom koja im je davala izgled trahome ili slične upale. Sada je bio pogrbljen bjelokosi starac koji se oslanja na štap. Tako izmijenjen, a uz to govoreći dobro jezik, lako je iznajmio kuću. Noću je ukopčao telefon, slušao je Falcove razgovore.

Saznao je da Falco hoće predati novac Sorgensu.

— Nikada ne držim mnogo novaca u svojoj blizini jer moji ljudi mogu doći na lošu ideju, iako su mi savršeno vjerni. Vjemoš nekad dosadi — govorio je Falco Sorgensu telefonski.

— Poslat ću svog čovjeka, ali ne znam kuda jer je prošao rok do kada ste bili na Kalvebodu — rekao je Sorgens.

— Neka bude prekosutra u jedanaest sati noću kod parka na kraju ulice Birker. Recite mu lozinku — zaključio je Falco.

Sickert je imao vremena da posjeti Sorgensa iste noći. U čudu je otkrio da se kod njega nalazi velik trezor u kojem su bile mnoge Falcove dragocijesnosti. Sorgens je popustio u trenutku straha i sve je ispričao. Zatim se pokajao i pokušao potegnuti revolver. Sickert je bio brži.

Ostat će tajna što je bilo s Falcovim blagom, jer kasnije je nađen u trezoru samo Sorgensov leš. To će ostati tajna zato što je Sickert taj dio preskočio u svojim memoarima i pismima.

Poslije razgovora sa Sorgensom otišao je na večeru, u hotel i tamo susreo dva poznata čovjeka iz Londona. Bili su to jedan detektiv i jedan novinar. Ali oni njega nisu prepoznali jer je bio maskiran. Umjesto svog pravog lika, a poznato je da je Sickert lijep čovjek, izgledao je bar deset godina stariji, imao je pjegavo lice i riđu, proriječenu kosu. I drugi detalji, kao hod, glas i pokreti bili su sasvim drugačiji. Ne, prijatelji ga nisu mogli prepoznati. Poveo ih je prema mjestu na kojem se trebao sastati s gangsterom...

— Ipak nešto uvija taj lukavi lisac — osmjehnu se Dickson.

Prestade čitati i uze telefon. Uskoro dobije reportera.

— Halo, Markinchu! Ovdje pri kraju knjige malo izvrđavaš. Tvrdim da ste ti i Eddy prepoznali Sickerta — govorio je.

— Zabluda, očita zabluda — čuo je Markinchev glas.

— Volio bih da si rekao istinu — iskušavao ga je.

— Možemo o tome razgovarati sutra uveče. Priredio sam malu večeru za najbolje prijatelje, u čast izlaska knjige. U te prijatelje ubrajam i tebe. Hoćeš li doći? — dodao je Markinch.

— Svakako — nasmiješio se inspektor.

U sali za intimne večere kluba novinara bilo je na okupu tridesetak osoba. Bili su tu Canford i Diana, Dickson sa svojom žučljivom ženom, Charley Peepchen sa svojom Catherine, i drugi. Poslije večere društvo se povećavalo jer su pristizali novinari koji su radili do kasno u noć.

Inspektor Dickson je ispio već priličnu količinu vina i odbijao je kad su mu sipali ponoćni punč. Hodao je od jednog do drugog poznanika, ali je usput zaboravljao tko su mu sve poznanici i pričao

je s mladim novinarima, sijedim urednicima i damama za koje nije znao tko su.

Markinch se smiješio i prinosio čašu da popije s inspektorom. To je bio dobar način da inspektor prekine razgovor i ode dalje.

Kod bifea priđe mu visok čovjek s prosijedim zaliscima.

Nije imao jedinu ruku, pa mu je rukav visio prazan. Izgledalo je da je prilično popio.

— Dragi inspektore, popijmo još po jednu u zdravlje mog nećaka,
— govorio je taj čovjek.

— Nisam znao da Markinch ima rodbine. Što ste mu vi?

— Ujak... Pravi ujak... Hm! Popijmo, inspektore.

Dickson se trudio da se sjeti nečega, ali ga je zbunjivao taj čovjek bez lijeve ruke.

— Pođimo malo na terasu, ovdje je vruće — predlagao je čovjek bez ruke.

Inspektor je išao pokraj njega kao opčinjen. Stajali su i gledali u vrt. Nebo se oblačilo.

— Čujem da se taj Sickert želio upoznati s vama — reče čovjek bez ruke.

— Svašta se priča. Svi pomalo lažu. Čak i Markinch u svojoj knjizi...

— Ne mnogo.

U tom momentu nepoznati se oslonio obim rukama na ogradu terase. Inspektor se malo nagne i poče buljiti u njegove ruke. Nešto ga je mučilo, ali nije mogao misliti od prevelike količine popijenog alkohola. Samo je gledao u ruke čovjeka pokraj sebe. Prije jedne minute tom čovjeku, Rubezahlu, tom opsjenaru, nedostajala je jedna ruka, do ramena!

— Što?! Kako je to moguće?... Vi ste...

— Milo mi je što smo se upoznali, inspektore — reče čovjek i šmugnu kroz vrata u gomilu podnapitih gostiju.

— Hej! Čekajte, Sickerte! Što tako bježite?

— Što vam je, inspektore? — upita ga Eddy.

— Pokazat ću ja vama!... Sickerte! Gdje je telefon? pokazat ću ja tom... tom... — drhtao je Dickson.

— Što je to, dragi? Ti si se premorio. Treba da idemo — reče mu žena, prilazeći mu.

Uze ga pod ruku i izađu.

- Netko je opet napravio šalu s inspektorom — reče Canford.
- Tako izgleda — potvrdi Markinch.

KRAJ

Table of Contents

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV
XV